CLARE LAVENHAM

Vacant' in Creta

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

In acest început de primăvară cretană, soarele de aprilie era deja arzător si pereţii de piatră ai palatului în ruină reflectau violent razele solare. Copleşite de căldură, Victoria şi Cathy se bucurau că avuseseră inspiraţia să-şi ia pălăriile de soare cu boruri largi. Fără îndoială, ar fi făcut mai bine să-şi petreacă această ultimă zi de vacanţă pe plajă, dar Victoria îi promisese tatălui său că va vizita Knosos.

- Nu eşti obligată să mă însoţeşti Cathy, îi spusese ea prietenei sale. Mie îmi făce plăcere să vii, dar...

- Ba da, ba da, vin cu tine. Am şi eu chef să merg.

Luând această hotărâre, nici una nici cealaltă nu
avusese nici cea mai mică presimţire a consecinţelor plimbării pentru Victoria.

Vizitarea faimosului palat le încântă pe cele două prietene, care profitară de faptul că grupul lor se cam

risipise şi se întoarseră în sala tronului. Admirară din nou frescele murale păstrate intacte în miraculos, când o femeie necunoscută se repezi spre ele.

- Scuzaţi-mă dar... am auzit în autocar venind încoace spunându-se că sunteţi infirmiere. Cuiva i s-a făcut rău. Aţi putea veni să ne ajutaţi?

Le arătă cu degetul către o doamnă cu părul alb care tocmai se aşezase pe o bancă de piatră; un bărbat cu pielea arsă de soare era aplecat asupra ei.

- A făcut probabil o insolaţie, zise Cathy. Fiul ei... în fine, bărbatul acela, ar trebui s-o ducă undeva la umbră.

- Se pare că nu i-a trecut prin minte. Ar trebui să vă duceţi să-i spuneţi...

- Nu, mergeţi dumneavoastră. Noi o să vă aşteptăm aici.

După un an de muncă intensă, cele două prietene îşi meritaseră vacanţa şi n-aveau nici un chef să se ocupe atât de repede de boli şi de bolnavi. Totuşi, la insistenţa acestei femei, Victoria se lăsă convinsă.

- Bine, oftă ea. Poate că bietul băiat are nevoie de noi.

Se apropie cu un aer indiferent, ca şi cum ar fi trecut

pe acolo din întâmplare.

- Am impresia că... prietena dumneavoastră nu se simte prea bine, începu ea. Vreţi să vă ajut s-o duceţi la umbră?

Se întrerupse brusc, stânjenită puţin de strălucirea glacială care trecu prin ochii cenuşii ai interlocutorului ei.

Rupând acest moment de tăcere neplăcută, el îi răspunse la întrebare pe un ton în care se amestecau amabilitatea cu nerăbdarea.

- Sunteţi foarte amabilă, dar voi reuşi să mă descurc singur.

- Fără îndoială, numai că... vedeţi... întâmplător, sunt infirmieră...

- Si credeţi că mă puteţi ajuta?

Un zâmbet ironic îi lumină faţa cu trăsături virile, apoi continuă:

- Sunteţi foarte amabilă, dar închipuiţi-vă că eu sunt medic.

Victoria ar fi vrut ca în clipa aceea să poată intra în pământ. Niciodată nu se mai simţise atât de ridicolă.

- Imi pare rău, bâigui ea. Nu aveam de unde să ştiu.

- Nu, într-adevăr.

Fără să mai facă vreun efort să-şi ascundă agasarea, continuă cu răceală:

- Persoana aceasta suferă de inimă şi are nevoie de odihnă.

- Bineînţeles. Sper... sper să vă reveniţi repede, murmură ea adresându-i-se bătrânei doamne a cărei bronzare nu reuşea să-i ascundă paloarea.

Apoi, în foşnetul fustei ei lungi albastre, Victoria se duse spre Cathy. Fără să arunce măcar o privire către silueta înaltă care se îndepărta în soare, Michael Anderson îngenunche lângă bolnavă.

- Cum te mai simţi, Elizabeth?

Doamna Jewson dădu încet din cap.

- Mai bine, articulă ea cu o voce slabă. îmi pare rău că ţi-am provocat atâtea neplăceri.

- Este numai vina mea. N-ar fi trebuit să accept să venim pe o asemenea căldură.

- Dar era atât de plăcut la munte... Nu m-am gândit nici o clipă că va fi atât de cald. Si apoi, îmi doream atât de mult să vizitez Knosos...

Sprijinită de braţul lui, se ridică destul de greu.

- Cu cine ai vorbit adineauri?

- Cu o infirmieră care s-a oferit să mă ajute. N-am fost prea amabil cu ea, dar nu voiam să te deranjeze.

Foarte atent, îşi trecu braţul pe după talia ei apoi îşi potrivi şi pasul. Elizabet, încă destul de slăbită, se oprea frecvent şi Michael nu fu liniştit

decât după ce trecură de uriaşa poartă ale cărei coloane purpurii se înălţau spre cer.

- Am să te instalez în maşină. Apoi, mă voi întoarce s-o aduc pe Zeta.

- Oh! Dumnezeule, aproape că am uitat că a fost şi ea cu noi. Unde s-a dus?

- Dacă aş şti, oftă el.

- Fără îndoială, noi nu puteam ţine pasul cu ea, comentă cu amabilitate bătrâna doamnă aşezându-se pe bancheta din spate. Oricum, îmbrăcată cum este în pantalonii aceia roz, o vei găsi foarte repede.

Dând din cap cu un aer plictisit, Michael se întoarse spre impunătoarea clădire a palatului.

In perioada aceea a anului, turiştii nu erau prea numeroşi şi Cathy îl remarcă imediat.

- Ia priveşte cine vine, doctorul tău, şi pare teribil de grăbit!

Mirată, Victoria îl urmări cu privirea în timp ce el înainta repede, pare-se căutând pe cineva. Nu le dădu atenţie celor două fete.

- Mă întreb unde o fi bolnava? murmură ea. N-ar fi trebuit s-o lase singură.

- Oh! Cu siguranţă că n-a lăsat-o nesupravegheată.

- Ai dreptate, doar este doctor.

Victoria aruncă o privire fugară la ceas.

- Autocarul pleacă abia peste o oră. Ce-ar fi să ne mai plimbăm prin împrejurimi?

Cathy încuviinţă şi în mai puţin de un minut traversau deja parcarea, îndreptându-se spre colinele din împrejurimi. In depărtare, zăriră un drumeag care se pierdea într-o plantaţie de măslini al căror frunziş verde pal se profila pe cerul albastru.

Braţ la braţ, cele două prietene se străduiră să uite de căldura toropitoare şi să intre cât mai repede în acel spaţiu de verdeaţă cu o umbră binefăcătoare. Aproape că ajunseseră când le atrase atenţia o formă întinsă pe bancheta din spate a unei maşini.

- Bătrâna doamnă de adineauri! exclamă Cathy. Te duci s-o întrebi cum se simte?

Şovăitoare, Victoria privi în urma ei.

- Dacă mă vede el... Oh! Şi, la urma urmei, ce-mi pasă, decretă ea ridicând din umeri.

Se îndreptă către maşină cu un pas hotărât. Bătrâna doamnă păru să recunoască vocea şi răspunse zâmbetului Victoriei.

- Vă simţiţi mai bine?

- Durerea a dispărut, mulţumesc de întrebare, şopti ea. Ai fost atât de drăguţă să vii să ne oferi

ajutorul dumitale. Dacă nu sunteţi prea grăbite, spune-i şi prietenei dumitale să vină, am putea discuta un pic. Şi ea este infirmieră, nu?

Victoria îi explică doamnei că amândouă lucraseră într-un spital până când ea se hotărâse să devină infirmieră privată.

- Nu ne-am pierdut niciodată din vedere una pe alta, continuă ea făcându-i semn lui Cathy să se apropie. In fiecare an, făceam împreună o călătorie şi de multă vreme ne-am pus în minte să venim în Creta.

- Şi dumneavoastră sunteţi în vacanţă? întrebă Cathy, aplecându-se la rândul ei spre geamul întredeschis.

Pe chipul obosit al bătrânei trecu o umbră.

- La vârsta mea, viaţa nu-mi prea permite multe, oftă ea. Dar din fericie, nu sunt niciodată singură. Am închiriat o vilă într-un minunat sătuc de munte şi vecinii mei sunt adorabili.

îşi duse o mână la piept şi tăcu o clipă ca să-şi tragă răsuflarea. Victoria se gândi că poate ar fi bine s-o lase să se odihnească. Dar Elizabeth părea chiăr fericită să discute cu ele.

- Si Michael are o casă în Idras, reluă ea. Are norocul că poate veni foarte des aici şi pe deasupra vorbeşte şi greaca în mod curent.

- Este vorba despre... bărbatul care era cu

dumneavoastră? Ne întrebam dacă nu cumva vă este fiu.

- Oh! Nu, doar vecin. Se va întoarce în Anglia abia în iulie. Este ginecolog.

- Ah!...

Împinsă de curiozitate, Victoria fu cât pe ce s-o întrebe unde se dusese acesta, dar bătrâna doamnă i-o luă înainte.

- Cred că se va întoarce dintr-o clipă în alta. S-a dus să-şi caute fiica.

- Fiica?

- Da. De altfel, poate că aţi şi zărit-o? Este brunetă şi poartă un pantalon roz viu.

- într-adevăr, zise Cathy. Un tânăr tocmai o fotografia lângă amforele acelea pe lângă care am trecut adineauri.

- Sper să fi fost ea, oftă Elizabeth. Sunt atât de nerăbdătoare să mă întorc la Idras...

Respiraţia îi era uşor gâfâită. Victoria îi aruncă o privire îngrijorată.

- Vom sta cu dumneavoastră până când se întoarce, îi promise ea. Dar trebuie să vă odihniţi.

Abia îşi stăpâni un ţipăt când se sprijnini de caroseria fierbinte.

Aşteptau deja de câteva minute, când îl observară în acelaşi timp pe necunoscutul care

venea din partea cealaltă a parcării.

- Cred că am face mai bine să vă lăsăm, zise Victoria aplecându-se spre bătrâna doamnă. Ar putea crede că v-am obosit.

- Oh! Nu, vă rog, rămâneţi. Vreau să-l cunoaşteţi. Şi apoi, îi voi spune că mi-aţi ţinut companie.

Chiar dacă le trecuse prin minte să plece, nu mai avură timp, pentru că Michael Anderson ajunsese deja lângă ele.

- Unde este Zeta? întrebă imediat Elizabeth.

- Numai Dumnezeu ştie, bombăni el. Te voi duce acasă şi mă voi întoarce mai târziu după ea.

In timp ce vorbea, le privise încruntat pe cele două fete, astfel încât Victoria se gândi că încă nu resimţise o asemenea aversiune pentru cineva într-un timp atât de scurt.

- Eu le-am cerut să rămână, îi explică Elizabeth surprinzându-i privirea. Ţi le prezint pe Victoria Medway şi pe prietena ei, Cathy Sinclair.

El dădu vag din cap înainte să deschidă portiera şi fără îndoială s-ar fi strecurat imediat în maşină dacă vorbele lui Cathy nu i-ar fi captat atenţia.

- îi vom spune fiicei dumneavoastră să nu fie îngrijorată, dacă o vedem.

- Poftim?

Cu mâna în continuare pe mânerul portierei,

părea descumpănit şi contrariat.

- Doamna Jewson ne-a descris-o şi îmi amintesc că am văzut-o.

Foarte repede, Cathy îi relată scena, dar Michael o întrerupse brusc.

- Cum arăta tânărul acela?

Fata ridică din umeri.

- Nu mai ştiu...

- Cred că era destul de tânăr, interveni Victoria. Brunet, foarte brunet. Si cu privirea aceea catifelată care-i caracterizează pe toţi grecii.

El păru să nu aprecieze această ultimă descriere. Le salută vag înainte de a demara în trombă sub privirile lor uimite. în graba lui, nici nu le lăsase timp să-şi ia rămas- bun de la bătrâna doamnă.

Timpul trecuse şi ele trebuiră să-şi scurteze plimbarea printre măslini pentru a se grăbi să ajungă în parcare, unde le aştepta autocarul. Aproape de palat, grăbiră pasul.

- Mă întreb dacă şi-o fi găsit fiica, zise Cathy ţinându-şi pălăria cu mâna să nu i-o ia vântul.

- Crezi că a avut timp să se întoarcă?

- Da, poate, dacă satul nu este prea departe.

Victoria făcu un gest de agasare.

- Dacă nu te deranjează, aş prefera să vorbim despre altceva. Doctorul acesta are darul să mă

exaspereze.

Amuzată, Cathy îi aruncă o privire fugară prietenei sale când o maşină neagră le depăşi. Nu-i dădură nici o atenţie până în momentul când maşina se opri la vreo sută de metri de ele, şi când putură să recunoască silueta bărbatului care ieşi din ea.

Când acesta ajunse lângă ele, Cathy se grăbi să-i spună că n-o zăriseră pe Zeta.

El o întrerupse brusc.

- Zeta se va întoarce cu taxiul, pe voi vă căutam! exclamă Michael Anderson. Doamna Jewson mi-a spus că una dintre voi este infirmieră privată. Care dintre voi este?

Victoria îl privi cu un aer glacial.

- Eu. De ce?

- Vreau să-ţi fac o ofertă de angajare dacă, aşa cum presupun, eşti liberă în acest moment.

- Sunt în vacanţă, replică ea fără să-şi ascundă indignarea. Nu se vede?

- Ba da, dar cred că asta n-ar fi o dificultate insurmontabilă. Şi, ca infirmieră, ar trebui să pui datoria înaintea plăcerii.

- Bineînţeles, dar...

- Nu-i nevoie să-mi argumentezi. Aşadar, voi continua. Este nevoie de dumneata la Idras. Doamna Jewon...

- Doamna Jewson? Persoana pe care am întâlnit-o mai devreme?

- Da. Pe drumul de întoarcere, mi-a mărturisit că inima ei este mai obosită decât aş fi putut să-mi imaginez. Are nevoie de repaos complet.

în timp ce vorbea, îşi aţintise ochii de culoare deschisă în ochii ei.

- Când ar trebui să plecaţi din Creta?

Victoria îşi muşcă buzele. Dacă afla că plecarea ei era prevăzută pentru mâine, nu-i va accepta nici un motiv ca să-l refuze. Si totuşi, nu dorea să-i accepte propunerea. Unul din motive, şi nu cel mai puţin important, era acela că pur şi simplu nu-i plăcea de el. Dar sinceritatea ei înnăscută o împiedică să-l mintă şi doctorul Anderson atâta aşteptă.

- Formidabil! Vei pierde aşadar doar câteva ore de vacanţă.

Victoria nu era însă de aceeaşi părere.

- De ce nu căutaţi o altă infirmieră? Trebuie să existe şi altele pe aici.

- Poate, dar asta ar cere timp să găsesc una liberă şi vorbitoare de limbă engleză. Cu atât mai mult cu cât doamna Jewson are nevoie de îngrijiri urgente.

Tonul vocii sale dovedea o nerăbdare în spatele căreia Victoria ghici o rugăminte. Michael

Anderson părea sincer îngrijorat.

- Victoria, interveni Cathy. O să plece autocarul.

Cu inima bătându-i nebuneşte, fata respiră adânc. Nu mai avea timp să-şi pună întrebări.

- De acord, murmură ea adresându-i-se lui Michael. Dar cu o singură condiţie. Să-mi lăsaţi timp să merg la hotel să-mi recuperez lucrurile.

- Imposibil.

Vocea lui, foarte calmă, era însă fermă şi nu admitea replică.

- A trebuit s-o abandonez pe Elizabeth în mâinile unei tinere grecoaice care ar fi incapabilă să ia vreo hotărâre dacă ar apărea vreo problemă. Trebuie să ne întoarcem la Idras cât mai curând posibil. Este o chestiune de viaţă şi de moarte.

- Vreţi să spuneţi că trebuie să vin acum... imediat? întrebă Victoria, nedumerită. Dar nu pot...

- Ba da. Ai poşeta la dumneata şi asta-i de-ajuns.

Exasperată de atâta insistenţă, făcu o ultimă tentativă
disperată:

- Am de rezolvat o mulţime de lucruri. Rezervarea pentru zborul de mâine...

- Mă voi ocupa eu. Iar cât priveşte valizele...

- Pot să mă ocup eu, zise Cathy.

- Perfect! Voi trimite pe cineva săptămâna

aceasta să le ia.

- Imi pare sincer rău, Victoria, reluă prietena ei. Dar trebuie să plec. Nu... nu văd ce aş mai putea face.

Ca să-şi ascundă stânjeneala, o îmbrăţişă cu afecţiune.

- Noroc... şi pe curând!

Fără să înţeleagă ce i se întâmpla atât de repede, Victoria o privi îndepărtându-se şi simţi brusc un teribil sentiment de panică. în clipa aceasta, ratase totul, ultima lor seară la hotel, petrecerea de adio, carnavalul... Totul numai pentru a-l urma pe un străin, un necunoscut, într-un sat pierdut în inima munţilor. Ea care nu cunoscuse din Creta decât plajele, apele limpezi ale mării, petrecerile!

Buimăcită încă, se strecură pe bancheta din piele neagră a maşinii, închizând ochii când auzi vuietul motorului accelerat la maximum care-i îndepărta de acest loc într-un nor de praf.

Capitolul 2

Foarte repede, părăsiră coasta. Plantaţiilor de măslini le urmară imensele câmpuri cultivate cu lavandă ce se contopeau cu azurul cerului cretan. Drumul începu curând să urce în serpentine şi aerul înmiresmat al colinelor se răcori încetul cu încetul.

Fără voia ei, Victoria începu să se relaxeze. Pătrundea într-o Cretă necunoscută, a cărei frumuseţe sălbatică o trezi din toropeală. In depărtare, munţii învăluiţi într-o lumină albăstruie mângâiau orizontul, în timp ce mai aproape de ei se profilau contururile line ale colinelor înverzite. Tufe de salvie şi de rozmarin mărgineau drumul însorit.

- Iată adevărata Cretă, murmură Michael, a cărui voce gravă o făcu să tresară. Vei vedea. In afară de televizor şi radio, Idras nu s-a schimbat de decenii.

- în ciuda prezenţei străinilor?

- Nu suntem prea numeroşi şi vilele noastre se află în afara satului.

Aplecându-se în faţă, îi arătă cu degetul o pantă abruptă, stâncoasă.

- Priveşte, ajungem.

Victoria întinse gâtul şi zări un pâlc de case albe agăţate parcă pe marginea unei prăpăstii.

- Este foarte pitoresc, recunoscu ea, simţindu-se obligată să facă un comentariu.

- Cu condiţia să nu fii prea pretenţioasă cu igiena, ar trebui să-ţi placă. Dar vreau să te asigur imediat, vilele au apă curentă.

- Uf!

Uşurarea ei îl făcu pe Michael să zâmbească, un zâmbet care ar fi cucerit-o pe Victoria dacă antipatia pe care o simţea faţă de el n-ar fi fost atât de mare. Şuviţele lui blonde ciufulite de vânt prindeau lumina aurie a apusului. Ea preferă să-şi întoarcă privirea.

îşi continuară drumul în tăcere, ajungând curând la primele case ale cătunului pe treptele cărora păreau să aştepte de veacuri bătrâni îmbrăcaţi în negru. Când o luară pe drumul ce ducea la vile, Victoria rămase fără glas în faţa frumuseţii grandioase a peisajului ce se desfăşura sub ochii lor. După ce trecură de grilajul unei porţi înalte, pătrunseră într-un parc cu vegetaţie luxuriantă.

- Aici locuieşte doamna Jewson?

- Da şi nu.

După răspunsul laconic, el opri motorul în faţa peronului unei case albe cu un etaj, apoi coborî din maşină fără să-i dea atenţie Victoriei, care trebui

să se grăbească să-l ajungă.

- Vila Athena este a mea, continuă el. Prefer ca Elizabeth să stea aici, ca să pot s-o supraveghez mai uşor. Ea locuieşte la mai bine de un kilometru şi telefonul nu funcţionează prea bine întotdeauna, pe aici.

Inima Victoriei bătea să-i spargă pieptul. Aşadar, va trebui să locuiască în casa lui. Bineînţeles, avea dreptate să dorească să-şi aibă pacienta aproape, dar de aici până la a-i suporta prezenţa în fiecare zi...

Pentru prima oară, Victoria se întrebă cine o fi soţia acestui bărbat misterios. Probabil că nu era aici, altfel n-ar fi abandonat-o pe doamna Jewson în mâinile unei tinere servitoare neexperimentate.

- Vă luaţi meseria de medic foarte în serios, comentă ea zâmbind. Doamna Jewson este...

- O cunosc dintotdeauna. Am multă afecţiune pentru ea şi la sfatul meu a venit la Idras.

In timp ce vorbeau, ajunseseră la o verandă ai cărei pereţi dispăruseră pur şi simplu sub cascadele de flori parfumate. Cu piciorul pe ultima treaptă, Victoria se întoarse spre Michael care se trăsese de-o parte ca s-o lase să treacă.

- Sper că nu vor fi probleme.

Chiar dacă el se afla puţin mai jos, privirile le erau la acelaşi nivel.

- Ştii la fel de bine ca şi mine că multe lucruri vor depinde de modul în care o supraveghezi.

- Voi face tot ce-mi stă în putinţă, dar daţi-mi voie să vă spun că poate ar fi fost mai bine să fie trimisă la spital. Totuşi, acolo au echipamente pe care nu le avem aici.

Michael scutură din cap.

- Nu cunoşti spitalele greceşti. Oricum, cred că ea ar fi refuzat să meargă.

Intrerupând brusc discuţia, el o luă înainte, intrând într-o încăpere vastă ale cărei covoare în culori vii contrastau cu pardoseala din gresie albă şi neagră. Mobilată cu simplitate, degaja o impresie de calm şi răcoare. Dormitoarele se aflau la capătul unui culor situat în stânga salonului şi Victoria rămase mai în spate când Michael bătu la una din uşile masive de lemn închis la culoare.

Intrară apoi amândoi într-o cameră ale cărei obloane închise o cufundau într-o semiobscuritate liniştitoare. îmbrăcată tot cu pantalonii albi şi bluza verde cu care fusese la Knosos, Elizabeth era întinsă pe un pat cu cearşafuri imaculate. Când le auzi paşii, deschise ochii.

- Am găsit-o, murmură Michael arătând-o pe Victoria. Te va ajuta să te culci şi va avea grijă să nu mişti un deget.

Un zâmbet obosit apăru pe buzele cianozate

ale bătrânei doamne.

- N-ai să te schimbi niciodată, Michael. Nimeni nu-ţi poate ieşi din cuvânt, nu-i aşa? îţi impui voinţa tuturor şi în orice situaţie.

Victoria, care încă nu spusese nimic, se apropie la rândul ei.

- Sunt sigură că vă veţi simţi bine aici. Mă grăbesc să mă duc să vă aduc nişte lucruri de la vila dumneavoastră.

- Nu este nevoie, îi tăie vorba Michael cu un gest agasat. Poate să facă asta Katerina.

în timp ce vorbise, se întorsese încet şi Victoria fu mirată să-l audă adresându-se în greacă unei fete a cărei siluetă fragilă apăruse ca prin minune dintr-un colţ întunecos. Cu mâinile încrucişate peste fusta neagră, ea îl ascultă cu atenţie, dând din cap şi dispărând apoi pe culoar.

- Bine, reluă Michael, acum trebuie să plec. Trebuie totuşi să mă întorc în Knosos s-o caut pe Zeta.

Umbra care-i întunecase fugar faţa dispăru la fel de repede cum apăruse.

- Voi profita de ocazie şi mă voi duce să-ţi iau bagajele. Sper ca prietena dumitale să ţi le fi pregătit.

- Nu mă îndoiesc de asta, Cathy este o prietenă minunată... şi de încredere! răspunse pe un ton

sec Victoria, agasată de aerul de superioritate al interlocutorului ei.

El se îndreptă spre uşă şi se mai opri o dată în prag.

- Aş vrea ca Elizabeth să cineze, ceva uşor, fireşte. Vei găsi tot ce-ţi trebuie în bucătărie.

- Bine, domnule doctor.

- Domnule doctor! Cât formalism... Vrei ca şi eu să-ţi spun domnişoară Medway?

Victoria simţi că i se îmbujorează obrajii.

- Eu mă numesc Michael, de acord?

- De acord... Michael.

Apoi, el dispăru cu un zâmbet ironic şi o licărire amuzată în adâncul ochilor.

Cele două femei începuseră să discute diverse când se auzi soneria telefonului. După o scurtă ezitare, Victoria ieşi din camera bătrânei doamne şi se duse să răspundă.

- Alo?

Se aşteptase să audă un şir de cuvinte greceşti pe care nu le-ar fi înţeles, dar cel de la capătul celălalt al firului vorbea clar englezeşte.

- Cine eşti dumneata? întrebă o voce agresivă.

- Infirmiera care se ocupă de doamna Jewson. Nu se simte prea bine şi...

- Elizabeth? Dar... era în plină formă când am coborât la Knosos.

- Acolo i s-a făcut rău.

- Oh! nu... este inima, nu-i aşa? Dar acum se simte mai bine? Vreau să spun... nu-i nimic grav?

In vocea tinerească se ghicea o reală îngrijorare.

- Sperăm.

- Presupun că din cauza asta Mike nu m-a aşteptat, dar nu-i nimic. Eu... oricum, nu vin acasă, în fine... nu imediat.

- Sunteţi cumva fiica lui? Era foarte îngrijorat... vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

- El nu-i acolo? se miră Zeta. Unde s-a dus?

Victoria încercă să-i explice, dar fata n-o lăsă să-şi
termine fraza.

- Spune-i că mă duc la un bar în Heraklion. Să nu mă aştepte.

Apoi închise telefonul. în timp ce se întorcea spre camera pacientei, Victoria se întreba ce vârstă o fi având Zeta. Din amintirile pe care le mai păstra de la Knosos, se gândi că are vreo cincisprezece ani, ceea ce o o surprinse, pentru că tatăl ei nu părea să aibă mai mult de treizeci şi cinci. Bineînţeles că putea să se fi căsătorit foarte tânăr, dar de obicei, studenţii în medicină nu-şi încurcă viaţa nici cu o nevastă nici cu un copil.

Pierdută în gândurile ei, tresări când Katerina apăru pe coridor, cu braţele încărcate cu lucrurile

Elizabethei. îşi reveni repede, le luă din braţele fetei şi intră în cameră.

- Vă simţiţi mai bine? întrebă ea după ce termină de făcut toaleta doamnei Jewson.

- Da, dar... când mă voi putea ridica? Am oroare să stau culcată.

- Când doctorul va fi sigur că nu mai riscaţi nimic.

- Este un răspuns evaziv, tipic lumii medicale, oftă Elizabeth.

Victoria era îngrijorată, constatând că faţa bătrânei doamne era încă marcată de suferinţă.

- Incercaţi să dormiţi puţin până vă pregătesc cina. Şi o să vedeţi, totul va fi bine.

Bucătăria, spaţioasă şi îngrijită, părea să fie regatul Katerinei care, cu cele câteva cuvinte englezeşti pe care le cunoştea, reuşi s-o convingă pe Victoria să nu nse atingă de nimic. In mai puţin de un sfert de oră, puse pe o tavă splendidă de răchită împletită un castronel cu salată de roşii, un pic de brânză albă într-o farfurioară şi un ciorchine de struguri care părea să fi adunat în boabe tot soarele. Abia apucase Victoria să-i ducă pacientei gustarea, că auzi maşina lui Michael oprind în faţa casei.

- Ţi-am dus bagajele în camera alăturată, o anunţă el câteva minute mai târziu, trecându-şi

capul prin uşa întredeschisă. Zeta s-a întors?

- Nu, dar a telefonat.

Victoria o lăsă o clipă pe Elizabeth pentru a se duce pe coridor să-i transmită mesajul de la fiica lui.

- Asta-i tot ce ţi-a spus?

O licărire de uimire fugară îi traversă privirea.

- M-a rugat să-ţi spun că se va întoarce foarte târziu.

- Dar cu cine este? se enervă Michael.

- Nu ştiu.

- Ai fi putut măcar s-o întrebi!

- Inchipuie-ţi că n-am avut timp! răspunse Victoria fără a încerca să-şi ascundă iritarea care o cuprinsese. Mi-a închis telefonul în nas; la urma urmei, n-am de ce să mă amestec în relaţiile cu fiica ta!

De ce părea că vrea cu orice preţ s-o facă răspunzătoare de problemele lui?

- în plus, trebuie să aibă vreo cincisprezece ani.

- Şaptesprezece, o corectă el.

- în Anglia, fetele merg la baruri de pe la doisprezece ani.

- Poate, dar Creta n-are nimic de-a face cu Anglia. Şi până acum, Zeta a avut o copilărie foarte protejată.

Pentru prima oară, furia lui se transformă în

îngrijorare.

- Nu-mi place deloc şi cel mai rău este că nu pot face nimic.

- Da... înţeleg, murmură Victoria, brusc derutată de blândeţea vocii lui.

- în fine... aş face bine să mă duc să mă ocup de cină.

- De cină?

- Katerina a plecat, dar nu-ţi face griji, sunt un adevărat maestru, zise el înainte să dispară în bucătărie.

După ce şovăi o clipă dacă să-i propună ajutorul ei, Victoria hotărî să meargă să-şi aranjeze lucrurile şi să facă un duş. Trecu mai întâi s-o vadă pe doamna Jewson care adormise, cu farfuria aproape neatinsă la capătul patului. Luă cu grijă tava, ieşi încet din cameră, ca să n-o trezească, apoi se duse la bucătărie. Michael nu era aici. Când trecu însă prin salon, zări masa aşezată pe verandă.

Pe o faţă de masă stacojie erau aşezate cu multă artă farfurii albe decorate cu frunze de viţă şi pahare de cristal scânteietoare. In aerul răcoros plutea parfumul pătrunzător al trandafirilor şi iasomiei.

- Eşti încântătoare.

Vocea caldă a lui Michael o făcu să se întoarcă.

Imbrăcat într-o haină bleumarin şi un pantalon alb care-i sublinia silueta atletică, Michael o privea zâmbind. Tulburată de acest compliment neaşteptat, Victoria roşi.

- Este prima oară când îngrijesc o pacientă aşa, îmbrăcată în rochie de vară, replică ea un pic cam stângaci. Imi pare rău că n-am o uniformă.

- Sunt sigur că nici n-o să ai nevoie de asta ca să dai dovadă de autoritate.

Ea îl privi cu îndoială, dar se abţinu de la orice comentariu. Incepură să mănânce în linişte, savurând cu o plăcere evidentă chebapul de miel pregătit de Michael şi pepenele galben.

- Ascultă, zise el brusc, o maşină urcă dealul.

Victoria, atentă, privi în vale, spre locul unde pinii
lăsau să se vadă o bucată de drum. Zări un fascicol luminos de faruri care depăşi curând grădina vilei.

- Nu vin la noi, zise el îngândurat.

Ea simţi că îngrijorarea care-l tulbura era din ce în ce mai mare. O privi pe Victoria, aşezată în faţa lui, tăcută. Era foarte frumoasă în rochia ei de un galben strălucitor. Faţa delicată era bronzată de soare şi învăluită într-o aureolă de bucle castanii. Nu se putu abţine să nu regrete atitudinea glacială pe care o avusese când se cunoscuseră şi de care

ea părea să nu uite. Ochii ei turcoaz îi evitau cu grijă privirea. Se hotărî s-o tachineze în glumă.

- Ce păcat, murmură el.

- Poftim?

- Mă refeream la situaţia în care ne aflăm. Este greu să-ţi imaginezi un cadou mai romantic. Priveşte...

Cu un gest larg al mâinii, arătă orizontul.

- Nu este o privelişte minunată? Priveşte munţii umbriţi de crepuscul, grădina, florile, parfumurile... tu, atât de încântătoare...

- Te rog, lasă gluma!

îşi împinse scaunul şi-l fulgeră cu privirea.

- Am spus ceva rău? Te supără faptul că te găsesc încântătoare?

- Nu cred că este momentul pentru o asemenea discuţie, replică ea stăpânindu-şi cu greu bătăile nebuneşti ale inimii.

- Ia loc, Victoria... te rog.

- Nu, trebuie să mă duc să văd dacă doamna Jewson doarme.

Cu un pas destul de nesigur, intră în casă unde semiîntunericul o ascundea de privirea lui Michael, apoi se îndreptă spre camera bolnavei. Adormită profund, Elizabeth chiar că nu avea nevoie de nimic şi Victoria, resemnată, trebui să se întoarcă pe verandă.

Michael nu se clintise. Cu faţa întoarsă spre

munţi, dincolo de care străluceau deja primele stele, părea cufundat în gânduri.

- Totul e-n regulă?

- Da. Doarme.

- Aşa şi trebuie. Are nevoie de odihnă. Va rămâne la pat atât cât este nevoie. Astăzi s-a cam speriat, şi cred că de acum încolo va fi mai ascultătoare decât de obicei...

Vocea i se alteră uşor când zgomotul unui motor rupse din nou liniştea nopţii, pierzându-se însă la fel ca precedentul înspre sat.

- Zeta a zis că se va întoarce târziu, îi reaminti încet Victoria, şi nu-i decât ora zece.

Fără să-i răspundă, Michael îşi puse îngândurat paharul pe masă.

- Este o adevărată grecoaică, murmură el. Când o vei vedea, îţi va fi greu să-i găseşti originile englezeşti. Seamănă atât de mult cu mama ei...

Rămase cu privirea pierdută în depărtare.

- Zeta nu este fiica mea naturală, ci fiică vitregă, reluă el cu o voce scăzută. Eu o am în grijă.

Surprinsă de o dezvăluire la care nu se aşteptase, Victoria nu-şi ascunse uimirea.

- Fiică vitregă?

- Da, şi din moment ce va trebui să locuieşti aici o vreme, măcar să fii la curent cu situaţia.

Soţia mea, Sophie, avea deja o fiică dintr-o căsătorie anterioară. Primul ei soţ era cel mai bun prieten al meu şi la moartea lui...

Scrută chipul Victoriei ca pentru a găsi în el curajul de a continua.

- La moartea lui, în mod firesc, am ajutat-o pe Sophie. Era... foarte descumpănită şi încetul cu încetul... ne-am simţit atraşi unul de altul. Până la urmă, ne-am căsătorit.

- Dar... nu înţeleg. Ai zis adineauri că o ai în grijă pe Zeta. Mama ei...

- Poftim?

Michael păru că se trezeşte dintr-un vis.

- Nu ţi-am spus că Sophie a murit? Oh, îmi pare rău, Victoria, cu asta ar fi trebuit să încep. S-a întâmplat... acum patru ani. Zeta nu avea decât treisprezece ani. Eu tocmai îmi terminasem studiile când Sophie s-a îmbolnăvit de o pneumonie virală. Nu a avut puterea să lupte şi... ştiu că este o prostie, dar nu pot să nu mă simt răspunzător.

Se ridică şi-şi împinse scaunul. Chipul îi era palid şi crispat.

- înţelegi acum de ce mă port astfel cu Zeta.

- N-ai de ce să te simţi răspunzător. Se întâmplă ca oamenii să mai moară şi de pneumonie virală, în ciuda tuturor tratamentelor moderne. Eşti medic, ar fi trebuit să ştii asta.

- Bineînţeles că ştiu, dar ce contează?

Ca pentru a pune capăt discuţiei, el se sprijini cu coatele de balustrada verandei şi Victoria înţelese că era momentul ca ea să se eclipseze. Noaptea inundase valea. Doar câteva lumini mai pâlpâiau ici-colo, şi liniştea nu era tulburată decât de zumzetul insectelor. Peste crestele stâncoase se înălţă discul argintiu al lunii. Cu ochii întredeschişi, Victoria se lăsă învăluită de miresmele parfumate ale unei vegetaţii invizibile şi, pentru prima oară, se simţi fericită că se află la Idras.

- Îţi lipsesc luminile oraşului?

Ea se întoarse şi-i răspunse primul lucru care-i trecu prin minte:

- Este normal, nu? Probabil că prietena mea, Cathy, se distrează bine la hotel astă-seară.

Evitând cu grijă privirea lui Michael, trecu prin faţa lui. Vraja se rupsese şi acum se simţea de-a dreptul stupidă după acest răspuns.

- Scuză-mă, şopti ea înainte să dispară în casă.

Capitolul 3

Din motive profesionale, somnul Victoriei devenise atât de superficial încât nu-i fu deloc greu să se scoale peste noapte de mai multe ori ca s-o supravegheze pe pacientă. Spre ora trei dimineaţa, Elizabeth se plânse că-i este sete.

- Dacă ai putea să-mi aduci un whisky, îi şopti ea cu un zâmbet amuzat.

- îmi pare rău, dar cred că un suc de portocale ar fi mai potrivit. Mă duc să vă aduc.

După căldura de peste zi, noaptea părea de-a dreptul glacială şi Victoria se înfioră în capotul ei de catifea.

Tocmai umplea un pahar cu suc când un zgomot o făcu să tresară. Michael apăru în prag, îmbrăcat într-o haină de casă bleumarin. Părul îi era ciufulit de parcă tocmai se sculase din pat, dar Victoria avu senzaţia că se refugiase pe canapeaua din salon.

- Totul e-n regulă? întrebă el cu o voce gravă.

- Da. Elizabethei i s-a făcut sete.

Pe chipul lui se citea oboseala si se lăsă să cadă greoi pe un scaun.

- Zeta nu s-a întors încă, nu-i aşa?

- Nu... Dacă as şti măcar ce i s-o fi întâmplat, răspunse el cu îngrijorare.

Victoria îi vorbi cu o voce calmă încercând

astfel să-l liniştească.

- Cu siguranţă, există o explicaţie. Poate o pană de maşină sau...

- Ce maşină?

Considerând că este preferabil să nu ia în seamă întrebarea, Victoria scutură din cap.

- Nu cred că va veni acasă înainte de răsăritul soarelui. Aşa că du-te la culcare.

O licărire ironică trecu prin ochii limpezi ai lui Michael.

- Acum faci tu „recomandări” în locul meu?

- A fost doar o sugestie, îl corectă ea pe un ton destul de rece, în timp ce punea la loc în frigider sticla cu suc. O sugestie cu care faci ce vrei, doctore Anderson.

Si, cu bărbia ridicată, ieşi din bucătărie. După ce ea dispăru, Michael se simţi prea abătut încât să se mai poată mişca şi să se ducă în camera lui. îşi puse capul pe braţul îndoit şi până la urmă adormi, răpus de lunga lui veghe.

Primele raze de soare îi mângâiau faţa când portiera unei maşini se închise cu zgomot în faţa vilei. Era ora şapte.

- Mike... Mike dragule!

Vocea cristalină a Zetei îl trezi din toropeală şi se repezi pe verandă. Printre pinii şi chiparoşii mângâiaţi de lumina palidă a zorilor, ea alerga

spre el pe peluza scânteind de rouă.

Buclele lungi brune care-i încadrau faţa bronzată îi dansau pe umeri. Cu mâinile crispate pe balustrada verandei, Michael remarcă imediat pata de ulei de pe pantalonul ei roz.

Stergându-şi cu un gest vioi cele câteva picături de sudoare de pe nasul mic şi obraznic, ea vru să se arunce de gâtul lui, dar el o opri cu o mână fermă. Mai reci decât lama unui cuţit, ochii lui se cufundară în imenşii ei ochi negri care-l priveau întrebător, fără să înţeleagă.

- Ce scuză plauzibilă poţi să-mi dai? îi aruncă el pe un ton sec, în ciuda uşurării pe care o simţea.

- Nu-i vina mea... Am avut o pană.

- El n-a găsit nimic mai original să te înveţe să spui?

Ea se încordă, ca un animal sălbatic.

- De unde-l cunoşti pe Andreas?

- Ai fost văzută cu el la Knosos şi presupun că ţi-ai petrecut noaptea cu nenorocitul ăsta de fotograf.

- Ai un mod oribil de a prezenta lucrurile.

- Poate pentru că nu există alt mod.

- Nu ai încredere în mine?

în glasul tineresc al Zetei se ghiceau primele suspine.

- Aş vrea, doar că...

Se mai îmbună când văzu lacrimile înceţoşând ochii mari şi negri.

- Nu înţelegi, aşadar, că am fost îngrijorat? Ţi se întâmplă vreodată să te mai gândeşti şi la alţii? Am petrecut o noapte îngrozitoare, imaginându-mi tot ce putea fi mai rău!

Mâinile lui lungi cuprinseră umerii fragili ai Zetei. Pândi pe faţa ei vreun semn de remuşcare, dar nu citi pe ea decât oboseală şi exasperare.

- Ţi-am spus că n-a fost vina mea, gemu ea abia reţinându-şi lacrimile. M-aş fi întors imediat ce am plecat de la bar, dacă maşina...

- N-ar fi făcut pană, încheie el cu răceală. Ce coincidenţă minunată!

- N-a fost o coincidenţă. Eram la vreo zece kilometri de orice localitate şi pot să-ţi spun că n-a fost nostim deloc.

Ea începea să-şi piardă controlul şi să ţipe.

- N-ai fost singurul care a petrecut o noapte albă!

Protestul ei nu îmblânzi însă deloc furia lui Michael.

- Cred totuşi că nu speri să mă faci să cred că aţi încercat doar să dormiţi?

- El a vrut să mă sărute, dar... Oh! Mike, n-am făcut nimic rău, îţi jur. Am refuzat şi... el a înţeles.

Este un tip formidabil! Îl iubesc enorm şi...

Apariţia bruscă a Victoriei o făcu să tacă imediat.

- Scuzaţi-mă, dar n-aţi puea să vă duceţi să vă certaţi în altă parte? le zise ea cu voce scăzută. O deranjaţi pe Elizabeth. Se aude din camera ei şi se întreabă ce se întâmplă.

- Fir-ar să fie! înjură Michael printre dinţi. Trebuia să mă gândesc că Elizabeth este în apropiere. Ce-a auzit?

- Nimic deosebit, doar ţipetele voastre. Dar pare să vă iubească enorm şi suferă mult când vă aude certându-vă.

- Ştie că Zeta nu s-a întors acasă azi-noapte?

- Nu.

- Mă duc la ea să-i explic ce s-a întâmplat.

Vru să se îndepărteze, dar Zeta se agăţă cu disperare de el.

- Nu vreau să pleci înainte de a-mi spune că mă crezi, îl imploră ea. Tot ce ţi-am spus este adevărat, îţi jur!

Un zâmbet îi apăru pe buze şi se aplecă spre fată s-o sărute pe frunte.

- De acord, povestea ta este cam neverosimilă, dar o cred. Acum, calmează-te.

Se îndepărtă şi Victoria simţi aţintită asupra ei privirea Zetei. Era cu şapte ani mai mare decât ea

şi îmbrăcată astfel cu bluza albă şi o fustă bleumarin, avu senzaţia neplăcută că este dezavantajată.

- Cum se simte?

înrebarea adolescentei o făcu să tresară.

- Cine? Doamna Jewson? Ceva mai bine ca ieri, dar cred că are nevoie de repaos.

- De ce nu s-a dus acasă la ea? Ar fi fost mult mai linişte decât aici.

- Michael preferă s-o aibă aproape. Si sper că şi tu vei face tot posibilul să n-o deranjezi.

- O să încerc, răspunse Zeta pe un ton neconvingător. Problema este că... aş vrea să-l aduc aici pe Andreas... ca să-l cunoască şi Mike. Tare mă tem că nu se vor înţelege.

Cu un oftat descurajat, se prăbuşi pe unul din fotoliile de răchită albă de pe verandă.

- îmi este atât de teamă, mai ales pentru că Mike refuză să-l vadă. Mike este un tip adorabil, dar atât de posesiv. Am impresia că este gelos pe toţi băieţii pe care-i cunosc!

îngândurată, Victoria o privi întrebându-se dacă acest fapt îi place mai degrabă Zetei care, la cei şaptesprezece ani ai ei şi în ciuda a ceea ce spunea, trebuie să fi fost flatată că trezeşte interesul unui bărbat mai în vârstă.

- Andreas este cel care te fotografia la Knosos?

- Da, dar... de unde ştii?

- Eram acolo.

- Aşadar, tu i-ai spus că...

Nu avu timp să-şi termine fraza, pentru că paşii lui Michael se auziră în salon.

- Am reuşit s-o calmez, zise el venind spre ele. I-am spus că o certam pe Zeta pentru că s-a întors atât de târziu acasă *azi-noapte.* încearcă să nu uiţi versiunea aceasta, Victoria.

- Poţi conta pe mine, promise ea.

Simţindu-se stânjenită între fată şi tatăl ei vitreg, preferă să se retragă şi pretextă că pacienta ar putea avea nevoie de ea. Abia dispăru, că Zeta profită de situaţie şi veni să se cuibărească în braţele lui Mike, cu un aer îmbufnat pe chipul ei copilăresc.

- Este adevărat că n-ai închis un ochi? Dacă ai şti cât regret...

îşi strecură apoi un braţ sub al lui şi-l conduse spre treptele ce coborau în grădină.

- Vino să ne plimbăm; în felul acesta, n-o s-o deranjăm pe Elizabeth şi voi putea să-ţi povestesc ce s-a întâmplat.

La o sută de metri mai jos, grădina cobora spre valea unde culturile în terase scânteiau pline de rouă sub primele raze de soare. La orizont, marea se pierdea în ceaţa care anunţa căldura de peste

zi.

Dornică să-l convingă pe Michael de spusele ei, Zeta rămase absolut insensibilă la spectacolul somptuos care se desfăşura în faţa ochilor ei. Dacă voia să aibă o şansă de a-l aduce pe Andreas aici, trebuia cu orice preţ să-şi dovedească nevinovăţia.

- Am petrecut o seară minunată, ştii asta. N-a fost nici o problemă... până când motorul a început să facă figuri.

Andreas a oprit imediat ca să vadă ce putea face, dar cred că nu este prea talentat în mecanică, adăugă ea cu un râs nervos.

- Dar este în orice caz suficient de talentat ca să provoace o pană.

- Mike!

- Ceea ce vreau să ştiu este doar atât: de ce nu mi-ai telefonat să vin să te iau?

Privindu-i chipul fermecător, pistruiat, notă cu părere de rău grija ei de a-i evita privirea.

- Nu era telefon şi... am preferat să rămânem acolo până la răsăritul soarelui. Nu cred că ţi-ar fi plăcut să mă vezi rătăcind pe câmp în plină noapte, fără să ştiu unde mă aflu.

- Nu era totuşi atât de complicat. Te aflai între Idras şi Heraklion. Ceea ce, se poate spune, nu este chiar în deşert. Aşadar, unde eraţi?

Urmă o tăcere lungă, în cursul căreia Michael

simţi cum îi dispare curajul de a o interoga mai departe. Cum va reuşi oare s-o înţeleagă pe această adolescentă de şaptesprezece ani, pe cât de fragilă pe atât de imprevizibilă.

- Nu... nu ştiu exact, bâigui Zeta. Noaptea era atât de frumoasă, ne-am plimbat un pic pe câmp, apoi s-a întâmplat pana; eram destul de departe de aici... Dar măcar eşti de acord cu faptul că am făcut bine să rămânem în maşină, nu? Am fi putut să ne rătăcim, altfel!

- Cum aş putea să-ţi răspund la asta?

- Dar acesta-i adevărul şi... n-am făcut nimic rău.

- Din păcate, nu am decât cuvântul tău ca dovadă.

- Detest faptul că n-ai încredere în mine şi detest să fii furios pe mine!

Tristeţea care străbătea din vocea Zetei îl făcu să cedeze şi în ciuda hotărârilor lui cele mai ferme, îi încojură umerii cu un braţ reconfortant.

- E-n ordine, draga mea, murmură el. Să uităm această seară dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai faci aşa ceva!

Incuviinţând din cap, ea aruncă o privire fugară spre Michael care, cu ochii îndreptaţi spre orizont, nu putu să remarce licărirea calculată din privirea ei. Hotărâtă să-i smulgă totuşi aprobarea, intuiţia o

îndemna să-şi mai amâne cererea.
*
* *

In zilele următoare, căută zadarnic un moment potrivit. Michael părea preocupat de starea pacientei sale. Ieşirile lui nu treceau mai departe de sat, iar Victoria, în ceea ce o priveşte, nu ieşea din grădină.

Incetul cu încetul, starea sănătăţii Elizabethei păru să se restabilească. Intr-o zi, la cererea lui Michael, Victoria putu să plece de la vilă.

Se hotărî să meargă până-n sat. Acesta, pe măsură ce se apropia, i se păru mai mic chiar decât în amintirile ei. în jurul unei fermecătoare biserici, casele de un alb imaculat mărgineau străduţele parfumate de mireasma magnoliilor. Florile păreau să existe peste tot: agăţate de streaşina acoperişurilor, la ferestre, în grădiniţe minuscule presărate printre case.

Bucuroasă că scăpase din spaţiul închis al vilei, Victoria savură liniştea odihnitoare a satului unde fiecare om întâlnit o saluta cu căldură, în ciuda unei curiozităţi evidente.

Pe băncile din faţa porţilor, femei îmbrăcate în negru tricotau sau coseau, în vreme ce bărbaţii discutau fumând sub bolta umbroasă de viţă a singurei cafenele din sat.

Magazinele, prea puţin numeroase, erau toate

închise al această oră caniculară. Toate în afară de unul, a cărei uşă întredeschisă lăsa să se vadă o încăpere goală. Nici o perdea nu era agăţată la fereastră şi rafturile din lemn de culoare deschisă erau goale. Dar Victoria avu sentimentul unei prezenţe în partea din spate a magazinului.

Brusc, un ţipăt de groază sfâşie liniştea, apoi o fetiţă alergă nebuneşte afară din casă, se împiedică şi se prăbuşi la picioarele Victoriei.

- Draga de tine, ce-ai mai căzut!

Stiind că fetiţa n-o înţelege, încercă s-o reconforteze doar prin timbrul vocii sale. îngenunche în praf şi o cuprinse cu tandreţe în braţe.

- Arată-mi genunchiul, murmură ea.

Surprinsă, copila se calmă şi o lăsă să-i examineze genunchiul însângerat. Apoi izbucni din nou în plâns, ascunzându-şi faţa la pieptul ei.

- Ce tablou fermecător, zise o voce gravă deasupra capetelor lor.

Victoria se ridică imediat. Pe treptele inundate de soare, Michael le privea, cu mâinile înfundate în buzunarele unui halat alb, cu un stetoscop atârnat de gât. Era la fel de impecabil ca şi cum ar fi ieşit din sala unui spital londonez.

- Iţi mulţumesc că ai prins-o pe micuţa mea pacientă.

Cu ochii măriţi, Victoria se întreba dacă auzise bine.

- Pacientă...

- Nu face mutra asta mirată. Sunt totuşi medic, după câte ştii.

Cu privirea alergând de la unul la altul, fetiţa o strânse pe Victoria din ce în ce mai tare.

- Fii atentă, Nana, îi zise Michael în greceşte, o s-o sufoci pe doamna.

Apoi, cu un zâmbet, continuă în engleză.

- Ai face mai bine să vii cu mine să mă ajuţi.

Foarte intrigată, Victoria îl urmă în încăperea din spate unde rămase ţintuită locului de uimire. După mica încăpere întunecoasă prin care trecuse, acum i se înfăţişa în faţa ochilor o replică perfectă a unui cabinet medical de ţară.

Exista aici un birou, o canapea de consultaţie, un dulap plin cu medicamente şi instrumente, un fişier... Totul strălucea de curăţenie.

Nana îi scăpă din braţe pentru a alerga către o tânără ce părea să fie mama ei şi Victoria nu schiţă nici un gest ca s-o reţină.

- Eşti chiar atât de surprinsă?

- Nu... nu ştiu ce să spun.

Scutura din cap cu nedumerire.

- înlocuieşti vreun medic?

- Nu. Acest cabinet îmi aparţine.

- Dar... eşti ginecolog! Si lucrezi la Londra. Cum poţi să lucrezi şi la Idras, ca simplu generalist?

- într-un mod mai puţin oficial. Nu este nici o problemă. Nu vin aici decât din când în când şi lumea mă cunoaşte. Bineînţeles că dacă anunţi autorităţile, s-ar putea să am necazuri.

- De ce crezi că te-aş denunţa? se indignă ea recăpătându-şi siguranţa de sine. Mă întreb doar cum de te-ai gândit să deschizi acest dispensar când vii aici doar în vacanţă.

- S-a întâmplat aproape fără voia mea. Oamenii de aici ştiau că sunt medic şi li se întâmpla să mai apeleze la mine în caz de urgenţe. Apoi mi-au cerut să mă deplasez din ce în ce mai des. Până la urmă mi-am zis că le-ar fi mai bine dacă ar avea un dispensar în sat.

- Dar este un lucru formidabil!

Privirea Victoriei strălucea de entuziasm.

- Ce fac când te întorci în Anglia?

- Sunt aici mai frecvent decât îţi închipui. Se întâmplă să vin şi în weekend. Iar când nu sunt aici, se duc din nou la moaşă, o femeie din sat. Este foarte simplu.

- Trebuie să fie pasionant!

- Intr-adevăr, recunoscu Michael, a cărui faţă cu o expresie de obicei închisă se lumină. Să zicem mai ales că este o schimbare faţă de spitalele

britanice.

Işi plimbă privirea prin încăpere şi întâlni feţele întrebătoare ale Nanei şi mamei ei.

- Femeia aceasta este una dintre cele mai curajoase din sat, îi explică el Victoriei. Este prima care a îndrăznit să mi-o aducă pe fiica ei ca s-o vaccinez.

- Ce fel de vaccin?

Calm, Michael se îndreptă spre o chiuvetă ca să se spele pe mâini. Intrebându-se de ce este atât de tăcut, Victoria simţi un fior rece pe şira spinării când el catadicsi în sfârşit să-i răspundă la întrebare.

- Impotriva febrei tifoide.

Capitolul 4

- Febră tifoidă?

Uluită, Victoria se apropie.

- Ai vreun motiv să te temi de o epidemie?

- într-un loc ca acesta, da. Nu există apă curentă, Victoria, şi dacă sunt atât de vigilent, este pentru că bunica Nanei tocmai a murit, probabil din această cauză.

Tăcută, ea dădu cu gravitate din cap. în urmă cu doar opt zile, nici măcar nu auzise vorbindu-se de Idras şi astăzi, iată că soarta locuitorilor lui i se părea mai importantă ca orice.

Un strigăt de spaimă o trezi din gânduri. Fetiţa încerca din toate puterile să-i scape lui Michael, terorizată de seringa pe care acesta o ţinea în mână.

- Cred că ar trebui să vii să mă ajuţi, îi zise el zâmbind. Se pare că micuţa te place mai mult pe tine.

In ciuda blândeţii ei, nu reuşi mai mult decât Michael să calmeze fetiţa şi mama acesteia trebuia s-o ia nu fără a promite înainte că va reveni pentru o nouă tentativă.

Supărată din cauza acestui eşec, Victoria strânse instrumentele şi le puse la locul lor, apoi îl întrebă pe Michael dacă mai aştepta şi alţi pacienţi.

El zâmbi ironic.

- Crezi că aici se lucrează cu programări? Ei vin când văd uşa deschisă.

Păru să ezite o clipă, apoi continuă:

- Astăzi, voi face o excepţie. Voi închide şi te voi însoţi să faci o plimbare prin sat.

Fără să aştepte să afle dacă acceptă propunerea lui, îşi scoase halatul rămânând într-o cămaşă verde a cărei culoare vie îi scotea în evidenţă faţa bronzată şi şuviţele blonde.

In timp ce el închidea uşa dispensarului, Victoria se întrebă dacă n-ar fi fost preferabil să-şi continue singură plimbarea, dar nu avu timp să afle răspunsul. Vizitarea satului începuse.

Se îndreptau spre mica piaţă din centru şi Victoria se gândi dintr-o dată la Cathy care de opt zile se întorsese în ceaţa londoneză. Pentru prima oră, o compătimea şi-şi zise că la urma urmei avea un noroc nemaipomenit să fie încă aici, sub minunatul soare cretan, unde încă avea impresia că este în vacanţă.

- Ce-ai zice să mergem să vizităm biserica?

Labirintul umbros în care pătrunseseră se deschise în
faţa micuţei clădiri. Ridicând capul spre turla rotundă caracteristică bisericilor ortodoxe şi ale cărei reflexe aurii scânteiau în soare, Victoria ridică

din umeri.

- De ce nu?

Uşa veche din lemn masiv scârţâi când o deschiseră şi ea rămase o clipă în prag ca să se adapteze cu semiîntunericul dinăuntru. Cu ochii îngustaţi, pătrunse înăuntru şi văzu icoanele în lumina mişcătoare a unor candele purpurii. Un miros puternic de tămâie accentua senzaţia de mister pe care o degaja mica bisericuţă a cărei bogăţie ornamentală contrasta cu simplitatea arhitecturii exterioare.

Pe unul din pereţi, Victoria zări o frescă datând probabil din secolul XII sau XIV care-i trezi curiozitatea. Vru să se apropie dar, prea grăbită, nu remarcă dala desprinsă din pardoseală şi cu siguranţă ar fi căzut cât de lungă dacă Michael n-ar fi reţinut-o cu o mână fermă şi, cu un hohot de râs sonor, o ridică în braţe.

- Dă-mi drumul!

- Eşti uşoară ca n fulg!

Râsul grav al lui Michael răsună în biserica pustie în timp ce îşi aţintise privirea în ochii ei. Incapabilă să-şi ferească privirea, Victoria simţi că puterile o abandonează. Căldura trupului lui se contopea cu a ei şi dintr-o dată, nu mai vru să scape din braţele care o înlănţuiau.

Dar vraja se risipi la fel de repede cum apăruse.

Cu o bruscheţe neaşteaptată, Michael o puse jos. Ea se repezi afară din biserică şi, fără o privire pentru cel care o tulburase atât câteva secunde mai devreme, ieşi în strada copleşită de razele fierbinţi ale soarelui.

*
* *

Elizabeth, care se odihnea în liniştea camerei sale, o întâmpină cu amabilitatea-i obişnuită. In ziua aceea, pentru prima oară, bătrâna doamnă părea să-şi fi regăsit prospeţimea tenului.

- Este deja ora ceaiului! se miră ea. Astăzi ce am dreptul să mănânc?

- Un delicios sandviş cu castravete.

Elizabeth lăsă să-i scape un oftat de dezamăgire.

- Sunt atât de nerăbdătoare să pot mâna micile mele bunătăţi obişnuite. Michael mă consideră cam grasă, dar dacă nu mai am nici dreptul să fiu gurmandă, atunci... La vârsta mea, plăcerile sunt deja atât de rare!

- Ei, fiţi mai curajoasă! zise Victoria pe un ton prefăcut sever, ajutând-o să se instaleze pe perne. Fug la bucătărie şi vin imediat.

După ce se mai calmă, tocmai termina de pregătit tava entru bătrâna doamnă când Zeta împinse uşa având expresia ei de zile proaste. Fără un cuvânt, veni să se aşeze la masă şi, cu faţa în palme, părea să aştepte semnalul declanşării

mărturisirilor ei.

- Ce nu merge, Zeta?

Bosumflată, adolescenta luă un măr din care muşcă adânc, cu furie.

- Nimic nu merge şi dacă vrei să ştii totul, am chef să-l ucid pe Mike.

- A refuzat cumva să te lase să-l mai vezi pe Andreas?

- Mai rău! Refuză chiar să audă vorbindu-se despre asta. Se poartă ca un tiran! Să mă ţină prizonieră, la vârsta mea!

Victoria îşi reţinu un zâmbet.

- Prizonieră? Eu nu prea am impresia că te sechestrează.

- Ba da! Mike ştie foarte bine că nu pot părăsi satul fără el... sau Andreas. N-am maşină.

- Dar autobuze? Nu există?

- Glumeşti! M-ar prinde înainte chiar să ajung la Heraklion.

- Mi se pare totul foarte complicat.

Vru să se îndepărteze, dar Zeta o reţinu.

- S-a întors o dată cu tine?

- Nu, cred că este încă în sat.

- Atunci, o să-ţi spun ceva. Dar să ştii, este un secret! în lipsa voastră, a telefonat Andreas. Si-a reparat maşina şi vrea să vină să mă vadă. A zis că va veni chiar dacă Mike nu vrea să-l vadă aici. Eu i-

am spus că sunt de acord, încheie ea cu o licărire sfidătoare în ochi.

Dacă Elizabeth n-ar fi aşteptat-o, Victoria ar fi rămas ca s-o facă pe fată să fie raţională, pentru că ştia că venirea inopinată a lui Andreas ar fi cel mai rău lucru. Era evident că Zeta ar fi trebuit să încerce să-i smulgă lui Michael o invitaţie oficială pentru Andreas. Dar la urma urmei, ea nu era aici ca să le rezolve lor problemele.

- S-ar putea să greşeşti, se mulţumi să spună închizând uşa bucătăriei.

Soarele începea să coboare spre apus când se duse în salon să caute cărţi pentru Elizabeth.

Obişnuindu-se greu cu lipsa de activitate forţată, bătrâna doamnă îşi exprimase dorinţa să reînceapă să citească.

In picioare lângă una din uşile de sticlă ce dădeau spre verandă, Victoria alegea un roman când Zeta intră alergând în casă, cât pe ce s-o răstoarne în fuga ei. Fără să-i lase timp să reacţioneze, se agăţă de Victoria cu ochii plini de lacrimi.

Aceasta nu se clinti. In braţele ei, adolescenta plângea acum în hohote şi, pe deasupra capului ei, Victoria zări silueta înaltă a lui Michael, a cărei umbră se profila pe albastrul cerului. Se priviră

îndelung.

- Nu este nevoie să mă priveşti astfel, zise el.

- Nu aveam impresia că te privesc într-un anumit fel, dar...

Victoria părea să ezite să-şi continue fraza.

- Zeta pare tulburată.

- Si ce te interesează?

- Nu mă interesează în mod deosebit, răspunse ea calm.

- Aşa mă gândeam şi eu.

Imperturbabil, el îşi înfundă mâinile în buzunare în timp ce Zeta continua să plângă în hohote.

„Ce tiran!” se gândi Victoria, încercând s-o liniştească pe fată. Aşadar, Michael se încăpăţâna să refuze vizita lui Andreas, ceea ce provocase acest torent de lacrimi care inunda faţa bietei copile. Când în sfârşit aceasta se mai linişti, Victoria o trimise să-şi răcorească faţa, spunându-i că va putea să vină să-i vorbească oricând, dând astfel de înţeles că are sprijinul ei absolut în faţa stăpânului casei. între două suspine, Zeta încuviinţă şi Victoria, indiferentă la prezenţa lui Michael, reîncepu să răsfoiască romanul.

Pe un ton aparent indiferent, el o întrebă:

- Ce faci?

- Aleg un roman pentru Elizabeth.

- Si ce ai ales?

- Un roman poliţist. Medicul îşi dă acordul?

Fără să catadicsească să răspundă ironiei, el dădu din cap.

- Dacă asta n-o enervează, de ce nu? Personal, cred că un roman de dragoste ar fi poate mai odihnitor.

- Există oameni pe care dragostea îi scot din sărite.

Michael o fulgeră cu privirea.

- Dacă te referi la Zeta...

- Bineînţeles că nu. Nu mă referem la nimeni.

Cu un teanc de cărţi sub braţ, trecu prin faţa lui cu capul sus şi-l lăsă singur în salonul ai cărui pereţi albi începeau să pară roz sub razele apusului de soare.

întâmpinată cu bucurie de Elizabeth, Victoria se aşeză lângă ea să-i arate ce alesese pentru ca timpul să-i treacă mai repede.

- Crezi că voi avea curând dreptul să mă ridic din pat? o întrebă bătrâna doamnă răsfoind repede o carte aleasă la întâmplare.

- Poate. Sunteţi oricum mult mai bine. Dar de ce nu-l întrebaţi pe Michael?

- Pentru că nu-mi răspunde niciodată nimic. De când sunt aici, se poartă cu mine mai mult ca medic decât ca prieten. Aş avea de o mie de ori mai multe şanse să obţin un răspuns lăsându-te pe

tine să-l întrebi.

- Vă promit să fac tot ce pot.

în aceeaşi seară, se ivi o atfel de ocazie, dar nu ştiu să profite. Tocmai terminase de pregătit cina Elizabethei când uşa bucătăriei se deschise violent.

- Mai este ceai?

După tonul vocii, înţelese că Michael era foarte nervos.

- Dacă îţi place infuzie, da, dacă nu, pot să-ţi fac altul.

Luând ceainicul, Victoria se întoarse cu spatele ca să se
ducă la chiuvetă să-l clătească. Nu-i acordă nici o atenţie şi nici nu-i vorbi. Michael se aşezase pe un scuan şi-şi pusese picioarele lungi pe marginea mesei. începu să se legene cu scaunul care se porni să scârţâie cu o regularitate enervantă.

- Presupun că ai ghicit motivul acestei „suferinţe" îngrozitoare, bombăni el la un moment dat aprinzându-şi o ţigară.

- Mi se pare destul de evident...

- Ea vrea să-l invit aici pe Andreas şi eu am refuzat. Tipul ăsta nu-mi inspiră nici un pic de încredere.

- Dar nu l-ai întâlnit niciodată ca să poţi spune asta.

- Nici nu-i nevoie. N-o să-l iert niciodată că a rămas cu Zeta o noapte întreagă. Chiar dacă într-adevăr a avut pană la maşină. Ea mi-a mărturisit că au stat mult de vorbă...

- De vorbă?

Aplecată spre frigider în căutarea unei bucăţi de unt, Victoria schiţă un zâmbet.

- Mă gândeam că te temeai de altceva.

- Nu fi stupidă. Vreau să spun că Zeta i-a vorbit despre ea. Despre mama ei, despre averea pe care o va moşteni într-o zi. Despre tot ce o poate face să fie foarte seducătoare în ochii unui băiat ca Andreas.

- Poate totuşi ai putea să-l laşi să vină la vilă, riscă ea o părere.

- Nu!

Răspunsul lui, căzut ca o ghilotină, n-o descurajă pe Victoria.

- Cum poţi să ştii dacă ai dreptate în ceea ce-l priveşte când refuzi să-l cunoşti? Pot să înţeleg furia Zetei în faţa unei asemenea încăpăţânări. In locul ei, şi eu aş fi reacţionat la fel.

El ridică din umeri.

- Cu atât mai mult cu cât nu pare să fi făcut ceva rău, continuă ea.

- Aşa zice ea.

- N-o crezi?

- Aş vrea să pot fi sigur.

Dându-şi capul pe spate, el îşi ciufuli şi mai mult cu mâinile buclele blonde, cu un gest de exasperare.

Victoria se hotărî atunci să taie în carne vie. Dacă nimeni din casa asta nu putea să-i demonstreze că greşeşte, atunci o va face ea. Cu un pas hotărât, se duse să închidă uşa.

- Nu-ţi dai seama ce risc îţi asumi? Atitudinea ta este poate cel mai bun mijloc de a o înrăi şi de a o determina să facă vreo prostie.

- Ce vrei să spui?

- Interzicându-i să-l vadă pe Andreas, n-o să reuşeşti altceva decât s-o faci să se îndrăgostească şi mai mult de el. Si astăzi, fetele de şaptesprezece ani nu mai au nevoie de dădacă, aşa cum era odinioară!

Tăcerea lui Michael o descumpăni. In timp ce se

aşteptase la o reacţie violentă din partea lui, îl văzu cu privirea aţintită spre un copac aflat dincolo de fereastră.

- Să ştii că sunt sincer convinsă de ceea ce spun, reluă ea cu o voce liniştită. Aş fi preferat să stau departe de povestea asta, dar nu pot. Nu poţi să-mi mai spui că nu mă priveşte.

Cu o expresie impenetrabilă, el se ridică şi, fără un cuvânt, se îndreptă spre fereastra întredeschisă. Mai târziu, la lăsarea serii, florile îşi vor regăsi strălucirea încă atenuată de arşiţa soarelui, chiar dacă apusul le învăluia deja într-o lumină aurie. Pe cerul brăzdat de reflexe purpurii se profilau maiestuos vârfurile negre ale pinilor şi chiparoşilor.

Incapabilă să-i mai suporte tăcerea, Victoria porni un nou atac.

- Stângăcia ta mă uluieşte. Nu ai şi tu surori, nepoate?

îl credea pierdut în contemplarea grădinii, şi când se întoarse brusc, ea făcu un pas înapoi.

- Ba da, am avut o soră, zise el cu o voce gravă care o făcu să se înfioare. Era de vârsta Zetei când am plecat de acasă pentru a-mi face studiile de medicină.

Tăcu brusc şi Victoria se crispă. înainte chiar de a auzi ce urma să-i spună, ştia că nu-i va fi pe plac, într-un fel sau altul.

- într-o zi, mi-a scris.

Vorbea acum cu o voce monotonă, fără expresivitate.

- Era gravidă şi nu ştia ce să facă. Imi cerea ajutorul. Am sfătuit-o să facă singurele lucruri posibile, să discute cu părinţii noştri sau să se ducă la medicul de familie.

Vocea i se schimbă, gâtuită.

- In loc de asta, s-a sinucis.

In timp ce Victoria căuta cu disperare să-i spună ceva, el se îndepărtă de fereastră.

- Acum, poate înţelegi motivele atitudinii mele.

- Da... da, fireşte. Imi... îmi pare rău...

- Nu ai de ce. M-ai convins şi-i voi spune Zetei că poate să-l invite pe Andreas aici. Sper doar ca nu cumva să fac cea mai mare greşeală din viaţa mea.

Cu răsuflarea tăiată, ea îl privi dispărând în obscuritatea culoarului.

Capitolul 5

De îndată ce află vestea, Zeta nu pierdu timpul şi chiar a doua zi, seara, Andreas îşi făcu apariţia la vilă. Victoria nu-şi mai amintea decât vag de tânărul fotograf din Knosos, aşa că-l observă cu interes în timpul prezentărilor. Doar un pic mai scund decât Michael, era îndesat şi bine clădit, folosindu-şi privirea catifelată cu o artă desăvârşită.

Nu i se părea că este mai seducător decât cea mai mare parte a tinerilor greci pe care-i întâlnise dar, fireşte, nu aceeaşi era şi părerea Zetei. Cu un zâmbet fericit pe buze, îl sorbea din priviri şi bucuria ei evidentă părea chiar să-l emoţioneze pe Michael, care-şi petrecuse totuşi toată ziua regretând hotărârea pe care o luase.

- Vei fi drăguţ cu Andreas, nu-i aşa? îl implorase ea înainte de sosirea tânărului.

- Voi face tot ce pot, dar nu te aştepta la prea mult, s-ar putea să fii dezamăgită.

Intr-adevăr, Michael nu fu mai călduros decât o cerea cea mai elementară politeţe.

- Sper că nu te deranjează faptul că vom vorbi în engleză, îi zise el lui Andreas măsurându-l din cap până-n picioare, este limba pe care o folosim aici la vilă.

- Cum doriţi dar... eu nu vorbesc prea bine engleza.

- Sunt sigur că poţi face un efort.

Aşezată la masa de pe terasă, Victoria era cuprinsă de sentimente contradictorii. Mai întâi, era încântată că avusese câştig de cauză, iar acum se întreba cum va decurge seara.

Alungându-şi din minte gândurile negre care o năpădiseră, se pierdu în contemplarea munţilor în spatele cărora soarele tocmai alunecase. Pe cerul roşiatic acum pluteau nori ale căror culori treceau de la bleu la purpuriu, în armonie perfectă cu florile multicolore care înmiresmau grădina.

Din păcate, atmosfera care domnea în jurul mesei era departe de a fi la fel de calmă. Noţiunile de limbă engleză ale lui Andreas se dovediră mai rudimentare decât lăsase el să se înţeleagă şi participarea lui la discuţie scădea cu fiecare minut. In asemenea măsură încât până la urmă nu mai scoase o vorbă, obligat să tacă. Zeta îi arunca priviri pline de reproş tatălui său.

Stânjeneala creştea cu fiecare clipă, astfel că Victoria se hotărî să pună capăt acestei excluderi forţate din conversaţie a tânărului. Profită de mutarea Katarinei şi-i şopti lui Michael tot ce avea pe suflet.

- Nu se poate spune că joci cinstit.

El se întoarse spre ea, prefăcându-se uimit.

- Ce vrei să spui?

- Vezi doar că el nu vorbeşte engleza, şi-ţi face o plăcere răutăcioasă să insişti. Este totuşi invitatul tău!

- Nu.

Uşor tulburată de cele două pahare cu vin băute, Victoriei nu-i fu frică să-l înfrunte.

- Eşti stăpânul casei şi ai acceptat să vină aici. Este deci invitatul tău.

- Nu te juca astfel cu deducţiile, te rog.

- Crezi că asta îi face plăcere Zetei?

- Dacă vom vorbi toţi în greceşte, tu vei fi cea exclusă.

- Si ce dacă? N-o să mor din asta. Te rog...

După o clipă de ezitare, Michael dădu din cap cu un oftat care spunea multe despre reticenţele sale. Privi în sfârşit spre cei doi tineri care, de cealaltă parte a mesei, începeau să mănânce în tăcere din frigăruile aduse de Katarina, şi li se adresă brusc în greacă.

Chipul lui Andreas se lumină instantaneu şi conversaţia se deschise, spre marea bucurie a Zetei.

Totuşi, efortul lui Michael fu de scurtă durată. îi aruncă o privire rapidă Victoriei şi ridică, exasperat, ochii spre cer.

- Prostiile lor mă plictisesc de moarte. Ce-ar fi să-mi faci onoarea şi să discuţi cu mine?

- Ah da? Si despre ce să vorbim?

- Nu ştiu... Despre literatură, despre teatru, despre călătorii... Tot ce vrei. Chiar şi despre medicină.

De secole, Victoria nu mai citise o carte şi nu mai văzuse o piesă de teatru, iar în materie de călătorii, cu siguranţă că nu se putea compara cu el. Hotărî aşadar că medicina era subiectul cu cel mai mic risc.

- Atunci, vorbeşte-mi despre tine, zise ea cu un zâmbet. Dintotdeauna ai vrut să fii ginecolog?

- Nu. La început am vrut să fac medicină generală... înclinare pe care nu am renegat-o pe de-a-ntregul după cum ai văzut. Lucrând însă cu sir James Brightwell, am prins gustul ginecologiei. Este un om extraordinar şi am vrut să-i pun în practică îndrumările cât mai curând.

- Intr-adevăr, cred că am auzit vorbindu-se despre el.

- Este foarte cunoscut. La Londra, dar şi în provincie.

Atmosfera din jurul mesei se schimbase substanţial.
Eliberaţi parcă de semnalul dat de Michael, cei doi tineri începuseră să discute cu înflăcărare iar

râsetele lor nu întârziară să acopere vocile „celor mari”. Si pentru prima oară de la venirea ei la Idras, Victoria descoperi în interlocutorul ei un bărbat fermecător şi amabil.

Când se termină masa, Katarina le servi cafeaua în salon, pentru că nopţile de aprilie erau încă destul de reci.

Deodată, pe pietrişul aleii se auziră paşi grăbiţi.

în lumina slabă de pe verandă, le apăru atunci în faţă unul dintre rezidenţii englezi din Idras. Abia mai răsuflând, omul îşi duse o mână la piept ca să-şi calmeze respiraţia.

- Soţia mea... bâigui el. Te rog, Michael, grăbeşte-te! Pierde sânge.

- Linişteşte-te, Colin, şi spune-mi exact ce s-a întâmplat.

- S-a tăiat.

- Unde?

Lăsându-i pe cei doi tineri la masă, Victoria şi Michael se ridicară ca să se apropie de noul venit.

- La palmă... Sângele... nu se opreşte...

- în locul acela, sângerările sunt întotdeauna abundente, nu-ţi face griji.

Se întoarse spre Victoria.

- Cred că ai face bine să vii cu mine... S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

în timp ce el se îndepărtă să-şi caute trusa, Victoria îl conduse pe bărbat spre grădină. Nu era cazul să piardă timpul aşteptându-l pe Michael, cu atât mai mult cu cât Colin nu mai avea răbdare.

- Eu sunt infirmieră, îi zise ea. Va veni şi doctorul Anderson dintr-o clipă în alta.

Tonul calm al vocii ei îl mai linişti pe bietul om, care părea să-şi recapete stăpânirea de sine.

- Dumneata o îngrijeşti pe Elizabeth? întrebă el mergând înaintea ei pe alee. Eu sunt Colin Blakemore. Am închiriat vila de alături. Sally, soţia mea, s-a îndrăgostit pur şi simplu de Idras. Nu ne ducem prea des la plajă, preferăm să rămânem la munte unde este mai răcoare.

în timp ce vorbea, Victoria simţi o briză uşoară învăluindu-i aducând cu ea plăcutul parfum de lavandă, plantă ce creştea din belşug pe dealurile din jur. Inspiră profund şi încuviinţă din cap, zâmbind.

- Vă înţeleg, murmură ea. Este un loc minunat.

- Din păcate, avem doar câteva zile de vacanţă, reluă Colin. Sper ca accidentul acesta să nu strice totul. în orice caz, noroc că mi-am amintit că Michael este doctor. Altfel, nu ştiu ce am fi făcut. Cel mai apropiat medic se află probabil la Heraklion şi cu siguranţă nu vorbeşte o boabă engleză.

Mergeau destul de repede şi Colin gâfâia deja

îngrijorător, dar ea îl lăsă să vorbească. Simţea că are nevoie să se exteriorizeze după clipele de panică prin care trecuse.

Michael îi ajunse din urmă exact la poarta vilei. Se îndreptară spre bucătăria luminată şi o găsiră pe Sally Blakemore pe jumătate leşinată. Era aşezată lângă masă, cu capul peste braţul îndoit. în jurul ei era plin de sânge şi Victoria avu brusc tendinţa să facă un pas înapoi, ca pe vremea de început când lucra la serviciul de urgenţă al spitalului Saint Clement.

Sally îşi săltă capul şi zâmbi vag.

- Te-ai aranjat bine! exclamă Michael după ce-i examină mâna. Dar nu-ţi face griji, o să reparăm asta.

Cu un gest scurt, îi făcu semn Victoriei să-l urmeze până la chiuvetă.

- O să mă coşi? întrebă Sally, speriată.

- Ar fi de preferat, mai ales dacă vrei să nu se vadă prea tare cicatricea. Iţi promit că n-o să te doară.

Cu multă blândeţe, începu să apropie marginile plăgii. Victoria se străduia să stăpânească tremuratul braţului lui Sally şi observa atentă manevra delicată făcută de Michael. Capetele aproape că li se atingeau. In mod involuntar, îşi ridică uşor capul, şi-şi dădu brusc seama că privirea nu-i mai era aţintită asupra plăgii, ci

alunecase spre ceafa lui Michael, spre şuviţele lui blonde în care ar fi dorit să-şi rătăcească mâinile...

Ce naiba i se întâmpla? Fu agasată de propria-i neatenţie. Se strădui să se concentreze şi-şi plecă ochii imediat ca să-l vadă pe Michael făcând ultimul punct de sutură.

- Ai fost foarte curajoasă, îi zise el lui Sally îndreptându-şi spatele. Acum, Victoria o să-ţi facă un pansament şi îţi interzic să foloseşti această mână vreo câteva zile, de acord?

Pentru prima oară de la începutul intervenţiei, vorbi şi Colin.

- O să am eu grijă, puteţi conta pe mine.

- Bine. Până atunci, poftim un somnifer care te va ajuta să petreci o noapte liniştită. Mâine dimineaţă, totul va fi în regulă, îţi promit.

- Vreţi să beţi ceva înainte să plecaţi?

Vizibil uşurat, Colin îi invită să-l urmeze în salon. Ei însă refuzară şi-şi luară la revedere, nu înainte să-i mai liniştească o dată.

Porniră alături pe drumul spre vilă. Luna scălda munţii în reflexe argintii pe care răsăreau ici-colo casele de un alb imaculat ale satului.

- Am impresia că ţi-a plăcut acest interludiu neprevăzut, murmură Michael rupând tăcerea.

Victoria tresări. Gândurile ei erau în altă parte.

- Aşa este, recunoscu ea. Să zicem că m-a...

stimulat.

- Nu reşuşesc totuşi să înţeleg de ce ai plecat de la spital şi acum te ocupi de oameni în vârstă. Nu prea ţi se potriveşte.

- Te înşeli. Oamenii în vârstă au nevoie de multă atenţie şi să ştii că te simţi răsplătit când îi vezi mulţumiţi. Si apoi, dacă au posibilitatea să-şi angajeze o infirmieră personală, de ce s-ar lipsi?

- Intr-adevăr, n-ar avea nici un motiv. Dar eu priveam situaţia din punctul tău de vedere, nu al lor.

- Eu sunt foarte fericită aşa.

De ce se amesteca Michael în viaţa ei? Grăbi pasul ca pentru a pune capăt discuţiei şi din nou între ei se lăsă tăcerea. Se părea însă că Michael nu era prea stânjenit de situaţie. Dar ea nu suportă, aşa că întrebă brusc:

- Ce crezi despre el?

- Vorbeşti de... Andreas, presupun?

Ea îşi dădu seama că subiectul nu era pe placul lui Michael.

- Cred că nu se potriveşte deloc cu Zeta. De fapt, ştiam asta chiar înainte de a-l cunoaşte. Nu m-am înşelat. Băiatul ăsta nu-i decât un capriciu de moment al Zetei.

Victoria recunoscu tonul caustic care nu-i

plăcea deloc.

- Nu cumva exagerezi? Cum poţi să-ţi faci o părere despre cineva într-un timp atât de scurt? Cu atât mai mult cu cât l-ai obligat să se exprime într-o limbă pe care abia o ştie puţin.

întorcându-se brusc spre ea, o ţintui cu o privire lipsită de amabilitate.

- Ţie ţi-a plăcut?

- Nu, dar nici nu mi-a displăcut total. înţeleg perfect cum a cucerit-o pe Zeta, adăugă ea pe un ton provocator.

Hotărât lucru, nu era prea perspicace în asemenea relaţii. La urma urmei, Andreas îi era complet indiferent, nu trebuia să deschidă această discuţie. în felul acesta, s-ar fi putut întoarce liniştiţi la vilă, fără să se certe, profitând de frumuseţea nopţii.

Dar era prea târziu pentru asta şi acum era mai bine să lămurească lucrurile.

- Ai ceva să-mi spui, nu-i aşa?

Conştient de ezitarea ei, el insistă:

- Dă-i drumul... dacă tot am ajuns aici.

- încăpăţânarea ta mi se pare un pic... ridicolă. Chiar dacă Andreas ar fi fost cel mai fermecător băiat, tot nu ţi-ai fi schimbat părerea. Pentru simplul motiv că n-ai chef s-o faci.

- Aşadar, asta crezi? Că sunt încăpăţânat si

mărginit în concepţii!

Rostise aceste cuvinte cu o amărăciune şi o răceală neaşteptate. Victoria crezuse că francheţea ei îi va declanşa furia, şi când colo, părea dimpotrivă profund rănit.

- Nu asta am vrut să spun! protestă ea. Mă refeream doar la Andreas, nu la atitudinea ta în general!

Tocmai ajunseseră la poarta vilei. După întorsătura pe care o luase discuţia, Victoria se simţi uşurată să scape de Michael.

Prin ferestrele întredeschise ale salonului care nu era luminat decât de o veioză, se auzea un vacarm de muzică rock. Aşezaţi alături pe canapea, Andreas şi Zeta nici n-o băgară în seamă când trecu prin faţa lor ca să se ducă în camera Elizabethei.

Se întoarse după câteva minute şi rămase puţin în umbră, după care se duse în camera ei, mai uşurată.

în salonul din care tocmai plecase tânărul grec, Zeta îi pusese lui Michael întrebarea inevitabilă şi, fără să vrea, Victoria auzise răspunsul.

- Ce cred despre el?

După o scurtă ezitare, Michael zâmbise.

- Este încă prea devreme să-mi fac o părere,

dar acum înţeleg de ce îl placi.

- Super! Când va mai putea să vină?

- O să vorbim mâine despre asta, draga mea. Acum, noapte bună.

*
* *

A doua zi dimineaţă, Zeta apăru cu zâmbetul pe buze. în grădină, Michael tocmai curăţa trandafirii de crenguţele uscate şi pocnetul foarfecii de grădină semăna cu zgomotul făcut de o armă de foc. Momentul nu i se păru prea potrivit pentru o nouă cerere, dar acum era sigură că va câştiga. Victoria era cu ea. în faţa coaliţiei lor, el n-avea nici o şansă.

Neştiind rolul pe care i-l atribuise adolescenta, Victoria citea cu interes prima scrisoare primită de la Cathy:

„Sper că îţi dai seama ce noroc ai", îi scria prietena ei. „Londra este sufocată de un val de căldură, cu mult diferită de cea pe care am cunoscut-o în Creta. Ştiu că nu erai prea entuziasmată în *ziua răpirii* tale, dar îmi doresc din tot sufletul să-ţi fi schimbat părerea. N-am să merg până la a-ţi spune că te invidiez - sunt bucuroasă că m-am întors la spital - dar mi se întâmplă să-mi imaginez cum trăieşti acolo, în lux şi... lenevie! Aşa că te rog, scrie-mi repede şi povesteşte-mi!"

Scrisoarea lui Cathy mai avea un paragraf mâzgălit pe cealaltă parte a foii. Victoria nu-l văzu decât când împături scrisoarea ca s-o pună la loc în plic.

„Aproape că era să uit să-ţi dau o veste care, poate, te va interesa. Doctorul tău, Anderson, trebuie să vină luna viitoare la Saint Clement pentru a lua în primire serviciul de obstetrică. Dacă mă gândesc bine, s-ar putea ca tu să ştii deja asta. Sper că între timp aţi devenit buni prieteni... în ciuda unui început dificil.”

Buni prieteni? Nu erau chiar cuvintele pe care le-ar fi folosit Victoria ca să caracterizeze relaţia lor! Sigur, discutau mult, dar nu erau niciodată de acord. Doar în probleme profesionale.

Poate că atitudinea ei era ridicolă, dar n-avea ce face. Si apoi, n-o să se lase totuşi intimidată şi să aprobe tot ce spunea doctorul Michael Anderson.

La acest gând, schiţă un zâmbet. Era mai degrabă amuzant să-i ţină piept!

Capitolul 6

O umbră trecu prin faţa ei şi silueta înaltă a lui Michael se profilă pe cer când ridică ochii. Confruntată brusc cu obiectul gândurilor sale, fu luată pe neaşteptate.

- Eu... Cathy mi-a scris că vei lucra la Saint Clement. Acolo mi-am făcut studiile.

- Ah da? Atunci, trebuie să cunoşti şi serviciul de ginecologie.

- Da... am lucrat acolo câteva luni şi trebuie să spun că am o amintire frumoasă.

Recăpătându-şi calmul, puse în plic scrisoarea lui Cathy.

- La Idras ţi s-a întâmplat să ai cazuri de obstetrică?

- Foarte rar, răspunse Michael schiţând un zâmbet. Localnicii cred că naşterea este un act natural şi recurg doar la moaşă, doar dacă nu-i vreo problemă gravă. Dar este ciudat că-mi pui această întrebare. O tânără însărcinată tocmai trebuie să treacă după-amiază s-o văd. Aş vrea să fii şi tu prezentă, dacă nu te deranjează.

Victoria fu uimită de grija cu care îşi formulase cererea, şi-l privi cu interes. S-ar fi potrivit mai bine cu felul lui autoritar dacă i-ar fi dat un ordin fără apel.

- Este vorba despre sora Katarinei, continuă el

fără să pară că remarcă surprinderea ei, şi dă dovadă de o mare îndrăzneală venind la dispensar. Bineînţeles, mama ei o va însoţi dar sunt sigur că aceasta îi dezaprobă total decizia. Cred că dacă ai fi acolo - în calitate de însoţitoare suplimentară... - lucrurile ar merge mai uşor.

- Cu plăcere, zise ea zâmbind. Apropo, mi-am amintit că... doamna Jewson s-ar bucura mult dacă i-ai permite să facă vreo câţiva paşi. Ce zici?

Michael se încruntă, jucându-se reflex cu foarfeca de grădină ale cărei lame pocniră într-un mod dezagreabil.

- Aş prefera să mai aştepte puţin, dar pe de altă parte, ştiu că nu-i prea place să stea tot timpul întinsă fără să facă nimic. Poate că ai putea începe prin a o aşeza într-un fotoliu. Să încerci asta după ce ne întoarcem, după masă.

O ramură lungă de iasomie încărcată de flori depăşea acoperişul verandei şi Michael o prinse ca s-o taie. Era oarecum semnalul că discuţia se încheiase.

Victoria se ridică şi se grăbi să-i ducă Elizabethei vestea cea bună.

- în sfârşit, primii paşi spre recuperare. Curând, mă voi putea întoarce la vila mea.

- Pentru cât timp este închiriată?

- Pentru încă o lună. Petrec întotdeauna două

luni în Creta, înainte să vină căldurile mari.

- Intr-adevăr, este foarte plăcut acum, aveţi noroc.

In vocea Victoriei se simţea o nostalgie care nu-i scăpă bătrânei doamne.

- Nu-ţi face griji, n-am de gând să mă despart de dumneata. Intr-un anume fel, îmi place să fiu răsfăţată si Michael vrea să rămâi cu mine până când voi fi complet restabilită... în fine, cât mai mult cu putinţă.

- Sunt sigură că vă veţi recăpăta foarte repede forţele dacă faceţi ce vi se spune. Dar Michael... chiar v-a spus că va trebui să rămân până ce vă veţi simţi bine?

O licărire plină de tandreţe sclipi în ochii Elizabethei. Luându-i mâna, aceasta îi spuse:

- Da... a fost chiar foarte categoric. Spune că, din punctul lui de vedere, esti perfectă si că am avut mare noroc să te întâlnesc.

Stânjenită si cu obrajii în flăcări, Victoria întoarse capul. Ii venea greu să si-l imagineze pe Micahel vorbind despre ea în termeni atât de elogiosi... si nici nu îndrăznea să se gândească la plăcerea pe care ar fi simţit-o dacă aceste complimente i-ar fi fost adresate direct.

Incă se mai gândea la asta când, după-amiază, ajunse la dispensar. Vremea era minunată si doar

câţiva norişori agăţaţi de crestele munţilor tulburau albastrul cerului. In grădinile vilelor cochete, trandafirii erau în plină înflorire

şi plantele agăţătoare se prăbuşeau sub buchetele violete pe care Victoria le-ar fi putut atinge doar întinzând mâna.

Când ajunse în piaţa satului, oamenii o priviră cu aceeaşi curiozitate căreia ea îi răspunse cu un zâmbet cald. Uşile casei în care se afla dispensarul erau deschise şi ea intră cu sentimentul ciudat că se afla „acasă”.

- Poate că nu eşti conştientă, îi zise el întâmpinând-o, dar vei trăi un mare eveniment. Până acum, nici o femeie n-a venit să mă consulte înaintea naşterii copilului. Aşa cum ţi-am explicat şi dimineaţă, nu fac apel la mine decât în caz de panică. Din fericire, asta se întâmplă foarte rar.

- Ei nu ştiu că eşti ginecolog?

- Nu cred. Pentru ei, nu sunt decât un generalist, poate mai eficace şi mai tânăr decât cel care venea din Heraklion, atâta tot.

- El este la curent cu ceea ce faci? îl întrebă Victoria, mirată.

- Bineînţeles. Altfel n-ar fi fost corect din partea mea. De fapt, este un prieten de-al meu şi mi-a dat binecuvântarea de multă vreme. Ii convine să nu mai trebuiască să urce aici. Si în felul acesta, toată lumea este mulţumită.

Se auziră nişte paşi intrând. O tânără, la fel de brunetă şi de fermecătoare ca şi Katerina, apăru în

prag, cu mâinile încrucişate peste pântecele impunător. In spate, apăru chipul unei femei mai în vârstă, a cărei expresie amesteca laolaltă teamă şi furie.

- Iat-o pe Maria, anunţă Michael cu un zâmbet larg. Este aproape la termen.

Se adresă apoi celor două femei în grecşete, şi arătă spre masa de examinare. Nu exista nici o perdea care să-i permită Mariei să se izoleze şi Victoria se întreba dacă Michael dorea ca tânăra să se dezbrace. Văzând-o cum se aşază cu dificultate pe masă fără să-şi scoată vreo haină, înţelese că această eventualitate nici nu-i trecuse prin minte Mariei.

O examinare aprofundată părea că nici nu se pune în discuţie chiar dacă, în acest stadiu al sarcinii, ar fi fost foarte recomandată. Dornică să fie de ajutor, dar îngrijorată la gândul de a nu depăşi anumite limite, Victoria aştepta un semn din partea lui Michael. Acesta îşi luă stetoscopul şi-i zâmbi Mariei.

Nemişcată alături de fiica sa, femeia n-o pierdea din ochi, cu o expresie oarecum ameninţătoare în atitudinea ei încremenită. Cu vorbe încurajatoare, Michael se aplecă să asculte inima fătului prin hainele tinerei mame.

Când în sfârşit se ridică după câteva minute, zâmbetul lui mulţumit o linişti pe Victori,a care o ajută pe pacientă să se aşeze pentru ca el să-i poată controla tensiunea. Maria protestă slab, dar Michael nu-i dădu atenţie. Privi atent manometrul

apoi se îndreptă. Totul era normal.

- Presupun că nu i-ai cerut să facă şi un examen de urină? întrebă Victoria încet.

- Glumeşti! Asta n-ar fi făcut decât să distrugă şi bruma de încredere pe care am câştigat-o atât de greu.

Tonul vocii lui o făcu să regrete că pusese această întrebare. Işi întoarse privirea de la el şi oferi Mariei mâna ca s-o ajute să coboare de pe masă. Urmă o discuţie scurtă în greceşte, după care cele două femei părăsiră cabinetul.

Sprijinit în coate la fereastra ce dădea spre curte, Michael părea îngândurat. Cu privirea aţintită spre speretele de un alb strălucitor al casei din faţă, nu părea dispus să-i dea Victoriei cea mai mică explicaţie suplimentară.

Ea aşteptă răbdătoare apoi, cum tăcerea se prelungea, îndrăzni:

- Totul e-n regulă?

- Ce ai vrea să-ţi răspund?

Cu o răsucire bruscă, făcând-o pe Victoria să tresară, îşi cufundă privirea în ochii ei.

- Stii la fel de bine ca şi mine că această examinare a fost o farsă.

- Este totuşi mai mult decâ nimic. Măcar i-ai luat tensiunea.

Chipul lui rămase încruntat.

- Poate, dar tot nu cunosc poziţia fătului, ceea ce ar putea să fie o informaţie foarte utilă având în vedere talia mică a mamei.

- Dar adeseori, femeile mărunte nasc foarte uşor... Nu există nici un motiv pentru ca Maria să...

- Sper să fie aşa, zise el cu răceală, sper.

Agasată de indispoziţia al cărei motiv putea să-l înţeleagă perfect, Victoria preferă să plece şi Michael nu făcu nici un gest s-o reţină, mulţumindu-se doar să-şi ia la revedere cu un semn din cap.

*
* *

Zece minute mai târziu, pleca şi Michael la rândul lui de la dispensar. Când ajunse la vilă, o găsi pe Victoria la telefon. Aceasta îi aruncă o privire peste umăr şi-i făcu semn să se apropie.

- Rămâneţi la telefon, vi-l dau imediat, spuse ea cu vocea-i limpede interlocutorului său.

- Cine este? întrebă Michael.

- O oarecare Laura Pemberton. Locuieşte împreună cu soţul său în una dintre vile.

- Da, vin în fiecare an, şopti el luând receptorul fără prea mare entuziasm. Laura? Bună ziua, cu ce te pot ajuta?

Răspunsul îl făcu să se strâmbe. Ascultă totuşi răbdător.

- De acord, vom veni, zise el în sfârşit. Iţi

mulţumesc.

închise telefonul şi se întoarse spre Victoria, cu un aer stânjenit şi plictisit totodată.

- Laura Pemberton ne invită pe toţi la o petrecere. Poimâine.

- Cu siguranţă, nu şi pe mine în orice caz, se grăbi ea să protesteze, deoarece perspectiva n-o întânta deloc. Eu trebuie să rămân aici ca să am grijă de doamna Jewson.

- Nu fi ridicolă şi nu face pe martira refuzând să mergi la o petrecere care va avea loc la o sută de metri de aici. Katerina cu siguranţă nu va refuza să facă ore suplimentare.

- Nu fac pe martira. Am însă oroare de petreceri unde nu cunosc pe nimeni.

- Este absurd! Pentru început, mă cunoşti pe mine şi pe Zeta. De asemenea, pe Colin şi pe Sally Blakemore. Ceilalţi invitaţi locuiesc toţi în vilele din jur şi i-ai întâlnit deja cu siguranţă.

Ii aruncă o privire care o făcu să roşească.

- Si apoi, în afară de Zeta, vei fi fără îndoială cea mai tânără şi toţi bărbaţii vor roi în jurul tău. Pune-ţi cea mai frumoasă rochie şi vei vedea că nu te vei plictisi.

Ii întoarse apoi spatele şi plecă, nu înainte de a schiţa un zâmbet ironic.

*

* *

In ziua petrecerii, Victoria îşi abandonă pacienta în mâinile Katerinei imediat după cină şi se duse în camera ei să se pregătească. După ce-şi examină rapid garderoba, se hotărî pentru un compleu din mătase galbenă, perfect pentru a-i pune în valoare tenul bronzat. Corsajul decoltat lăsa să i se zărească o părticică din sâni în timp ce fusta ca o corolă de floare îi descoperea picioarele la fiecare pas.

Işi lăsă buclele castanii să cadă în cascadă pe umeri şi se machie discret, subliniindu-şi doar conturul ochilor cu rimel. Alese un colier de argint pentru a-şi completa ţinuta.

Când fu gata, se duse în camera Zetei. In faţa oglinzii, fata îşi pieptăna cu grijă şuviţele lungi, brunete, şi o întâmpină cu un suspin.

- Uf! Dacă n-am fi obligate să mergem la afurisita asta de petrecere! Toţi sunt nişte boşorogi! Mi-ar fi făcut plăcere să vină şi Andreas, dar Mike nici măcar nu m-a lăsat să-i telefonez Laurei ca s-o întreb dacă pot să-l aduc şi pe el.

In vreme ce Victoria căuta un răspuns consolator, Zeta se întoarse brusc şi fluieră admirativ.

- Eşti superbă! Dar ai grijă, sunt unii care au mâinile mai plimbăreţe.

- Iţi mulţumesc pentru sfat.

- Ii detest pe bărbaţii în vârstă, zise Zeta înainte de a-şi privi din nou imaginea din oglindă. Nu le trece niciodată prin minte că avansurile lor nu sunt binevenite.

Amuzată de înflăcărarea cu care-i vorbea fata, Victoria începu să râdă.

- Ai avut deja astfel de probleme?

- De vreo două ori.

O licărire sclipi în ochii ei negri.

- Dar cred că astă-seară n-am de ce să mă tem de asta.

- De ce?

Zeta păru să ezite.

- Dacă îţi spun un secret, poţi să-mi promiţi că nu-l vei dezvălui?

Curiozitatea Victoriei fu imediat stârnită, dar simţi şi o oarecare îngrijorare.

- Dar dacă voi considera că nu am dreptul să păstrez acest secret după ce îl voi afla?

- Vei fi totuşi legată prin promisiunea pe care mi-o faci, răspunse Zeta cu o expresie copilărească.

- In cazul acesta, nu promit nimic.

- Ei bine, atunci nu vei afla nimic.

Apariţia lui Michael le întrerupse discuţia. Văzându-l venind în lumina aurie a amurgului, nu se putu abţine să-l admire. Era mai seducător ca

niciodată. Purta un elegant costum gri-deschis şi ultimele raze ale soarelui îi accentuau blondul şuviţelor rebele pe care se străduise evident să le disciplineze.

- Ar trebui să-ţi pui ăsta pe umeri, zise el arătând şalul pe care Victoria îl ţinea în mână. S-ar putea ca seara să fie răcoroasă.

Fără să-i lase timp să facă un gest, prinse eşarfa brodată pe care ea încerca s-o respingă, protestând.

- Dar nu-mi este frig!

- N-o să spui acelaşi lucru după ce vom ieşi din adăpostul grădinii.

Pe pielea bronzată a umerilor, mâinile lui i se părură reci şi puternice când îi aşeză şalul şi Victoria abia îşi stăpâni un frison care n-avea nimic de-a face cu aerul rece al munţilor.

- Să mergem! îi grăbi Zeta, aruncând o ultimă privire în oglindă ca să-şi admire rochia indiană. Este aproape opt şi jumătate.

- Si ce dacă! Nimeni nu vine niciodată la fix în asemenea situaţii.

- Mama spunea întotdeauna că punctualitatea este politeţea regilor.

Remarcând uimirea din privirea lui Michael, Zeta se grăbi să adauge:

- Oricum, mie îmi este egal. Pentru cât o să mă

distrez...

*
* *

Vila familiei Pemberton era puternic luminată. Prin copacii din grădină şi pe marginea terasei fuseseră atârnate lampioane şi din fiecare încăpere lumina se revărsa în valuri.

Primii invitaţi sosiseră deja şi discuţiile erau în toi în jurul somptuosului bufet organizat în sufrageria ce se deschidea spre terasă. La început intimidată, Victoria se simţi foarte repede în largul ei datorită primirii călduroase care i se făcu.

Pe de altă parte, Zeta părea fericită. In ciuda remarcelor pe care le făcuse înaintea plecării lor, acum părea să aprecieze compania domnilor care ar fi putut să-i fie tată şi râsul ei tineresc răsuna peste hărmălaia conversaţiilor.

- Este o ştrengăriţă, şopti o doamnă în vârstă la urechea Victoriei. Cel mai bun lucru pe care Michael l-ar putea face ar fi să se recăsătorească, pentru a-i da o mamă. Pentru un bărbat de vârsta lui, nu-i prea potrivit să trebuiască să se ocupe de o adolescentă... şi am impresia că habar n-are cum să procedeze. Nu crezi?

- Cred că ia prea în serios modul de a-i face educaţie. Zeta spune că este prea sever, dar îl adoră şi nu-i place să-l necăjească.

De ce se apucase să facă astfel de confidenţe?

Oare de vină era uzo care-i dezlegase limba? Se simţi uşurată când gazda le invită să poftească la bufet. Intrară în vasta sufragerie, foarte luxoasă şi răcoroasă.

Luându-şi farfuria plină cu bunătăţi, Victoria se retrase în liniştea verandei. O obosea trăncăneala asta neîntreruptă cu oameni pe care nu-i cunoştea.

In afară de John Pemberton care veni să-i aducă de băut, părea că nimeni nu-i observase dispariţia şi Victoria se bucură, dorindu-şi chiar ca acest lucru să dureze până la sfârşitul petrecerii. Se simţea bine aşa. Incetul cu încetul, muzica, zgomotul conversaţiilor şi clinchetul tacâmurilor se mai estompară. Pleoapele i se îngreunară, apoi se închiseră şi fotoliul de răchită în care îşi găsise refugiul o cuprinse între braţele lui de parcă ar fi fost propriul ei pat.

- Nu-i adevărat! exclamă brusc o voce care o trezi din toropeală. Nu-mi spune că ai adormit!

Victoria deschise ochii şi se îndreptă, confuză şi indignată în acelaşi timp.

- Mă odihneam, atâta tot. Sper că nimeni nu şi-a închipuit că am adormit.

- Nu, n-a observat nimeni. Eu ţi-am remarcat absenţa doar pentru că se întâmplă să mă interesezi, răspunse Michael aşezându-se pe marginea balustradei. Sunt atent la tine.

- Te interesez? Eşti atent la mine? De ce?

- Din două motive. Primul, pentru că astă-seară îmi place să te privesc, rochia îţi vine de minune, şi eşti foarte frumoasă.

- Mulţumesc, şopti Victoria. Si al doilea?

- Al doilea, nu este un compliment, iartă-mă. Mă întrebam doar dacă ştii cumva unde este Zeta.

- Oh!

Brusc, Victoria reveni cu picioarele pe pământ.

- Nu... nu ştiu, bâigui ea. N-am văzut-o cam de mult, dinainte de cină, cred.

- Da, ultima oară când am zărit-o, vorbea cu Colin. Era exact după venirea noastră aici.

- Poate că s-a retras pe undeva.

- Glumeşti! Zeta n-ar părăsi scena când este în prim-plan!

Ea îi arătă un scaun.

- Uită de ea câteva clipe, Michael, şi ia loc. Probabil că s-o fi plictisit şi a plecat acasă.

El nu se clinti. Cu privirea pierdută în întunericul grădinii, părea chiar să fi uitat de prezenţa ei.

- Poate că se plimbă şi se gândeşte la Andreas? murmură el la un moment dat, ca pentru sine. M-a întrebat ieri dacă poate s-o roage pe Laura să-l invite. Iar eu bineînţeles că i-am răspuns că este o idee foarte proastă.

Victoria rămase tăcută şi tresări când Michael îi

luă mâna.

- Vino, o să mă ajuţi s-o găsesc.

- Nu cred că este într-adevăr nevoie.

- Poate, dar acesta poate fi măcar pretextul să ne plimbăm prin această grădină minunată.

Plăcut surprinsă, Victoria se ridică fără să mai spună un cuvânt. Si când degetele lungi ale lui Michael îi cuprinseră mâna, nu făcu nici un gest să se ferească. In timp ce mergeau alături pe o potecă întortocheată, rochia i se agăţă uşor de un tufiş înflorit care răspândea în jur o mireasmă îmbătătoare.

- Este un rozmarin, murmură el. Când simt acest parfum, parcă văd toată Creta. Creşte peste tot pe aici.

- Credeam că o căutăm pe Zeta. Nu mă aşteptam la o lecţie de botanică.

Vocea îi tremura fără voia ei.

- M-am săturat să vorbesc despre Zeta, zise el.

în ciuda surprinderii, Victoria nu făcu nici un comentariu. Continuară să meargă în linişte şi plăcutul sentiment de bine pe care-l resimţise mai devreme pe verandă o cuprinse din nou. Cufundată într-un vis cu ochii deschişi, privi spre cerul înstelat şi se înfioră sub mângâierea brizei nocturne.

Exact în clipa aceea mâna lui Michael se strânse pe braţul ei. O întoarse uşor spre el şi-şi cufundă privirea într-a ei. O privea, dornic parcă să

găsească un răspuns la o întrebare pe care doar el o ştia. Victoria nu-şi putu stăpâni un tremurat uşor şi avu impresia că şi el tremura.

Apoi o apropie şi o strânse cu pasiune la piept. îi simţea inima bătând la unison cu a lui. Buzele îi atinseră tandru obrazul, apoi gura, sărutând-o cu înflăcărare. Victoria avu atunci sentimentul că şi emoţiile lui, la fel ca ale ei, se născuseră în adâncul sufletului.

Capitolul 1

Sfârşitul petrecerii decurse într-un mod ireal. Asemenea unui automat, Victoria se întoarse în mijlocul invitaţilor, amestecându-se în grupurile vesele, râzând cu poftă la glume şi răspunzând politicos la fiecare întrebare.

Era însă aproape absentă şi retrăia în fiecare secundă amintirea arzătoare a buzelor lui Michael.

Cu inima strânsă, îl observă fără încetare, căutând cu disperare să-i ghicească gândurile. El părea atât de relaxat, încât fu aproape convinsă de indiferenţa lui. Nici măcar o dată, el nu încercă să-i capteze privirea, ignorând-o cu cea mai perfectă dezinvoltură. Fără îndoială, interludiul magic din grădină nu însemna nimic pentru el. Făcea parte probabil din acest gen de petreceri, când te poţi abandona o clipă în cazul în care ai băut un pic mai mult...

Victoria înţelese cu adevărat acest lucru atunci când, o oră mai târziu, Laura Pemberton îl atrase spre locurile de refugiu oferite de boscheţii înfloriţi şi el se lăsă în voia ei, zâmbitor şi încântat.

Ultima jumătate de oră fu cea mai grea de suportat şi cu o reală uşurare îi văzu pe primii invitaţi luându-şi la revedere de la gazdele lor. Se pregătea şi ea să facă acelaşi lucru când auzi în spate o voce tinerească.

- Mulţumesc pentru această petrecere minunată, auzi ea. A fost formidabil.

Ca prin farmec, Zeta tocmai apăruse.

Radia de fericire, ceea ce trezi dintr-o dată bănuielile Victoriei. Dar poate că totuşi nu minţea şi apreciase într- adevăr aceste câteva ore... Dar îi trecu prin minte un lucru nebănuit până acum şi care i se părea evident: Zeta îşi petrecuse în altă parte timpul. In compania lui Andreas.

Ii reveni în memorie secretul pe care fata vrusese să i-l mărturisească înainte de plecare.

De îndată ce se putu, Victoria o prinse pe Zeta de braţ şi o conduse spre grădină.

- Au! Mă doare! protestă adolescenta.

- Imi pare rău.

Cu un zâmbet vag, Victoria îşi slăbi strânsoarea.

- N-aveam chef să te văd iarăşi dispărând. Unde ai fost?

- Ce te interesează?

- Pe mine nu mă interesează, dar ştiu că Michael a fost îngrijorat.

- A observat că am plecat?

- Ar trebui să ştii că nu uită niciodată de tine. Presupun că ai fost cu Andreas?

- Da. Si toate astea se întâmplă numai din vina lui Mike! N-are decât să mă lase să mă întâlnesc liber cu el.

în fond, Victoria era de acord cu ea, dar o anumită reticenţă o împiedica să recunoască.

- Sper, cel puţin, că nu l-ai dus la vilă?

- Bineînţeles că nu, drept cine mă iei? L-am văzut, este adevărat, dar doar în grădină. Apoi m-a luat cu maşina şi ne-am plimbat. Eram atât de fericiţi că ne putem vedea.

Victoria dădu din cap.

- Zeta, sunt sigură că îţi vei atinge scopurile. Dar să nu faci prostii. Ai câştigat deja jumătate din bătălie smulgându-i lui Michael permisiunea să-l aduci pe Andreas la vilă şi...

- Poate că ai dreptate, dar vreau să poată veni fără invitaţie. De ce este Mike atât de încăpăţânat?

Amintindu-şi dintr-o dată de sora lui Michael, Victoria se întrebă dacă Zeta îi cunoştea povestea şi ajunse la concluzia că asta n-ar avea de fapt nici o importanţă.

- Oricum...

Zgomote de paşi pe asfaltul aleii o întrerupse brusc. Zeta o luă la fugă imediat.

- Spune-i că m-am dus la culcare! exclamă ea înainte să dispară în noapte.

Câteva secunde după aceea, Michael apăru lângă Victoria care îşi strânse şalul în jurul umerilor

ca pentru a se proteja.

- De ce ai plecat atât de repede? o întrebă el.

- Voiam să vorbesc cu Zeta. Cred că ai văzut-o şi tu venind.

- Ar fi fost greu să n-o văd.

Continuă apoi pe un ton provocator:

- O să-mi spui probabil că sunt demodat dacă afirm că felul ei de a se purta nu este potrivit...

- Nicidecum... Si eu sunt un pic demodată, dar la vârsta ei, nu te împiedici de principii.

Chiar dacă nu-şi lua ochii de la drum, Victoria îi simţi privirea aţintită asupra ei. Curând vocea gravă a lui Michael răsună din nou în noapte:

- In orice caz, se pare că ştii mai multe despre adolescenţi decât mine.

- Am şi eu doar douăzeci şi patru de ani, murmură ea râzând.

Uşurată că ajunseseră la vilă, urcă prima treptele peronului când Michael o prinse de mână cu fermitate.

- Zeta s-a întâlnit cu Andreas, nu-i aşa?

Conştientă că este inutil să nege, Victoria încuviinţă
din cap.

- Vrei să ştii părerea mea?

- Te ascult.

- Andreas ar fi trebuit să vină la petrecere. Cu siguranţă că Laura şi soţul ei n-ar fi văzut nici un inconvenient în asta.

Se întoarse spre el să-i vorbească şi rămaseră câteva clipe privindu-se faţă-n faţă.

- Aşadar, te-ai aliat cu Zeta împotriva mea?

- Dacă o iei aşa...

Contrar oricărei aşteptări, el schiţă un zâmbet învins.

- In cazul acesta... depun armele. Va afla şi ea asta când se va trezi. Eşti mulţumită?

- Dat fiind starea ta de spirit... gestul mi se pare mai degrabă elegant.

- Nu-ţi cer chiar aşa un compliment, zise el urcând cele câteva trepte care îi despărţeau. Aşadar... cred că merit un mic sărut în loc de „noapte bună”. Un fel de recompensă, dacă vrei...

Foarte sigur pe el, se apropie şi-i atinse uşor buzele. Victoria se feri imediat. Fără să-i pese de ce-ar putea el să creadă, refuza să cedeze acestei ispite ştiind că ar regreta chiar de a doua zi dimineaţă. Avea încă în minte un alt sărut...

Fugi aşadar într-un foşnet delicat al fustei sale de mătase şi nu se linişti decât când intră în

camera
Elizabethei. Bătrâna doamnă, proaspătă şi cu obrajii roz, era aşezată pe pat. Părea perfect trează şi nerăbdătoare să afle poveşti de la petrecere.

Victoria evită cu grijă să intre în detalii.

- A fost minunat şi mâncarea excelentă, zise ea aranjând cuvertura şi pernele. Acum însă, trebuie să vă culcaţi, vă voi povesti totul mâine.

- Familia Pemberton dă întotdeauna recepţii reuşite, comentă Elizabeth, deloc descurajată de îndemnul Victoriei de a se culca. Crezi că la următoarea voi putea participa şi eu?

Victoria izbucni în râs.

- In orice caz, nu dacă va avea loc înainte de opt zile.

Inăbuşindu-şi un căscat, bătrâna doamnă se lăsă să
alunece pe perne.

- Păcat, oftă ea. Voi încerca totuşi să adorm. Noapte bună, draga mea.

Când intră în camera ei, Victoria zări la orizont primele licăriri ale zorilor şi cântecul păsărilor izbucni exact când se culcă în sfârşit în pat.

După această noapte prea scurtă, trezirea fu destul de dificilă şi îndreptându-se spre bucătărie

ca să-i pregătească Elizabethei micul dejun, nu se putu abţine s-o invidieze pe Zeta, a cărei cameră era cufundată încă în întuneric. Când văzu vesela murdară zăcând în chiuvetă, ghici că Michael trebuie să se fi sculat. Afară, soarele strălucea cu putere inundând bucătăria în lumină.

Apăru în sfârşit şi el, zâmbitor.

- Astăzi o să fie foarte cald, zise el pe un ton vesel. Ce-ai zice să coborâm la mare după-amiază?

Propunerea lui neaşteptată o lăsă pe Victoria fără glas. Nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere dar cum să plece de la vilă când trebuia să aibă grijă de Elizabeth?

- Ai uitat că nu sunt în vacanţă?

Michael îşi umplu un pahar cu suc de portocale pe care-l bău cu sete.

- Conştiinţa ta profesională este remarcabilă, zise el punând paharul pe masă. Dar lucrurile s-au schimbat. Prezenţa ta era vitală când ai sosit aici, eşti de acord cu mine?

- Da...

- De mai bine de zece zile, n-ai părăsit vila. Apreciez deci că ai dreptul la puţină relaxare. Cu atât mai mult cu cât sunt sigur că adori să înoţi.

- Bineînţeles...

- Aşadar, nu mai discutăm. Plecarea după

prânz, ai înţeles?

- Am înţeles, dar... cine îi va spune doamnei Jewson? Tu sau eu?

- Eu. De altfel, mă duc chiar acum.

Cu mâna pe clanţa uşii, se mai întoarse o dată.

- Bineînţeles, o luăm şi pe Zeta cu noi... Presupun că o să facă în aşa fel încât să-şi dea întâlnire cu Andreas.

încântată să constate că promisiunea lui din ajun nu fusese vorbă goală, Victoria oftă a uşurare.

- Formidabil! Rămâne doar să se trezească mai curând, ca să-i anunţăm vestea cea bună.

- Mă bucur că eşti de acord cu mine.

îi zâmbi şi dispăru pe coridor.

Se făcuse ora unsprezece şi Zeta încă nu se trezise. Venind şi ea în salon, Victoria îi sugeră lui Michael să treacă s-o vadă.

- Vrei să mă duc eu în camera ei? întrebă ea. Poate că o doare capul, poate că...

- Uşa este încuiată cu cheia. Tocmai am trecut pe acolo.

- Mă duc să arunc o privire pe fereastră.

Soarele era deja sus pe cer şi Victoria clipi des când ieşi în lumina din grădină. Merse de-a lungul potecii mărginită de măslini care făcea înconjurul vilei şi se opri în dreptul ferestrei larg deschise.

Draperiile trase o împiedicau să vadă ce se petrece înăuntru. Strigă o dată... apoi strigă mai tare. Nici un răspuns nu tulbură liniştea. Doar un vânticel cald mişca ramurile pinilor.

Si dintr-o dată, Victoria se înfioră, cuprinsă de o nelinişte nedefinită. Incapabilă să lupte cu panica, făcu un efort să se caţăre pe pervazul ferestrei. Dădu la o parte draperiile cu o mână tremurătoare şi se lăsă să alunece în interior.

Zeta, perfect nemişcată, se odihnea în pat şi Victoria, îngrozită, descoperi pe noptieră un tub de aspirină pe trei sferturi gol. Simţi un nod în gât şi se repezi la ea să-i ia pulsul. Incă mai bătea, dar foarte slab! Dacă ar putea şti măcar câte pastile înghiţise...

Trebuia să-l anunţe pe Michael! Fără să mai piardă nici o secundă, ieşi din cameră ca o nebună şi-l găsi pe acesta pe verandă. Auzind zgomotul paşilor ei, se întoarse.

- Ei? Ce este?

Expresia de pe chipul Victoriei îl făcu să păleasca.

- Ce se întâmplă?

Ea îi povesti repede ce descoperise şi citi şi în ochii lui propria ei spaimă. Livid, trecu pe lângă ea fără să spună un cuvânt şi intră în casă. Câteva

clipe mai târziu, se aflau amândoi la căpătâiul Zetei.

Aruncând o privire spre tubul de pe noptieră, Michael răsuflă cât de cât uşurat.

- Slavă Domnului că încă mai sunt multe tablete în tub.

- Ce-o să facem? întrebă Victoria, îngrijorată. Dacă am fi în Anglia, am duce-o imediat la spital dar...

- Ţi-am mai spus că n-am nici o încredere în spitalele de aici, îi tăie vorba Michael. O să ne descurcăm singuri.

Aplecat asupra Zetei, începu s-o strige, încercând s-o ridice mai sus. Apoi îi trase câteva palme, o scutură cu toată puterea, ajutat curând şi de Victoria, care înţelese că era fără îndoială singurul mijloc de a o salva. Erau deja amândoi transpiraţi, n-ar fi putut spune cât timp se înverşunaseră să lupte până să primească primul semn de viaţă.

- îşi revine! strigă el ca o victorie. Victoria, adu repede nişte cafea, te rog. Cafea neagră!

Cu pleoapele întredeschise, Zeta murmură cuvinte de neînţeles. Adunându-şi toate puterile, Michael ridică trupul inert în braţe, plimbând-o în sus şi-n jos prin cameră, vorbindu-i fără încetare

pentru a o împiedica să-şi piardă din nou cunoştinţa. Dar ceea ce o aduse la viaţă, fură cuvintele despre Andreas.

- Ce...?

O licărire trecu prin ochii tulburi ai Zetei.

Cu sufletul plin de bucurie, el repetă ceea ce-i spusese.

Fiecare parte îşi dădu seama că bătălia era câştigată.

*
* *

Mai târziu, în timp ce ea se odihnea în grădină la umbra pinilor, veni şi Michael. Rămaseră clipe lungi tăcuţi, ochi în ochi, apoi Michael o întrebă de ce făcuse un asemenea lucru.

- Eram prea tristă, mărturisi Zeta reţinându-şi lacrimile... Mă gândeam într-una la Andreas şi la refuzul tău încăpăţânat de a-l accepta. Nu reuşeam să mă obişnuiesc cu ideea de a-l vedea întotdeauna pe ascuns.

- Când mă gândesc că tocmai aseară am luat hotărârea de a ridica această interdicţie, oftă Michael.

- Problema este că eu nu ştiam nimic. Mi-am amintit că aveam un tub de aspirină în dulăpiorul meu de toaletă. Am început să iau ca să mă calmez şi... am continuat. Stiam că este o nebunie

ce fac, dar nu puteam să mă opresc şi nu-mi mai păsa dacă mă mai trezeam sau nu.

Cu ochii scăldaţi în lacrimi, Michael întinse mâna şi prinse degetele fragile ale adolescentei.

- Cred că în sfârşit am înţeles, şopti el, dar te rog, să nu mai faci niciodată aşa ceva. Viaţa este prea preţioasă.

Incă foarte palidă în ciuda bronzului care-i colora pielea, Zeta dădu din cap.

- Nu-ţi face griji, am înţeles şi eu.

O flacără îi lumină ochii negri.

- Si acum că accepţi să-l vezi pe Andreas, nu mai am nici un motiv.

*
* *

In zilele care urmară acestui teribil incident, tânărul urcă adeseori la vilă şi viaţa îşi reluă cursul, liniştit şi senin. Intr-o dimineaţă, când Victoria nici nu se mai gândea, Michael îşi repetă propunerea de a merge la plajă. De data asta, ea acceptă fără nici o ezitare.

Plecară de la vilă după prânz şi drumul abrupt pe care nu-l urcase decât o dată, i se păru şi mai impresionant acum, la coborârea spre coastă. încetul cu încetul, peisajul se modifică şi curând părăsiră muntele, resimţind imediat căldura umedă

a câmpiei.

După liniştea de la Idras, întoarcerea la civilizaţie i e păru dificilă şi se bucură când îl văzu pe Michael luând-o pe un drum ce ducea spre mare. La capătul unei poteci prăfuite arsă de soare apăru plaja cu nisipul ei fin. La orizont, marea de culoare turcoaz se contopea cu cerul fără nori.

Fără să piardă o clipă, Victoria îşi scoase rochia de plajă şi, fericită că în curând va intra în apă, nu remarcă privirea admirativă a lui Michael când ţesătura uşoară a rochiei îi alunecă la picioare.

Ajungând şi el în apa în care ea se repezise ca un copil cu strigăte de bucurie, îi arătă un ponton aflat la vreo sută de metri de mal. Sosit primul, îi întinse o mână ca s-o ajute să iasă din apă şi Victoria se lăsă în voia acestei strânsori ferme.

Apoi, se prăbuşi pe scândurile umede, simţind imediat mângâierea soarelui pe pielea ce scânteia sub picăturile de apă. Cu ochii închişi, savură gingăşia acestei clipe prea efemere din păcate, l'sându-se cuprinsă de emoţii pe care nu fu în stare să le înfrâneze, în ciuda eforturilor ei.

Cu câteva seri în urmă, Michael o ţinuse în braţe şi amintirea aceasta nu încetase s-o bântuie. Astăzi, el era aici, alături de ea, mai frumos chiar

decât acei efebi ale căror statui le admirase în muzeele cretane. Dar dacă trupurile acestora erau din marmură, cel al lui Michael era viu, bronzat, vibrând de o căldură interioară care-i aţâţa dorinţa abia reţinută.

Cu inima bătându-i nebuneşte, se ridică brusc, neaşteptat.

- Eu mă întorc acasă, zise ea cu o răsuflare precipitată.

După ce prima clipă de surprindere trecu, Michael se ridică la rândul lui şi plonja în apa călduţă a mării.

- Pun pariu că ajung înaintea ta la mal!

Fiind un înotător excelent, nu-i fu greu să câştige o cursă la care ea practic nu participa decât cu gândul. Rămaseră apoi ore întregi pe această plajă aproape pustie, jucându-se ca doi copii. Dar oricât de minunată fu această după-amiază, nu făcu decât să răscolească în sufletul Victoriei o tulburare născută fără voia ei.

Capitolul 8

Ce se întâmplă?

Michael deschise ochii şi nu se mişcă. în liniştea nopţii, zgomotul neobişnuit care-l trezise se auzi din nou. Era o bătaie uşoară în geamul camerei sale. Aparent, cineva căuta să-i atragă atenţia fără să-i trezească pe ceilalţi locatari ai vilei.

Dădu cearşafurile la o parte, se duse la fereastră şi tresări. în lumina palidă a lunii apăru chipul Katerinei. Fără îndoială alergase, pentru că răsuflarea îi era întretăiată şi lui Michael îi fu greu să-i înţeleagă cuvintele. Presimţi însă că doar o urgenţă o îndemnase să vină în fugă până la vilă în mijlocul nopţii.

Când în sfârşit înţelese ce se chinuia să-i spună, reacţionă foarte repede.

- Voi fi acolo în câteva minute. Pune să fiarbă cât mai multă apă, şi grăbeşte-te!

De îndată ce femeia plecă, Michael se îndreptă spre camera Victoriei, care sări din pat când auzi uşa deschizându-se.

- Este o urgenţă în sat, îi explică el scurt. Nu trebuie să pierdem nici o secundă. Vreau să vii cu mine.

- Ce fel de urgenţă?

- O naştere.

Era deja în prag când se întoarse şi insistă:

- îmbracă-te cât mai repede!

Imediat, Victoria îşi puse blugii şi un tricou, apoi se gândi la doamna Jewson. Era foarte probabil să se trezească între timp aşa că Zeta trebuia să ştie că este singură cu ea.

Intră în camera fetei şi se strădui s-o trezească. Când în sfârşit reuşi, îi spuse în câteva cuvinte ce-i povestise Michael.

- Dar dacă Elizabethei i se face rău, habar n-o să am ce să-i fac, protestă Zeta trezindu-se acum de-a binelea.

- N-are nici un motiv să i se facă rău. Dar dacă există vreo problemă, pastilele ei sunt în dulapul din baie, ai înţeles?

- Hmm... cred că o să-mi fac o cafea ca să nu adorm la loc. Sper totuşi că nu veţi întârzia mult?

- Nu ştiu.

Instalat deja la volanul maşinii, Michael o aştepta nerăbdător şi deschise portiera de îndată ce o văzu apărând în prag.

- Ţi-am luat eu un halat, zise el pornind motorul.

- Mulţumesc...

Cauciucurile scrâşniră pe pietrişul aleii, apoi maşina ţâşni pe şoseaua pustie la acea oră.

- Cum ai aflat de urgenţă? N-am auzit să sune telefonul.

- Nici n-a sunat. Katerina m-a anunţat. A urcat în

goană până la vilă...

- Oh! Dumnezeule! Este vorba despre sora ei, nu-i aşa?

- Da... Se pare că travaliul a început aseară şi după un timp s-a oprit, n-a mai avut contracţii. Sper doar să mă fi chemat la timp...

Vocea i se frânse, lăsând loc unei tăceri pe cât de apăsătoare pe atât de îngrijorătoare.

Primele case ale satului se iviră din întunericul nopţii şi Victoria se înfioră. Dar nu era timpul să-şi piardă sângele rece. O fiinţă umană avea nevoie de ei şi trebuia să fie curajoasă. Meseria ei îi cerea asta.

Cu toate acestea, nu se putu împiedica să se simtă oarecum derutată de incidentul care avu loc în pragul modestei căsuţe albe. Când Michael vru să deschidă uşa, o bătrână îmbrăcată în negru le bară calea. De pe buzele ei se revărsau valuri de cuvinte neînţelese şi Victoria avu neplăcuta senzaţie că îi erau destinate. înainte să se dea la o parte ca să-i lase să treacă, o fulgeră cu privirea apoi dispăru trântind uşa cu violenţă.

- Este furioasă că-şi pierde salariul, îi explică Michael cu voce scăzută. Este cunoscută ca „moaşa comunală”.

Mica încăpere în care intrară era plină de lume

şi aerul era irespirabil. După răcoarea de afară, Victoriei aproape că-i veni rău. In afara socrilor Mariei, a părinţilor ei, mai erau de faţă şi nepoţi şi nepoate. Era chiar şi un bebeluş de vreo şase luni care scâncea în braţele unei tinere femei.

Michael îşi croi drum cu un pas hotărât. Aflată în spatele lui, Victoria observă mai bine camera în care se aflau şi în mijlocul căreia trona un pat imens. Intre o mulţime de perne, biata Maria abia dacă reuşea să răspundă încurajărilor soţului ei, a cărui faţă crispată exprima toată îngrijorarea lui.

După ce-l salută, Michael deschise geanta cu care venise şi scoase un bec mult mai puternic decât cel ce lumina încăperea.

- Numai de n-ar sări siguranţele, îi zise el Victoriei ridicând braţele spre tavan ca să-l înlocuiască.

- Ce ne facem dacă sar?

- N-o să avem decât să căutăm nişte lumânări. N-ar fi pentru prima oară.

Cu un gest discret, îi făcu semn Katerinei să se apropie, apoi se întoarse spre Victoria.

- O să-ţi arate unde să te speli pe mâini.

Obişnuită cât de cât cu principiile de igienă ale străinilor, Katerina făcuse tot posibilul să urmeze instrucţiunile lui Michael. Ligheanul pe care Victoria îl găsi în bucătărie era perfect curat, ca şi

prosopul pus alături.

- Este apă fiartă, o anunţă cu mândrie fata arătându-i o oală mare pusă pe aragaz.

Câteva clipe mai târziu, îmbrăcată cu un halat prea mare pentru ea, cu mănuşi de cauciuc şi cu mască, Victoria aştepta lângă pat ca Michael să se întoarcă la rândul lui de la bucătărie. Niciodată de la sosirea ei în sat nu-şi dorise atât de mult să fi putut să vorbească limba greacă.

Soţul Mariei dispăru în camera alăturată, astfel încât acum se afla singură cu femeia care se chinuia să nască şi turba de furie că nu era în stare să-i adreseze cuvinte încurajatoare.

Dar biata Maria nu remarca nimic din toate astea. întinsă în patul ei, cu ochii închişi, părea istovită.

- Totul este gata?

Victoria tresări. în spatele ei, Michael tocmai închisese uşa.

- Gata? Oh! Scuză-mă, eu...

- N-ai pregătit instrumentele? Unde îţi este gândul?...

- Nicăieri... Eu...

- Credeam că ai lucrat în obstetrică. Trebuia doar să întinzi pânza albă şi să aşezi instrumentele.

Cu un ton exasperat, adăugă:

- Nu înţelegi că n-avem timp de pierdut?

Privirile li se întâlniră pe deasupra măştilor chirurgicale şi Michael întoarse capul. Poate că ea nu practicase acest gen de intervenţii de mai mulţi ani şi ar fi trebuit să-i explice ce are de făcut?

- Nu-i nimic, reluă el pe un ton mai blând. Am să mă ocup eu.

Incordat la maximum, se întreba dacă Victoria îşi dădea seama cât de importante erau orele ce vor urma. In sat, toată lumea ştia că Maria fusese la el la dispensar pentru consultaţie şi dacă s-ar întâmpla o nenorocire să piardă copilul, vina i se va atribui în întregime.

Respiră adânc, încercă să-şi golească mintea de alte gânduri şi să se gândească doar la Maria. Primul lucru de făcut era să-i administreze un anestezic pentru a-i calma durerile, ceea ce îi va permite mai apoi să se concentreze asupra unei naşteri ce se anunţa lentă şi dificilă.

Timpul părea să se fi oprit în loc şi hărmălaia discuţiilor din încăperea alăturată se calmă ca prin farmec. Nu mai exista parcă decât cămăruţa supraîncălzită, tânăra mamă epuizată care încerca să-şi adune ultimele puteri pentru naşterea copilului şi o minunată complicitate care-i unise

brusc pe Victoria şi pe Michael.

Incapabilă să-şi stăpânească emoţiile, Victoria simţi lacrimile umplându-i ochii când îl văzu pe Michael apucând bebeluşul cu mâinile lui mari şi pricepute, dând dovadă de o blândeţe pe care nu i-o arătase până acum.

Băieţelul, uşor cianozat, părea la fel de slăbit ca şi mama lui. Acum conta fiecare secundă. Dar în sfârşit, strigătul izbucni şi nici unul nici celălalt nu încercă să-şi ascundă bucuria.

Un zâmbet radios lumina chipul lui Michael când se întoarse spre ea.

- Ai grijă de el până mă ocup de mama sa, zise el întinzându-i bebeluşul.

Victoria luă un scutec, înveli copilul şi verifică dacă fusese bine legat cordonul ombilical. Scâncetele micuţului care se zbătea în braţele ei îi povocă un râs eliberator. Reuşiseră!

Maria încerca deja să se ridice, dar era încă prea obosită. Căzu din nou pe perne şi-i puse lui Michael o întrebare al cărei răspuns îi transfigură chipul emaciat.

- Cred că este încântată că are un băiat, îi şopti Michael. Dă-i-l în braţe, îl merită.

în timp ce Victoria îl punea cu delicateţe în braţele tinerei mame, uşa se deschise brusc şi

intră soţul, a cărui nerăbdare nu mai putea fi stăpânită. Chiuind de bucurie, se repezi spre soţia lui pe care o acoperi cu sărutări înainte de a se apleca, neîncrezător şi stângaci, spre copilul lui.

In vreme ce restul familiei se înghesuia în pragul uşii, bărbatul o îmbrăţişă pe Victoria cu căldură şi-l strânse pe Michael cu putere în braţe, mulţumindu-le neîncetat, cu o volubilitate nestăpânită.

In clipa aceasta magică, aveau amândoi impresia că fac parte din familie şi Victoria reuşi chiar să comunice, răspunzând în engleză la întrebări puse în greacă fără să se gândească nici o clipă că nimeni n-o înţelegea.

După ce primele momente de emoţie trecură, Michael îi scoase pe toţi din încăpere ca să termine de făcut toaleta tinerei lăuze.

- Trebuie să curăţ copilul? întrebă Victoria, când Maria se odihnea deja în patul curat, schimbat.

- Nu, sarcina aceasta îi revine bunicii. Copilul se simte foarte bine şi este preferabil să le respectăm tradiţiile. Este născut la Idras şi-şi va petrece probabil o mare parte din viaţă aici.

Plină de entuziasm, Victoria i-ar fi plăcut să rămână mai mult aici, dar nu mai aveau nici un motiv să-şi prelungească şederea. După ce-şi adunară instrumentele, întreaga familie îi însoţi

până la poartă, luându-şi îndelung la revedere de la ei.

- Am petrecut cea mai frumoasă noapte din viaţa mea, murmură Victoria urcându-se în maşină.

- Adevărat?

- Da, n-aş fi vrut s-o pierd pentru nimic în lume... Dar... crezi că Maria şi-a dat seama ce noroc a avut?

- Nu cred. Sunt chiar sigur că toată lumea ar fi preferat-o pe moaşă.

- Bătrâna vrăjitoare pe care am întâlnit-o la sosire?

La această amintire, Victoria se înfiroă.

- Ce oroare! Preţ de o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva m-a blesemat!

Michael schiţă un zâmbet amuzat. Primele licăriri ale zorilor luminau cerul şi spre surprinderea Victoriei, el trecu de poarta vilei şi merse până la virajul următor care domina faleza.

- Priveliştea de la răsăritul soarelui este minunată de aici, zise el oprind motorul.

Deschise portiera, apoi se întoarse spre ea.

- Nu vii?

Victoria şovăi. După această noapte istovitoare, nu ştia cum va face faţă unei emoţii suplimentare. Pentru că a privi răsăritul soarelui de la fereastra

camerei ei era un lucru, şi a-l admira dintr-un loc de o frumuseţe sălbatică, alături de un bărbat a cărui particularitate era aceea de a o tulbura era altceva.

Totuşi, Victoria nu avu puterea să refuze şi-l urmă pe poteca abruptă a falezei. Valea era cufundată încă în întuneric. Victoria era atât de aproape de el încât braţele li se atingeau. Primele raze de soare străpunseră cerul din spatele munţilor ale căror creste se colorară în purpuriu, de parcă s-ar fi aprins un rug uriaş.

- Ce minunăţie!

Vocea Victoriei era doar o şoaptă, ca şi cum s-ar fi temut ca vorbele ei să nu distrugă măreţia spectacolului.

Degetele lui Michael le atinseră pe ale ei, apoi mâna lui caldă i le cuprinseră cu totul. Neliniştită, Victoria îşi simţi pulsul accelerându-se.

- Vii adeseori aici în zori? bâigui ea.

Răspunsul lui Michael veni odată cu un hohot de râs.

- Nu obişnuiesc să mă trezesc atât de devreme.

Redeveni serios şi continuă:

- Dar mi s-a întâmplat de vreo două-trei ori să fiu treaz şi am coborât aici... ca în noaptea în care Zeta nu s-a întors acasă.

Victoria rămase tăcută. I se părea că noaptea

aceasta aparţinea unor vremuri îndepărtate, când singura ei dorinţă era să plece din Idras pe când astăzi se înfiora numai la gândul de a părăsi aceşti munţi. Si totuşi... nu era oare mai înţelept să înceapă să se gândească la posibilitatea unei plecări?

O adiere de aer rece o făcu să tremure ceea ce nu scăpă atenţiei lui Michael.

- Tremuri? murmură el cuprinzând-o cu braţul pe după umeri.

- Imi este... un pic frig.

- Cred că este timpul să mergem la culcare.

In timp ce vorbea, o conducea spre maşină şi o ţinea strâns lângă el, ca pentru a-i transmite căldura lui. Victoria era atât de tulburată încât era incapabilă să reacţioneze. Când în sfârşit ajunseră la vilă, pinii răsunau de ciripitul păsărelelor. Doar casa era încă adormită şi calmă.

în vârful picioarelor, Victoria merse pe culoarul pustiu până la camera Zetei, unde fata dormea buştean. La fel ca şi Elizabeth, pe care evenimentele de peste noapte păreau să n-o fi tulburat deloc.

- Totul e-n regulă?

Vocea gravă a lui Michael răsună în spatele ei.

- Da, slavă Domnului.

- Vrei să bei ceva înainte să te duci la culcare?

- Nu, nu, nu-mi este sete.

Cu palma în dreptul gurii, îşi înăbuşi cu greu un căscat. în lumina palidă a zorilor, se priviră cu intensitate şi încordarea dintre ei era la fel ca în grădina familiei Pemberton, cu câteva nopţi înainte.

Dar în dimineaşa aceasta, totul era altfel.

Miresmele delicate ale nopţii se risipiseră şi Victoria nu mai era îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie de mătase a ei. în dimineaţa aceasta, era îmbrăcată în blugi, ochii îi erau încercănaţi şi părul ciufulit. Iar minţile lor nu mai erau înceţoşate de aburii alcoolului.

Totuşi, intuiţia îi spunea că nimic nu se schimbase şi că singura dorinţă a lui Michael era s-o sărute.

Când o trase violent spre el, Victoria nu-i opuse nici o rezistenţă. îşi abandonă buzele sărutului lui şi preţ de o clipă, visă să se lase condusă în camera lui.

Apoi, la fel ca şi în grădina Laurei, totul încremeni. El se îndepărtă uşor şi-i adresă un zâmbet care o făcu să se înfioare.

- A fost felul meu de a-ţi mulţumi, zise el fără să-şi desprindă privirea de a ei. Sper că ţi-a plăcut, la fel cum mi-a plăcut şi mie.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Victoria abia se abţinu să-i spună că acest sărut însemnase pentru ea mult mai mult decât o simplă mulţumire.

In ciuda oboselii cumplite pe care o resimţea, adormi destul de greu şi când în sfârşit o cuprinse somnul, hotărârea ei era luată. Va pleca din Idras.

*
* *

Când se trezi, fu fericită să constate că era la fel de hotărâtă. Ar fi fost atât de uşor să renunţe, să pretindă că noaptea trecută fusese prea epuizată ca să gândească limpede.

După ce servi micul dejun şi-i făcu toaleta Elizabethei, porni în căutarea lui Michael pe care-l găsi la bucătărie, într-o discuţie aprinsă cu Katerina. Zărind-o, el îi zâmbi şi-şi abandonă interlocutoarea.

- Voiai să-mi vorbeşti?

- Da, te rog... După ce termini cu Katerina.

- Am terminat. Mi-a spus că sora ei şi copilul se simt excelent.

- Formidabil!

Cu inima strânsă, îl urmă până în salon şi se aşeză pe braţul unui fotoliu. Acum că sosise momentul să-i spună despre plecarea ei, apăreau regretele şi trebui să facă un efort imens ca să poată vorbi.

- Vrei să pleci? o întrerupse el imediat. Dar este o prostie! Elizabeth nu este încă refăcută şi cea mai mică greşeală i-ar putea provoca o recădere. Ar trebui totuşi să ştii asta!

- Are nevoie doar de odihnă şi de medicamente.

- Are nevoie de mult mai mult de atât. N-a făcut încă niciodată un duş fără ajutor şi...

- N-am spus că voi pleca astăzi, protestă ea.

Michael păru să nici n-o audă.

- în plus, are nevoie lângă ea de cineva cu autoritate şi Katerina nu este cea care să poată să-i reziste. Gândeşte-te numai cum a reuşit să mă convingă s-o duc la Knosos...

- Pe vremea aceea, nu ştiai că este atât de bolnavă. Sunt sigură că de acum nu vei mai ceda atât de uşor.

- Dar cum crezi că voi putea avea grijă de ea, aşa cum ai tu?

Văzând-o că tace, adăugă pe un ton victorios:

- Vezi! Vreau să rămâi până când va fi destul de puternică încât să se poată întoarce în Anglia... ceea ce nu va dura prea mult timp... şi atunci, vei putea pleca împreună cu ea. Este ordinul

doctorului!

Victoria îl privi şi protestele i se topiră pe buze. îşi dorise sincer să plece, dar „înfrângerea” ei de acum, departe de a o dezamăgi, îi provocă o plăcere pe care şi-o înăbuşi fără să îndrăznească s-o analizeze.

Capitolul 9

Cu ajutorul ei, doamna Jewson începuse să facă vreo câţiva paşi, încă şovăitor. Tocmai traversase culoarul şi se lăsase să cadă, obosită, pe un fotoliu instalat lângă fereastră.

- Aşază-te o clipă, îi zise ea Victoriei cu o expresie ciudată în ochi. Vreau să-ţi vorbesc.

Uimită de tonul autoritar al bătrânei doamne, se aşeză pe marginea patului.

- M-am gândit bine, vreau să plec.

- Să plecaţi? Vreţi să spuneţi la vila dumneavoastră?

- Nu. Vreau să mă întorc la Londra, acasă.

Preţ de o clipă, Victoria fu prea uluită ca să reacţioneze:

- Am crezut că vreţi să staţi până la sfârşitul vacanţei...

- M-am răzgândit.

- Nu sunt sigură că Michael va fi de acord dar, oricum, puteţi să-l întrebaţi...

- Sunt mai bolnavă şi mai obosită dacă stau numai la pat şi nu fac nimic. Asta nu înseamnă că nu vă sunt recunoscătoare amândurora, se grăbi să adauge Elizabeth. Numai că am ajuns în stadiul în care simt că trebuie să plec. Inţelegi ce vreau să spun?

- Oh!... da, dar...

- La Londra, voi putea să-mi primesc prietenii în vizită şi să duc o viaţă mai distractivă.

Işi dădu capul pe spate şi-şi cufundă privirea în ochii limpezi ai Victoriei.

- Vreţi... vreţi să-l întreb eu pe Micahel dacă puteţi pleca?

- Nu. Il voi anunţa chiar eu, fie că o să-i placă sau nu.

Elizabeth se opri să-şi tragă răsuflarea, apoi spuse
zâmbind:

- Stiu că vei avea grijă de mine în timpul călătoriei. Fără tine, n-aş fi în stare să călătoresc.

Plecându-şi privirea, Victoria îşi ascunse în spatele genelor lungi adevăratele sentimente. Nu mai departe decât ieri dorea să plece, dar acum, când acest lucru devenea realitate...

Fu obligată să mintă.

- Voi fi foarte bucuroasă să vă însoţesc, doamnă Jewson, cu asentimentul lui Michael, fireşte.

- Si dacă refuză să te lase să pleci?

Conştientă de întorsătura neplăcută a unei discuţii ce-i scăpa de sub control, Victoria făcu un efort să nu se trădeze.

- Vom vorbi despre toate astea la timpul potrivit, zise ea pe un ton ferm. Acum, o să vă ajut

să faceţi un duş.

Schiţând un zâmbet, Elizabeth păru să accepte să abandoneze subiectul, dar când Michael veni să le vadă, primele ei cuvinte fură despre planul pe care şi-l făcuse. El ascultă răbdător, fără să zică nimic. Apoi vorbi cât se poate de calm:

- N-ar trebui să fii atât de grăbită, Elizabeth. De ce nu aştepţi până vom pleca şi noi, Zeta şi cu mine? N-o să mai dureze mult.

- Vreau să mă întorc acasă, acum.

Michael se aşează la rândul lui pe marginea patului şi o privi pe Elizbeth, ai cărei obraji erau încă foarte palizi.

- Ai vorbit despre asta cu Victoria?

Ea încuviinţă, având grijă să-i evite privirea.

- Si?

- N-a fost de acord.

- Nu este de mirare.

- Dar, Michael, protestă ea, nu a făcut asta pentru că ar crede că nu sunt în stare să călătoresc singură. Cred că mai degrabă n-are nici un chef să plece acum din Creta. La urma urmei, acest sejur forţat n-a fost decât o prelungire a vacanţei ei, deoarece cred că n-am fost un bolnav prea deranjant. Până astăzi, adăugă ea cu un zâmbet

complice.

Michael se ridică şi se apropie de fereastra lângă care era fotoliul Elizabethei. Zări pe peluza din grădină un aspersor care răspândea într-un vârtej mii de picături scânteietoare.

- Nu exagera, Elizabeth. Eu n-am impresia că este fericită aici.

- Glumeşti, Michael! Dimpotrivă. Este foarte fericită. Dar nu ne aflăm aici ca să vorbim despre ea. O să-mi dai sau nu voie să plec? Toată vorbăria asta nu-mi face bine şi apoi, oricum, hotărârea ta nu mă va face să mă răzgândesc.

- Mă şantajezi?

- Nu. Vreau să ştii ce gândesc.

Brusc, Michael avu sentimentul neplăcut că este încolţit. De ce nu-l prevenise Victoria despre gândurile pacientei sale?

- Nu pot să-ţi dau un răspuns fără să mă gândesc, spuse el în sfârşit. Si din moment ce se pare că hotărârea mea tot nu va schimba nimic, cred că n-o să te superi dacă aştepţi până după-amiază.

Oftatul bătrânei doamne îi dădu impresia că aceasta nu-şi mai dorea să-l înfrunte.

- Mă tem atât de tare că, dacă te gândeşti prea mult, vei refuza să-mi dai acordul, mărturisi ea. Din acest motiv te-am luat repede. M-ar întrista foarte

mult dacă ar trebui să plec fără binecuvântarea ta, dar vreau să mă întorc acasă, Michael. Te rog, nu fi neînduplecat cu mine!

- Iarăşi mă şantajezi!

Cu un zâmbet cald, puse o mână pe umărul Elizabethei, apoi ieşi din cameră plecând în căutarea Victoriei.

Aceasta era în bucătărie, ocupată cu spălatul câtorva şervete şi năvala lui Michael fu atât de bruscă încât tresări, storpind pardoseala cu spumă.

- De ce nu mi-ai spus că vrea să plece? Nu crezi că una din datoriile unei infirmiere este să-l informeze pe medic despre dorinţele pacienţilor săi? Dacă aş fi ştiut, mi-aş fi putut pregăti răspunsul.

Stânjenită, Victoria simţi că roşeşte. Cu toate acestea, ripostă destul de vehement:

- Dacă vrei să ştii, mi-a cerut să nu-ţi spun. A zis că-ţi spune personal. Părea că nu mai doreşte să facem planuri fără ştirea ei.

- Oh! înţeleg... Sper totuşi că nu vei refuza să vorbeşti cu mine. Părerea ta mă interesează, închipuieţi.

De la anunţul Elizabethei că vrea să plece, Victoria nu încetase să se gândească la modul cum să procedeze, fără să reuşească totuşi să găsească

o soluţie. Lucrul cel mai rău în toată această poveste era faptul că, în loc să se gândească la sănătatea pacientei ei, îşi asculta propriile sentimente. Ceea ce n-o ajuta deloc să ia o hotărâre. Trebuia oare să mai rămână încă două săptămâni la vilă... sau să termine mai repede cu povestea asta?

Fără îndoială, a doua soluţie era cea mai înţeleaptă, dar dorea oare să fie înţeleaptă?

- Pentru Dumnezeu, Victoria, ce se întâmplă? Nu s-ar putea spune că îmi eşti de mare ajutor!

- îmi pare rău. Nu... nu ştiu ce să-ţi răspund.

- De obicei, eziţi mai puţin să-ţi spui părerea!

Auzindu-i tonul ironic, îşi recăpătă siguranţa de sine.

- Este pentru prima oară când îmi ceri părerea şi te miri?

îl privea, furioasă.

- Cred sincer că doamna Jewson poate suporta călătoria dacă este supravegheată. Nu este un drum atât de lung. Pe de altă parte însă, sunt convinsă că mai multă odihnă i-ar fi salutară, în cazul în care această inactivitate n-o apasă prea mult.

- Mulţumesc foarte mult! Eu nu m-aş fi gândit,

o ironiză el. Problema este că ne-am întors de unde am plecat. Va trebui să mă descurc singur.

Oftă prelung şi se îndepărtă.

- Cobor la dispensar să văd dacă este cineva, îi aruncă el peste umăr. Când mă voi întoarce, voi lua o hotărâre.

Uşa se închise în urma lui şi Victoria, îngândurată, se întoarse la treabă. Ce va hotărî oare? Dacă va refuza să-i dea încuviinţarea, doamna Jewson va trece peste interdicţia lui?

In timp ce întindea şervetele spălate în grădină, fu obligată să recunoască faptul că aştepta verdictul cu aceaşi nerăbdare ca Elizabeth şi nu-şi ascunse surprinderea când, mai târziu, află că Zeta nu numai că era la curent cu planul plecării, dar se şi opunea cu înverşunare.

Putea citi în ochii adolescentei reproşul.

- O să-mi lipseşti, spuse fata.

Un fel de reţinere o împiedică să continue.

Victoria notă cu îngrijorare că vorbea ca şi cum hotărârea era deja luată.

- Credeam că în inima ta nu mai este loc pentru nimeni, în afară de Andreas... şi Mike, fireşte.

- Ei bine, te înşeli. O ador pe Elizabeth, dar sinceră să fiu nu mai este prea tânără. Era atât de

minunat să fii şi tu în casă. Si îţi jur că nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine. Fără intervenţia ta, Michael n-ar fi cedat.

- Nu uita că în curând va trebui să te întorci în Anglia. Poate că nu este o idee prea bună să te dedici trup şi suflet acestei poveşti cu Andreas.

Expresia bosumflată a Zetei îi dădu de înţeles că era inutil să discute acest subiect şi, cu strângere de inimă, pricepu să nu era treaba ei.

Se întoarse în grădină şi adună şervetele. Soarele după- amiezii era atât de fierbinte încât fu bucuroasă să regăsească răcoarea din casă. Tocmai intrase în salon când pe pietrişul de pe alee se auziră paşi grăbiţi, urmaţi de intrarea grăbită a lui Michael.

- Eşti ocupată?

- N... nu. Doamna Jewson îşi face siesta şi mă întrebam dacă trebuie să încep să fac bagajele.

- Nu-i nici o grabă. Am hotărât s-o las să plece, dar peste trei zile.

- Oh!

Victoria se strădui să pară entuziasmată.

- Este o idee foarte bună...

- Mă bucur că eşti de acord. Dar nu pentru asta am urcat până aici. Vreau să vii cu mine până-n

sat.. imediat. îţi aminteşti de Nana, fetiţa pe care am încercat s-o vaccinez contra febrei tifoide?

- Bineînţeles. Este bolnavă?

- Aşa se pare. Mama ei vrea s-o examinez, dar nu se simte atât de bine încât să vină la dispensar şi voi fi obligat să mă duc acasă la ea. M-am gândit că ar fi o idee bună să vii cu mine. Altfel, fetiţei s-ar putea să-i fie frică de mine.

Victoria încuviinţă cu un semn din cap.

- De acord. Să pun la loc şervetele astea şi sunt gata.

Când se întoarse, motorul maşinii era deja pornit.

Străbătură repede drumul scurt care ducea în sat, apoi se opriră pe o alee îngustă din faţa bisericii. Căsuţele care în

cea mai mare parte fuseseră zugrăvite recent cu var alb scânteiau în soarele dogoritor. Fără să spună un cuvânt, Michael opri în faţa uneia dintre ele, protejată de căldură de umbra unui copac cu flori stacojii.

Poarta se deschise imediat şi tânăra femeie pe care Victoria o recunoscu, îi întâmpină. In ciuda palorii ei şi a îngrijorării evidente, le adresă un zâmbet cald, după care-l bombardă pe Michael cu o ploaie de cuvinte. Acesta o întrerupse, îi spuse ceva, după care ea răspunse doar la întrebările lui. Apoi se întoarse spre Victoria şi-i traduse discuţia.

- Nu are poftă de mâncare, o doare capul, este apatică. Tuşeşte, are febră. Poate să fie orice. Vino, să mergem să vedem.

După ce traversară sufrageria de o curăţenie impecabilă, intrară în vârful picioarelor în camera în care domnea o căldură sufocantă. In semiobscuritate, zăriră într-un colţ patul Nanei. Părul ei negru era răspândit pe pernă şi părea minusculă în mijlocul cuverturii multicolore pe care o pusese mama ei.

Deschise încetişor ochii, privindu-i cu o curiozitate care se transformă curând în spaimă când îl recunoscu pe Michael.

Cu un zâmbet liniştitor, îi şopti câteva cuvinte

în greceşte, apoi scoase termometrul pe care i-l întinse Victoriei.

- Te las pe tine.

Fetiţa nu opuse nici o rezistenţă.

- Treizeci şi nouă, zise Victoria.

- Hmm!

Expresia lui rămânea absolut impenetrabilă.

- Trebuie s-o examinez.

Cu gesturi de o mare blândeţe, Victoria desfăcu uşor cămaşa de noapte a copilei. Prea bolnavă ca să mai protesteze, Nana nu reacţionă, dar în privirea ei se putea citi teama. Michael nici măcar nu trebui s-o atingă.

Pe piept şi pe abdomen se întindeau pete roşiatice suficient de evidente încât să poată fi văzute dintr-o privire.

- Acoper-o.

Mama fetiţei, care în tot acest timp rămăsese retrasă, le făcu semn s-o urmeze în sufragerie. Cu ochii în lacrimi, închise uşa în urma ei şi Victoria, cu un gest impulsiv de compasiune, îşi puse mâna pe braţul ei.

- Presupun că te-ai gândit la un diagnostic, murmură aproape în şoaptă Michael.

- Este pentru prima oară când văd un asemenea caz...

Continuă apoi cu voce scăzută:

- Seamănă cu febra tifoidă.

- Mă tem că, din păcate, ai dreptate.

- Există vreo speranţă ca epidemia să fie oprită?

- Numai prin vaccinare, ceea ce va fi foarte greu.

Victoria îi aruncă o privire înţelegătoare mamei copilei, care-i ascultase cu o expresie îngrijorată în privire. Când Michael îi explică faptul că fetiţa ei va trebui transportată la spital, izbucni în plâns. îşi regăsi însă destul de repede calmul şi astfel putu să-i dea primele indicaţii înainte să ajungă la maşină.

- Doctorul din Heraklion va trebui să se ocupe de transport, îi explică el Victoriei mergând înaintea ei pe alee. Dar cred că nu se va supăra dacă mă voi ocupa de vaccinare în locul lui. îţi dai seama că va trebui să vaccinăm tot satul?

- Crezi că vor refuza?

- Nu toţi. Cei mai în vârstă, cu siguranţă. Cei mai tineri au fost deja vaccinaţi, cum sunt mama Nanei şi Katerina noastră.

Când îl asculta vorbind, Victoriei îi venea greu să creadă în plecarea ei. Nu-i mai rămăseseră decât trei zile! Trei zile care vor trece cu viteza fulgerului.

Dar dacă Michael se gândea şi el la aceste

ultime zile, o făcea dintr-un cu totul alt punct de vedere.

- Vreau să mă ajuţi, îi spuse el când intrară pe aleea umbroasă a vilei. Nu cred că vor veni mulţi oameni la dispensar şi fără îndoială va trebui să mergem la câmp să-i căutăm pe unii. Nu va fi uşor, ţi-am mai spus, va fi nevoie de mult timp.

- Dar doamna Jewson? obiectă Victoria. Am fost angajată ca să am grijă de ea! Poate că n-o să aprecieze faptul că va fi lăsată baltă...

- Ii voi spune ce se întâmplă. Sunt sigur că va înţelege.

Opri motorul şi oftă prelung, a descurajare.

- Dacă se simte atât de bine încât vrea să se întoarcă în Anglia, va putea rămâne câteva ore pe zi singură. In ceea ce te priveşte, vreau să te schimbi şi să faci un duş. Nu trebuie neglijată nici o precauţie.

- Presupun că Zeta nu riscă nimic?

- I-am spus să-şi facă rapelul în urmă cu puţin timp. Dar prefer totuşi să stea departe de sat.

- De fapt, nici nu se duce prea des acolo.

- Numai atunci când vrea să-şi cumpere ciocolată!

Işi recăpătase zâmbetul. Dispăru rapid pentru a-i face o vizită Elizabethei şi a-i da răspunsul pe

care aceasta îl aştepta încă de dimineaţă.

- Iţi mulţumesc că ai fost atât de înţelegător, Michael. Acum, nu-mi mai pasă dacă mai trebuie să aştept trei zile.

Bucuroasă de verdict, bătrâna doamnă nu făcu nici o obiecţie la cererea lui şi jură că va putea să se descurce singură până la plecare. Dar Victoria, stânjenită la gândul că-şi abandona prea mult timp pacienta, făcu tot ce-i stătea în putere ca să rămână cât mai mult timp la vilă, profitând de aceste clipe pentru a începe să facă bagajele.

Restul timpului şi-l petrecea în sat şi pe câmpurile cultivate din jur, unde discuta la nesfârşit cu ţăranii pentru a-i convinge să se lase vaccinaţi. în acest ritm infernal de muncă, ultima zi sosi foarte repede.

Era în mijlocul unei păşuni, copleşită de arşiţa soarelui şi curăţând braţul unui tânăr cioban pentru a-i face vaccinul, când o cuprinse un val de melancolie. Era ultimul act medical pe care-l îndeplinea în Creta şi de asemenea, ultima oară când lucra alături de Michael.

- îţi mulţumesc pentru tot, îi zise el în timp ce se întorceau la vilă. Mi-ai fost de un mare ajutor.

- Mi-a făcut plăcere.

Cu o mână obosită, îşi şterse picăturile de sudoare de pe frunte.

- Du-te şi fă o baie bună, o sfătui Michael. Si pune-ţi o rochie frumoasă. Ai să vezi că te vei simţi mai bine.

Victoria izbucni într-un râs cristalin. Nici nu îndrăznea să-şi închipuie în ce hal o fi arătând.

- Sunt de acord să fac o baie, dar nu văd nici un motiv să mă îmbrac elegant...

- Nu? Poate că am uitat să-ţi spun că te invit la cină... o masă de adio, într-un fel. Grăbeşte-te, îţi acord o oră.

Capitolul 10

Victoria era gata. Aruncă o ultimă privire în oglindă şi fu cuprinsă de îndoieli că alese rochia potrivită. Cum deja îşi aranjase totul în valize, o luase pe cea care rămăsese agăţată în şifonier. Era de un bleu pal, cu un decolteu asimetric care-i dezvelea un umăr, ceea ce-i dădea un farmec de necontestat.

- Arăţi perfect, o linişti Zeta. Sunt o mulţime de turişti în Heraklion, şi cu siguranţă Mike te va duce la un restaurant foarte elegant.

- Mă tem că tu vei fi nevoită să stai până târziu „de gardă”.

- Nici o problemă.

Fata zâmbi încântată, un zâmbet care Victoriei nu-i fu greu să-l interpreteze.

Fără îndoială că îi va telefona lui Andreas... şi poate chiar îl va chema la vilă. Dar astăzi, Victoriei nu-i mai păsa de toate astea. Povestea de dragoste a Zetei n-o mai privea şi în orice caz nu voia să-şi strice seara cu discuţii inutile.

Seara aceasta îi aparţinea şi avea de gând să savureze fiecare clipă. Michael o invitase doar ca să-i mulţumească pentru ajutorul acordat, ştia asta, dar nu-i păsa. In orele care vor urma, va fi fericită. Cu orice preţ!

Michael o aştepta pe verandă, întâmpinând-o

cu o privire mai elocventă decât toate cuvintele. Cu obrajii în flăcări, ea îşi feri privirea.

- Eşti... încântătoare.

- Mulţumesc.

Cu un râs uşor un pic cam forţat, îşi ridică ochii imenşi spre el.

Michael se dădu la o parte ca s-o lase să treacă şi să coboare treptele peronului. Doar după câteva minute, maşina intră sub pinii înmiresmaţi ai aleii. In timp ce mergeau pe şoseaua întortocheată, soarele alunecă în spatele munţilor, învăluindu-i în reflexe purpurii şi cufundând câmpia într-o penumbră misterioasă. In preajma ogoarelor cultivate, căldura după-amiezii părea să fi înteţit parfumul intens al lavandei şi rozmarinului.

După ce ieşiră însă dintre dealuri, farmecul se risipi şi miresmele plăcute lăsară locul mirosului de benzină. Circulaţia era atât de aglomerată în Heraklion, încât Michael ajunse cu greu în cartierele oraşului vechi şi găsi un loc de parcare abia la vreo sută de metri de restaurant.

- Vom cina afară. Am rezervat o masă în grădină. Sper să-ţi placă.

Când îi deschise uşa, Victoria rămase fără glas. Din spatele unor imense uşi de sticlă răsărea un decor de poveste. Felinare atârnate de crengile de măslin împrăştiau peste mesele risipite pe sub

copaci o lumină aurie la fel de romantică precum lumina lumânărilor. Ascunse prin boschetele de iasomie, difuzoare invizibile transmiteau o muzică discretă de pian.

Un chelner îi conduse la masa lor. Victoria era parcă într-un vis. Deasupra capetelor lor ramurile unei iedere cădeau în cascadă.

Michael îi întinse meniul decorat cu gravuri fine.

- Ce ai vrea să mănânci? îţi recomand o musaca... este o mâncare tradiţională cum n-o să mai mănânci în altă parte.

- Te las să alegi, răspunse veselă Victoria. Cunoşti mai bine decât mine bucătăria grecească. Si apoi, de cele mai multe ori nu-mi place să ştiu ce mănânc.

Totul i se părea minunat şi refuză să se gândească la ziua de mâine, când va trebui să părăsească această insulă fermecată şi să se întoarcă în înceţoşata Anglie.

Michael fu acela care-i reaminti, la sfârşitul acestei cine magice.

- Ce vei face după ce te vei întoarce? o întrebă el când uşile restaurantului se închiseră în urma lor.

Mergeau unul lângă altul, atingându-şi braţele din când în când şi Victoria trebui să facă un efort

ca să-şi pună ordine în gânduri.

- Voi locui la părinţii mei câteva zile, până voi lua legătura cu o agenţie ca să-mi găsesc un nou loc de muncă.

- Presupun că speri să găseşti unul mai greu, murmură el făcându-i ironic cu ochiul.

- Este adevărat că mi-ar plăcea să fac ceva unde să-mi pot folosi toate cunoştinţele.

- Problema este că nu vei avea probabil prea multe de ales.

- Pot oricând să refuz ce nu-mi place, chiar dacă n-am făcut asta până acum.

- Nu mă miră, comentă visător Michael. Nu mi te închipui spunând nu cuiva. Te-ar împiedica fireşte conştiinţa profesională.

- Iţi baţi joc de mine.

- In nici un caz. Ţi-am admirat mult devotamentul în decursul ultimelor săptămâni, chiar dacă adeseori te-am luat cam tare. Si dacă într-o zi vei avea nevoie de referinţe, să nu eziţi să vii să mi le ceri.

Se întrerupse şi începu să râdă.

- Cum naiba am ajuns să vorbim despre lucruri atât de serioase?

Ea se strădui să râdă împreună cu el, dar avea inima frântă, îşi dădea seama că Michael nu văzuse niciodată în ea altceva decât o infirmieră

care are de îndeplinit o sarcină şi speranţele ridicole pe care se încăpăţânase să le nutrească se evaporau cu brutalitate. îşi reţinu un oftat şi se strecură lângă el în maşină, cu mâinile crispate pe poşetă, ca să nu se vadă că tremură.

- Presupun că şi tu vei fi fericit să pleci din Idras ca să-ţi începi munca la noul spital, spuse ea ca să rupă tăcerea stânjenitoare.

- Nici nu ştii câtă dreptate ai. Aş da orice să pot pleca mâine cu voi.

- Si de ce n-o faci? Din cauza Zetei?

- Da. Am fost deja destul de dur cu ea şi nu mă pot hotărî s-o despart de Andreas cu două săptămâni mai înainte decât era prevăzut. Ea ştie când trebuie să plecăm şi nu cred că m-ar ierta dacă am pleca imediat.

- înţeleg.

Tocmai ieşiseră de pe şoseaua principală şi se îndreptau spre dealuri. Cu privirea aţintită spre asfaltul luminat de faruri, Michael se închise într-o tăcere pe care Victoria nu mai încercă s-o rupă de data asta. Tulburată de prezenţa lui atât de apropiată, se strădui să-şi îndrepte atenţia spre munţii pe care-i urca pentru ultima oară.

Era aproape miezul nopţii când ajunseră la Idras, dar în casele din jur erau încă multe lumini aprinse şi din mica încăpere a singurei cafenele din

sat se auzeau râsete. Era greu să crezi că localnicii trăiau sub ameninţarea reală a unei grave epidemii.

Brusc, Michael încetini. De obicei, mergea întotdeauna repede şi Victoria se mira de prudenţa lui. In maşină, astmosfera devenise dintr-o dată apăsătoare şi ea îşi împreună mâinile în poală.

In clipa următoare, el opri maşina la câţiva metri de intrarea vilei.

- Victoria... începu el cu o voce răguşită.

Cu mâinile crispate pe volan, se întoarse spre ea cu o bruscheţe ce o făcu să tresară.

- Vreau să te sărut încă de înainte de cină... Erai atât de frumoasă în lumina lumânărilor...

Dorinţa lui se potrivea atât de bine cu a ei încât nu putu să-i reziste. Inchise ochii şi se abandonă cu toată fiinţa îmbrăţişării braţelor lui Michael.

- Este sfârşitul ideal al unei seri delicioase, zise el îndepărtându-se în sfârşit. Mulţumesc, Victoria, mulţumesc pentru tot.

Ea ştia că sărutul lui nu însemna nimic în plus şi refuza să fie atât de proastă încât să-şi închipuie altceva. Dar în ciuda hotărârilor ei, îşi dădu seama cu groază că era gata să izbucnească în plâns.

Cu un nod în gât, îl împinse uşor, cu stângăcie.

- Este... este foarte târziu. Ar trebui să mergem acasă.

- Ai dreptate.

Cu un gest sec, demară şi curând clădirea albă a vilei apăru în lumina farurilor. In faţa intrării era parcată o maşinuţă galbenă devenită deja familiară în ultimele două săptămâni.

- S-ar zice că Zeta are un oaspete, bombăni Michael cu un aer întunecat.

- Ar fi trebuit să bănuieşti că aşa va fi.

- S-ar putea, dar n-am nici un chef să-l văd la ora asta!

Opri motorul şi ieşi trântind cu putere portiera. Imediat, Victoria se apropie de el şi-i tăie calea.

- Te rog, Michael, nu te enerva... N-o face chiar în ultima mea seară aici.

- O să fac tot posibilul. Dar dacă a îndrăznit cumva să...

- Au avut şi alte ocazii.

- Poate, dar nu mă interesează. Ea nu trebuia să-l cheme fără permisiunea mea!

Ea ţinu pasul cu el până ajunseră la verandă, pe sub uşile căreia se strecura o rază de lumină. Apoi intrară în salon.

Zeta şi Andreas dormeau tandru înlănţuiţi pe canapea. Victoria îl văzu pe Michael mai întâi descumpănit. Apoi inspiră adânc şi se aplecă peste ei ca să-i trezească.

Prima care deschise ochii fu Zeta, care nu păru deloc stânjenită să-l vadă pe tatăl ei vitreg în faţa ei.

- Oh! Voi eraţi? Aţi petrecut bine?

- Da, mulţumesc.

Se vedea bine că Michael nu prea ştia ce atitudine să adopte. Zeta se aşeză şi se întinse căscând.

- Nu-mi place să fiu trezită aşa, brusc. Victoria, ai vrea să ne faci un pic de cafea? I-ar face bine lui Andreas înainte să plece.

Trăsăturile lui Michael se crispară, dar nu-şi lăsă furia să izbucnească.

- De ce ar trebui ca Victoria să vă facă o cafea? Sunteţi destul de mari amândoi ca să v-o faceţi singuri.

Aruncându-i o privire enigmatică lui Michael, Zeta se ridică, târându-l după ea şi pe Andreas, care avea dificultăţi cu trezitul.

- Bun, acum o să mă culc, sunt obosită, zise Victoria făcându-le semn cu mâna.

Tocmai se întinsese în pat când auzi plecând maşina lui Andreas. Rămase multă vreme trează, retrăind neîncetat în gând evenimentele care marcaseră ultimele săptămâni. Avea inima frântă la gândul că pleca din acest sat în care sosise într-o atât de proastă dispoziţie. Nu voia să se întoarcă în Anglia, să-şi regăsească viaţa banală care până la urmă o va face să uite magia ultimelor zile. După cum se va estompa şi amintirea unui bărbat pe care nu-l va mai revedea niciodată.

Lacrimile prea mult timp reţinute izbucniră şi Victoria îşi ascunse faţa în pernă. Rămase astfel, înecată în suferinţa ei şi, până la urmă, epuizată, căzu într-un somn fără vise.

A doua zi dimineaţă trebui să se machieze pentru a şterge ravagiile de azi-noapte şi nimeni nu-i remarcă ochii înroşiţi de plâns.

Doamna Jewson făcea tot ce-i stătea în putere pentru a nu ceda enervării care o cuprinsese, în timp ce Michael părea închis în sine.

Cât o privea pe Zeta, era într-o dispoziţie ucigătoare de când insistase să le însoţească la aeroport.

- Am oroare de despărţiri!

- Va fi mult mai uşor acolo decât aici. Si dacă vrei, după aceea vom merge să facem o baie în mare.

- Eşti drăguţ, dar n-am chef.

încruntat, el o privi cu oarecare îngrijorare.

- Nu prea îţi stă în fire să refuzi o baie. Te simţi bine?

- Oh! Da... foarte bine. Doar că am chef să lenevesc un pic.

- Vreau totuşi să vii cu noi la Heraklion. O să-mi ţii companie la întoarcere.

Mirată, Zeta acceptă fără tragere de inimă. Niciodată până acum nu-i solicitase prezenţa cu o asemenea insistenţă.

Capitolul 11

- Să nu uiţi să-mi dai adresa ta.

Rupând brusc tăcerea ce domnea în maşină, Michael o trezi din visele ei posomorâte.

- Adresa mea? De ce?

- Nu vrei să ţi se trimită corespondenţa?

- Ce corespondenţă? Părinţii mei ştiu că mă întorc astăzi şi în afară de Cathy, nimeni nu ştia că sunt la Idras.

- S-ar putea, dar prefer totuşi s-o am, zise el pe un ton ferm. Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla.

- Dacă ţii neapărat...

In ciuda eforturilor de a părea detaşată, Victoria se simţea cuprinsă de o tristeţe cumplită. Nimeni însă nu părea să-i fi observat suferinţa. Absorbită de propriile-i gânduri, Zeta nu deschisese gura de la plecarea lor de la vilă. Cât despre Elizabeth, aceasta era instalată confortabil pe bancheta din spate, alături de ea. Părea să-şi menajeze puterile pentru călătoria ce va urma.

In apropiere de Heraklion, circulaţia deveni din ce în ce mai aglomerată si când intrară în oraş, Victoria se strădui să privească doar şoseaua din faţa maşinii. Pentru nimic în lume nu voia să revadă străduţele ce duceau spre minunata grădină în care fusese cu Michael la cină, aseară. Toate astea i se păreau acum atât de

îndepărtate...

Trebuia să se concentreze asupra Elizabethei. La urma urmei, era cel mai bun mijloc de a-şi alunga amintirile. De altfel, ajunseseră la aeroport. O ajută pe bătrâna doamnă să coboare, apoi mâzgăli în grabă pe un petic de hârtie adresa ei şi i-o dădu lui Micahel. Preţ de o clipă, mâna ei rămase captivă într-a lui, dar nici măcar o dată privirile nu li se întâlniră.

Apoi, totul decurse foarte repede. După ce se termină înregistrarea bagajelor, veni şi clipa fatidică a despărţirii când doar Zeta îşi dezvălui emoţia aruncându-se de gâtul ei cu toată înflăcărarea tinereţii.

- O să-mi lipseşti atât de mult!

- O să vă întoarceţi şi voi curând. Sper ca, până atunci, lucrurile între voi... să se rezolve.

Zborul spre Londra fu anunţat înainte ca fata să aibă timp să-i răspundă şi abia în acest ultim minut Victoria îndrăzni să-şi ridice ochii spre Michael. De îndată ce îşi cufundă privirea în ochii lui, toată mulţimea din jurul lor dispăru, nu mai auzi nici un zgomot.

Preţ de o clipă, se regăsiră singuri în acest spaţiu imens care nu mai vibra decât prin intensitatea privirilor lor.

Victoria n-ar fi fost în stare să-i interpreteze

expresia şi nici măcar nu încercă, preocupată să memoreze chipul bronzat pe care străluceau ochii albaştri cu privirea lor de nepătruns.

Vraja fu brusc risipită de un grup de copii gălăgioşi care alergau râzând printre ei doi.

Imediat, Victoria redeveni conştientă de agitaţia din aeroport şi de prezenţa Elizabethei. Sarcina ei era de a o însoţi până la Londra, unde o aştepta o altă viaţă. Poate că într-o zi amintirea acestei vacanţe „prelungite” se va şterge, lăsând-o liniştită, dar ştia că pentru asta va fi nevoie să treacă nişte luni bune.

*
* *

Coastele insulei dispărură foarte repede şi după o călătorie fără probleme, avionul îşi începu coborârea spre aeroportul Heathrow. Cu fruntea lipită de hublou, Victoria privea căsuţele minuscule de la periferia Londrei înconjurate de grădini multicolore şi se lupta din răsputeri cu durerea care-i sfâşia inima. Se întorsese în Anglia, unde nimic nu se schimbase. Nimic, în afară de ea, ale cărei sentimente nu mai aveau nimic de-a face cu ale tinerei fete fără griji care zburase cu două luni în urmă spre Creta.

Incântată că ajunsese în sfârşit, Elizabeth vorbi

necontenit pe drumul ce ducea în oraş, se extazia în fiecare clipă la farmecul Londrei. Si într-adevăr, la acest început de vară, capitala era toată înfloritã dar Victoriei i se părea totul întunecat. Incepând cu albastrul atât de palid al cerului incomparabil cu azurul cretan. Chiar şi florile şi frunzele i se părură mai puţin strălucitoare.

Totuşi, când intră în salonul Elizabethei, ale cărui ferestre se deschideau spre Hyde Park, nu-şi putu reţine o exclamaţie admirativă.

- Ce privelişte minunată! Priviţi toţi aceşti copii care se joacă pe peluză. Aici, n-ar trebui să vă simţiţi singură niciodată!

- Te înşeli, oftă bătrâna doamnă. Mai ales acum. O să-mi lipseşti enorm. Si Michael... Consider că dă dovadă de mult curaj, vrând să se ocupe singur de Zeta. De curaj dar şi de inconştienţă. Va trebui să se recăsătorească, este evident că fata simte nevoia unei prezenţe feminine.

Stânjenită, Victoria schimbă vorba, prefăcându-se că nu aude.

- Sunteţi obosită. Odihniţi-vă până când desfac bagajele.

Urma să petreacă noaptea şi a doua zi dimineaţa în casa bătrânei doamne, până când venea cea care-i va prelua îndatoririle.

Se culcară foarte devreme, dar la fel ca în ajun,

Victoria nu-şi găsi somnul. După liniştea din Idras, Londra i se părea incredibil de zgomotoasă si, fără să creadă că este chiar aşa, puse pe seama traficului necontenit, motivul insomniei sale.

Despărţirea de Elizbeth, care reprezenta ultima ei legătură cu Creta fu dureroasă, chiar dacă se simţea liniştită că o lasă pe mâini bune.

Ajunse acasă la ea, unde părinţii o întâmpinară cu căldură şi chiar în seara aceea, îi telefon' lui Cathy.

- Victoria! exclamă tânăra auzindu-i vocea. Credeam că n-am să te mai revăd vreodată!

Nerăbdătoare, îşi dădură întâlnire pentru a doua zi şi conveniră să se întâlnească la spital, spre seară, pe la ora cinci.

- Cred că te bucuri s-o revezi, îi spuse mama ei. Ai atâtea să-i povesteşti...

Cu un zâmbet forţat în colţul gurii, Victoria dădu din cap. De fapt, ce-i va povesti prietenei sale? Din teama de a înfrunta realitatea, nu se gândise încă şi nu ştia răspunsul nici a doua zi spre seară, când ajunse la Saint- Clement.

- Arăţi superb! exclamă Cathy. Ce bronz! Când mă gândesc că eu deja m-am albit. Dar este normal, din moment ce, în timp ce eu munceam din greu, tu te prăjeai la soare.

- Exagerezi. Am muncit şi eu, să ştii.

Fata izbucni în râs.

- Dacă spui tu! Oricum, o să-mi povesteşti totul la cină. Am rezervat o masă la *Antoine.*

O jumătate de oră mai târziu, intrau într-o sală mică de restaurant cu decor rustic.

- Este nou? Am impresia că n-am mai fost aici.

- Este ultimul local la modă. Rezervat pentru ocazii speciale!

- Mulţumesc.

Aşezate la o masă dintr-un colţ liniştit, ascunsă după o perdea de plante verzi, examinară meniul şi Victoria văzu cu uşurare că nici un fel de mâncare nu-i amintea de ultima ei cină în Creta. De îndată ce făcură comanda, începu prima s-o chestioneze pe Cathy, amânând astfel cât se poate povestirea ei.

- Iţi las onoarea să începi tu, frumoaso. Povesteşte-mi ce ţi s-a mai întâmplat de când ne-am despărţit.

- Multe lucruri, răspunse Cathy cu un zâmbet misterios. Iţi aminteşti de doamna Howson?

- Nu poate fi uitată atât de uşor.

Intrigată, Victoria remarcă exaltarea ce strălucea în ochii prietenei sale.

- Dacă îmi amintesc bine, trebuie să iasă în curând la pensie?

- Exact! Pleacă peste trei luni şi ghiceşte cine o

s-o înlocuiască? Eu!

- Grozav!

Ciocniră un pahar în cinstea promovării lui Cathy, înainte să înceapă o discuţie însufleţită despre viaţa de la spital şi în cursul discuţiei, Victoria se lăsă cuprinsă de un val de nostalgie. Parcă niciodată spitalul Saint-Clement nu-i lipsise atât.

Având parcă al şaselea simţ, Cathy îi ghici repede gândurile.

- De ce nu te întorci şi tu la spital? o întrebă ea brusc.

- Să mă întorc? Dar... este imposibil. Am făcut deja o alegere, şi...

- Ziceam şi eu aşa. In fond, faci ce vrei.

Cathy luă un meniu şi cu nasul ascuns după lista de deserturi, abordă subiectul de care Victoria se temea atât.

- Acum, povesteşte-mi despre sejurul tău forţat.

Cu o privire maliţioasă, se aplecă şi adăugă:

- Frumosul tău doctor, a meritat să-l cunoşti?

Din fericire, chelnerul alese tocmai acest moment să umple paharele şi Victoria beneficie de câteva clipe de răgaz. Incă nu ştia ce să-i mărturisească prietenei sale despre Michael, nici chiar dacă îi va spune că principalul motiv al

refuzului ei de a se întoarce la spital era numirea lui în fruntea serviciului de obstetrică.

- S-a întâmplat ceva?

Stânjenită, Victoria se străduí să zâmbească.

- Mă întrebam cum să răspund la întrebarea ta. Cred... cred că părerea mea despre Michael s-a schimbat în ziua când am descoperit că are un dispensar în sat. Să ştii că face o muncă fantastică acolo.

Işi uită stânjeneala şi se lansă într-o descriere pasionată a micului cabinet înfiinţat de Michael.

- N-am să uit niciodată noaptea în care am fost chemaţi pentru o naştere dificilă... A fost o experienţă de-a dreptul extraordinară.

- Bănuiesc că aşa a fost. Presupun că ai lucrat adeseori cu el?

Fără ca nimic să prevestească asta, ochii Victoriei se umplură brusc de lacrimi. Vru să se stăpânească, dar era prea târziu, Cathy le văzuse deja umezindu-i genele.

- Asta era deci, murmură ea, consternată. Am simţit eu că nu mai eşti aceeaşi.

Ii mângâie mâna şi şopti:

- Il iubeşti, nu-i aşa?

Victoria rămase cu privirea plecată. Răspunsul

era evident şi cuvintele ar fi fost inutile.

- Si el?

- Habar n-am.

Cu degete nervoase, începu să se joace cu firimiturile de pâine de pe faţa de masă.

- M-a sărutat de vreo două-trei ori... aşa... Cred că nu-l interesează decât munca şi fiica lui vitregă. Face tot ce poate pentru ea.

- Probabil că nu-i este uşor, spuse Cathy. Poate că ar trebui să se recăsătoarească.

Victoria întoarse capul fără să comenteze.

- Cum te-ai înţeles cu... cum o cheamă pe fată?

- Zeta. Pare să-i placă de mine, dar presupun că numai pentru că şi eu am fost drăguţă cu ea.

Vocea i se frânse şi Cathy o văzu cu uimire îmbujorându-se sub bronzul frumos.

- Dacă... dacă îţi închipui că o să mă mărit cu el numai pentru că-şi doreşte o mamă pentru fiica lui, te înşeli! izbucni ea. Oricum, n-am să-l mai revăd niciodată. Nu mai este cazul să vorbim despre el.

- Dacă insişti...

Cu diplomaţie, Cathy schimbă subiectul şi curând plecară de la restaurant fără să mai fi pronunţat vreodată numele lui Michael.

- Iţi telefonez eu, promise Victoria după ce prietena ei o lăsă acasă. In principiu, trebuie să

stau la părinţii mei vreo săptămână înainte să contactez agenţia de plasare.

In cursul nopţii, vremea se strică şi Victoria se trezi sub un cer cenuşiu şi o ploaie fină care nu erau lucrul cel mai potrivit pentru a-i ridica moralul. In speranţa de a o mai înveseli, mama ei o scoase la cumpărături şi chiar dacă Victoria îi aprecie gestul, nu reuşi să-şi alunge gândurile negre.

Istovite şi încărcate de pachete, se întoarseră acasă pe la sfârşitul după-amiezii. Tatăl Victoriei, care tocmai pregătea un ceai în bucătărie, îşi întâmpină fiica îmbrăţişând-o călduros.

- Tocmai te-a căutat cineva la telefon, îi zise el.

- Oh nu! Să nu-mi spui că a fost de la agenţie?

- Nu... Ceva mai grav.

O expresie pe care Victoria o cunoştea bine apăru pe chipul tatălui său. Acestuia îi plăcuse întotdeauna să lase oamenii în aşteptare şi nu le anunţa vestea decât cu picătura, pentru a le aţâţa curiozitatea.

- De altfel, dacă aş fi în locul tău nici nu m-ar interesa.

- Tată! Stiu că te amuză să mă faci curioasă, dar spune-mi cine a fost.

- Dacă vrei tu... A fost un telefon din Creta, draga mea. Doctorul acela... vrea să te duci

imediat acolo, pentru că fiica lui este bolnavă. Mi-a spus foarte ferm că te va aştepta la zborul de la miezul nopţii la... cum îi zice oraşului acela? Ah, da... la Heraklion. Sper că-i vei răspunde că eşti în vacanţă şi că poate găsi pe altcineva.

Incremenită, Victoria îşi încleştase degetele pe speteaza unui scaun şi pentru o clipă se temu că nu-şi va stăpâni emoţia. Inspiră profund şi încercă să-şi potolească bătăile inimii.

- Nu ţi-a spus ce i s-a întâmplat Zetei? întrebă ea dintr-o răsuflare.

- Nu. După ce mi-a dat „instrucţiunile”, a închis.

încruntat, tatăl său o întrebă din priviri.

- Doar n-o să te întorci acolo?

Brusc, apatia pe care i-o provocase şocul se risipi şi Victoria reveni la viaţă.

- Bineînţeles că mă voi întoarce!

- Dar abia ţi-ai desfăcut valizele! exclamă mama ei.

- Stiu, dar Michael n-ar fi sunat dacă n-ar fi fost vorba de ceva grav. Si apoi, ţin la fiica lui. Nu pot s-o las dacă este bolnavă.

Indiferentă la protestele părinţilor săi, Victoria ieşi din bucătărie şi urcă în fugă în camera ei. Nu cumva să-şi uite ceva. Paşaportul, cecurile de călătorie nefolosite... dar în rest? Ce-ar mai trebui să ia cu ea? De data asta, cât va rămâne acolo?

Intoarcerea aceasta atât de neprevăzută şi de rapidă o făcea atât de nervoasă încât se simţi realmente uşurată când plecă în sfârşit la aeroport.

O dată instalată în avion, se trezi cuprinsă de sentimente contradictorii şi năpădită de întrebări cărora nu era în stare să le găsească răspuns. Era într-o asemenea stare încât la sosirea în Heraklion nu mai era decât o palidă imagine a infirmierei calme şi eficace chemată în ajutor de Michael.

Zărindu-l însă livid şi cu o expresie încremenită prin mulţimea care se grăbea la ieşire, îşi recăpătă reflexele profesionale şi nu se mai gândi decât cum ar putea să-l ajute în clipa aceasta când avea nevoie de ea.

Capitolul 12

- Este formidabil că ai putut veni.

Fără să piardă nici o secundă, îi luă geanta de voiaj şi-şi croi drum prin mulţime.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Victoria, străduindu-se să ţină pasul cu el. Nu i-ai spus nimic tatălui meu.

Răspunsul lui Michael o îngheţă:

- Zeta s-a îmbolnăvit de tifoidă. Se pare că n-a luat în seamă când i-am spus să-şi facă rapelul şi iată rezultatul.

Aşteptă ca Victoria să termine controlul paşaportului ca să continue.

- Nu există nici un motiv să nu scape, dar va avea multă nevoie de tine.

- Si Andreas?

Un zâmbet trist apăru pe buzele lui.

- Este prea bolnavă ca să se mai gândească la el. Si ar fi probabil pentru prima oară când nu m-ar agasa dacă aş
auzi-o vorbind despre el, oftă Michael. In fine... Dacă ai şti ce uşurat mă simt că eşti aici.

Victoria simţi o strângere de inimă. O va îngriji pe draga de Zeta şi, în schimb, el o va plăti pentru asta... fără ca vreodată să-i mai poată apropia ceva. Pentru a evita orice dezamăgire, ştia că va

trebui ca de acum să se agaţe de acest gând.

De îndată ce părăsiră aeroportul, aerul cald al nopţii cretane o învălui şi prin geamurile întredeschise ale maşinii pătrunse curând parfumul delicat de lavandă şi de rozmarin.

- Este minunat că m-am întors aici, nu se putu ea abţine să murmure.

- N-ai plecat de prea multă vreme.

- Poate, dar mie mi s-a părut mult.

- Este adevărat, încuviinţă Michael cu o voce îngândurată care o surprinse. Cum te-ai despărţit de Elizabeth?

Profitând cu bucurie de oportunitatea unui subiect neutru, Victoria îi făcu un raport detaliat al ultimelor ore petrecute cu bătrâna doamnă apoi, încheindu-şi relatarea, îl întrebă despre vaccinări.

- N-am mai făcut de când ai plecat. Se poate spune că, amândoi, am fost foarte eficienţi. Printre cei nevaccinaţi, sunt mai multe cazuri de tifoidă printre care şi băcanul. Stii bine că boala este foarte contagioasă.

- Crezi că în sfârşit autorităţile sanitare vor introduce apă curentă?

- Sper. De aceea, am hotărât să mă retrag o vreme. N-aş vrea ca din cauza mea doctorul din

Heraklion să aibă probleme.

- Dar vei redeschide cabinetul! exclamă ea. Faci o treabă foarte bună aici.

- Crezi?

Victoria tăcu, o tăcere pe care el nu căută s-o întrerupă. In depărtare se zăreau serpentinele stâncoase ce duceau spre Idras, ale cărui case scânteiau cu albul lor în lumina palidă a lunii. Nu se zărea nici o lumină aprinsă, nici chiar în vilele învecinate.

- Cei mai mulţi dintre locatarii vilelor au plecat, îi explică Michael.

Victoria însă nu-l asculta. Se apropiau de vila lor şi amintirile o năpădeau. I se întâmplaseră atâtea lucruri în decursul primului ei sejur aici. Ce-i va aduce acesta?

Cu inima strânsă, îşi înăbuşi un oftat, pentru că evidenţa răspunsului îi sărea în ochi. Nu-i va aduce nimic altceva decât o muncă obositoare la căpătâiul unei adolescente bolnave.

Când intră în camera ei, Zeta deschise ochii şi peste obrajii slăbiţi de boală începură să se prelingă lacrimi.

- Oh! Victoria, articulă ea cu o voce slabă, mă bucur atât de mult să te revăd.

- Totul o să fie bine de acum, o linişti Michael dând la o parte şuviţele lungi şi brune care-i încadrau faţa lividă. Acum, Victoria este aici ca să aibă grijă de tine, să te faci bine.

Strângându-şi pumnii, Victoria se rugă Cerului ca vorbele lui să se adeverească. Nu mai fusese niciodată confruntată cu o boală atât de serioasă şi spera ca manualele pe care le adusese în valiză s-o ajute să-şi îndeplinească sarcina.

- O să-ţi aranjez patul, murmură ea aplecându-se spre Zeta. Te vei simţi mai bine după aceea.

Era trecut de ora două şi jumătate când în sfârşit Victoria se întinse în patul ei şi abia era şapte dimineaţa când se trezi pentru a-şi începe ziua de muncă.

Imbrăcată în uniforma ei albă, aruncă o privire satisfăcută imaginii pe care i-o reflecta oglinda. Pentru prima oară după multe săptămâni, semăna în sfârşit cu o infirmieră.

Pregătită astfel, ieşi pe culoarul ce ducea la camera Zetei şi aproape imediat se întâlni cu Michael, ale cărui cearcăne dovedeau că nu închisese ochii. Cu o privire critică, o măsură din cap până-n picioare.

- Chiar te crezi obligată să porţi uniforma

aceasta? O să mori de cald în ea.

- Nu-ţi face griji, mă simt mai bine aşa. O să-mi ridic doar mânecile.

In zilele următoare însă, Victoria înţelese ce vrusese el să spună şi regretă rochiile uşoare pe care le purtase în decursul primului ei sejur aici.

Febra Zetei părea să se transmită şi corpului ei şi ventilatorul care mişca aerul nu aducea nici o undă de răcoare.

In spatele jaluzelelor lăsate, lumina lăptoasă care domnea în vilă era aproape ireală şi amândoi semănau cu nişte fantome ce bântuiau încăperile pustii.

Nimeni nu venea în vizită. Nici chiar Katerina, căreia Michael îi ceruse insistent să rămână în sat. Cât priveşte frigiderul, era plin cu atâtea provizii încât ar fi putut face faţă şi unui asediu. Cu atât mai mult cu cât nici unul nici celălalt nu aveau poftă de mâncare.

- Am impresia că trăiesc un vis, zise într-o zi Victoria, ocupată să prepare o băutură răcoritoare pentru Zeta.

- Aş zice mai degrabă, un coşmar.

Cu braţele încrucişate, Michael se prăbuşise pe un scaun.

- Iţi dai sema că trebuie să mă întorc în Anglia peste două zile?

- Poftim?

Victoria fu cât pe ce să se sufoce.

- Dar... exclamă ea, explică-le ce se întâmplă aici. Cu siguranţă, îţi vor permite să-ţi amâni întoarcerea!

- Este imposibil.

Işi întinse picioarele şi o grimasă îi deformă chipul.

- Am încredere totală în tine, reluă el masându-şi muşchii dureroşi de oboseală. Si Zetei începe să-i fie mai bine. Doar nu ţi-e frică să rămâi singură?

- N... nu... Dar dacă va trebui să-ţi cer un sfat, eu...

- Victoria, nici mie nu-mi place, dar sunt obligat să plec. Zeta nu mai este atât de bolnavă încât să justifice întârzierea mea la noul loc de muncă. Si îţi promit că voi telefona în fiecare seară.

Stergându-şi cu o mână picăturile de sudoare de pe frunte, ea dădu din cap.

- Bine. Te voi ţine la curent cu tot ce se petrece, promise ea.

Inainte de plecare, Michael îi făcu o listă lungă cu indicaţii, insistând în mod deosebit asupra

imensei oboseli pe care o va resimţi Zeta după ce îi va scădea temperatura. Era un lucru normal în evoluţia bolii şi nu trebuia să se îngrijoreze.

In ziua plecării, când soarele era deja sus pe cer, el îşi încuie în sfârşit portbagajul maşinii. Veni apoi spre Victoria şi-i luă în palme mâinile fragile.

- Dacă ai vreo problemă, nu ezita să-mi telefonezi... la orice oră. Dacă n-am să-ţi pot răspunde chiar în momentul acela, te voi suna cât pot de repede, promit.

Luptându-se cu un teribil sentiment de singurătate, ea privi maşina îndepărtându-se pe sub pini, apoi se întoarse la căpătâiul pacientei sale.

In primele zile, Zeta nu păru să-şi dea seama de absenţa lui Michael dar, pe măsură ce starea sănătăţii i se ameliora, regreta acest lucru.

- Data viitoare când va telefona, îi zise ea într-o zi Victoriei, întreabă-l când are de gând să se întoarcă.

La fel de nerăbdătoare ca tânăra ei pacientă, îi puse chiar în seara aceea întrebarea lui Michael.

- Dacă aş putea să-ţi răspund...

Oftatul lui ajunse la ea peste miile de kilometri care-i despărţeau.

- Din păcate, continuă el, unul din chirurgii mei este bolnav şi îmi este imposibil să las serviciul în acest moment. Sunt sigur că înţelegi...

Mai vorbiră câteva clipe, apoi Michael închise telefonul. Intorcându-se în camera Zetei, Victoria se întrebă cum îi va anunţa vestea cea proastă şi hotărî să joace pe cartea sincerităţii.

- Mă tem că nu va veni nici weekendul acestea, zise ea aşezându-se pe marginea patului.

Ii repetă ce-i spusese Michael, dar Zeta nu crezu o iotă din scuzele lui.

- Sunt sigură că nu-i nici un chirurg mai bolnav decât eşti tu.

Bosumflată, se închise într-o tăcere din care ieşi cu o bruscheţe surprinzătoare.

- Când voi putea să-l văd pe Andreas?

Luată pe nepregătite, Victoria nu găsi nimic de spus decât adevărul.

- Nu mai eşti contagioasă, dar nu cred că este încă momentul să primeşti vizite.

- Andreas nu este un vizitator ca oricare altul, protestă Zeta.

Victoria o privi, zâmbind. Părul ei atât de strălucitor de obicei îi încadra acum faţa palidă şi slăbită cu şuviţe încâlcite şi terne. Cât priveşte

ochii de un negru de cărbune, îşi pierduseră strălucirea, la fel cum şi trupul său tânăr nu părea să-şi păstreze liniile armonioase din cauza slăbirii.

Nu era nici o îndoială că Andreas ar fi fost şocat s-o vadă în starea asta.

- Dacă îţi dau voie să-i telefonezi după vreo două-trei zile, începu ea cu prudenţă, şi să-l chemi aici, îmi promiţi că o să-l rogi să nu stea prea mult?

- De acord, dar promite-mi şi tu că nu-i vei spune lui Michael. Ar fi în stare să refuze.

- N-am să-i spun nimic dacă nu mă întreabă şi cum nu telefonează în fiecare zi, poate că ai noroc.

- Iţi mulţumesc, murmură Zeta strângând-o de mână. Cel puţin tu, mă înţelegi. Nu ca el. Am impresia că mă consideră încă un copil.

Chiar dacă Victoria îi zâmbi, nu-şi putea înăbuşi remuşcările care deja o copleşeau. Ii era ruşine de slăbiciunea ei, dar dacă faptul că îşi va vedea prietenul va putea să amelioreze starea Zetei, Michael nu putea s-o blameze. Oricum, era prea târziu, îi promisese fetei şi nu putea să revină asupra deciziei.

*
* *

In vinerea următoare, o ajută pe Zeta să se aşeze într-un fotoliu de lângă fereastră. îmbrăcată

în cel mai frumos capot al ei şi cu obrajii coloraţi discret în roz, adolescenta îşi recăpătase farmecul.

Andreas nu se lăsă aşteptat. Ultimele raze de soare se prelingeau peste munţi când maşina lui apăru pe alee. Cauciucurile scrâşniră pe pietriş şi mica maşină galbenă se opri în faţa treptelor verandei.

Victoria îi ieşi în întâmpinare şi fu foarte mirată să constate lipsa de entuziasm a lui Andreas când acesta coborî din maşină. In loc să-l vadă urcând în fugă treptele, nerăbdător, el rămase încremenit, cu privirea ridicată spre ea.

- Credeţi că nu mai există nici un risc? întrebă el cu o voce încordată. Nu mai este molipsitoare?

- Bineînţeles că nu, fii fără grijă.

Cuvintele Victoriei nu păreau să-l fi convins.

- Prefer totuşi să rămân în grădină. Zeta poate să stea la fereastră.

Victoria nu înţelegea. Aplecată peste balustrada verandei, îl privea fără să-şi ascundă surprinderea.

- Nu este cazul să fii atât de prudent, ţi-am spus că nu mai este contagioasă...

- Vă rog, îi tăie vorba Andreas într-o engleză aproximativă. Prefer să... Vreţi să vă duceţi să-i spuneţi?

- Este deja la fereastră, îi replică ea cu răceală. Aşa că du-te şi spune-i singur.

Intâlnirea atât de aşteptată de Zeta fu scurtă. După doar un sfert de oră, Andreas se întorcea în fugă şi maşina lui demară atât de repede încât Victoria abia avu timp s-o zărească printre pini.

Impărţită între curiozitate şi teamă, şovăi o clipă, apoi cu un mers hotărât intră în vilă şi se duse la Zeta. Fata era aşezată acolo unde o lăsase, cu capul dat pe spate şi ochii închişi. Auzind paşi, îi deschise încet.

- Sper că nu eşti prea obosită, începu cu blândeţe Victoria.

- Nu mai mult ca de obicei.

O schiţă de zâmbet îi lumină chipul.

- A fost nostim, nu-i aşa? Andreas în grădină şi eu aici... Ii era atât de frică să se apropie... Când m-am aplecat spre el, s-a tras repede înapoi, gata să cadă în tufa de trandafiri.

Cu privirea pierdută peste vârfurile pinilor, mângâiate de razele apusului de soare, scutură din cap, îngândurată.

După o vreme, spuse cu o voce frântă:

- Ciudat, n-am simţit nimic deosebit văzându-l. Credeam că-l iubesc, şi iată, n-am simţit nimic.

Inima Victoriei tresări. Aşadar, riscul pe care şi-l

asumase se solda cu o victorie. Acum, Michael nu avea de ce să se mai supere pe ea când va afla.

- De altfel, cred că sentimentul este reciproc, adăugă Zeta cu un râs amar. Teama de a se îmbolnăvi de tifoidă era mai mare decât dorinţa de a mă vedea.

- După tot ce-mi spui, se pare că nu-i chiar o tragedie, conchise repede Victoria, încântată de finalul acestei idile. Mă duc să-ţi aduc ceva de băut.

Abia ieşise din cameră când îi atrase atenţia zgomotul unui motor. O maşină urca dealul. Poate că se îndrepta spre o altă vilă, dar... Victoria încremeni, atentă la zgomotul care se apropia încetul cu încetul. Acum, era sigură, maşina intrase pe alee vilei lor.

Se întoarse brusc din drum şi alergă spre verandă, unde fascicolul luminos al farurilor o orbi. Işi duse o mână la ochi tocmai când acestea se stinseră şi o portieră se închise cu zgomot.

Din maşină ieşi un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Ţinea în mână o geantă de voiaj şi, o fracţiune de secundă, nu-l recunoscu. Dar când privirile li se întâlniră în semiîntunericul care se lăsase, Victoria se crispă, cu inima brusc

inundată de un val de fericire.

- Ce surpriză, reuşi ea abia să articuleze. Zeta va fi foarte bucuroasă.

- Imi pare rău, zise Michael apropiindu-se. N-am avut timp să te anunţ. Am plecat de la spital direct la aeroport.

- Chirurgul tău se simte mai bine?

- Poftim? Ah... da, mult mai bine.

Cu mersul lui vioi, urcă treptele verandei.

- Dar aici? Totul e-n regulă?

- Lucrurile se rezolvă, încetul cu încetul.

- Hmm... Nu credeam că starea Zetei îi permite deja să primească vizite. Crezi că a fost prudent să-l laşi pe Andreas să vină? I-am văzut maşina când urcam.

O privi cu o expresie de îndoială, de parcă s-ar fi temut că exagerase, că se amestecase în ceva ce nu-l privea. Văzându-i expresia derutată, Victoria izbucni într-un râs limpede ce detensionă atmosfera.

- Aşteaptă numai să afli rezultatul întâlnirii lor. Mărturisesc că mi-am asumat un risc dar... du-te şi vorbeşte cu ea.

Aparent prea puţin convins, dispăru în vilă fără să-i mai spună ceva Victoriei, care profită de răgaz

şi se duse să-i pregătească un suc tinerei sale paciente şi să arunce o privire prin frigider ca să poată stabili un meniu pentru cină.

* * *

Se aşezară la o masă improvizată în camera Zetei, care adormi de îndată ce termină de mâncat. Apoi Michael plecă să facă un duş şi Victoria rămase singură.

După ce făcu ordine în bucătărie, se întreba ce urma să facă acum, când el apăru în spatele ei pe treptele verandei unde Victoria se retrăsese să se odihnească.

- Cred că-ţi datorez scuze, îi zise el strecurându-se alături de ea ca s-o ia de mână. Zeta mi-a povestit întâmplarea cu Andreas.

Cu o umilinţă pe care nu i-o cunoscuse niciodată, el adăugă:

- Ar fi trebuit să te ascult de la bun început. Asta ne-ar fi scutit de multe necazuri.

O strânse mai cu putere de mână, apoi o obligă să se ridice şi porniră spre grădină. Ea îl urma ca o somnambulă.

- Trebuie să ştii de ce m-am întors.

Vocea lui i se păru nefiresc de gravă.

- De când am plecat, n-am încetat să mă

gândesc la tine, reluă el după o scurtă pauză. Am simţit că îmi lipseşti enorm şi mi-am dat seama cât de prost am fost când am fost aici.

- Nu... nu înţeleg.

- Chiar aşa?

în lumina lunii, ea îi zări expresia plină de gravitate a feţei.

- Singurul lucru care m-a ajutat în aceste ultime două săptămâni a fost faptul că te ştiam aici, cu Zeta. Si am înţeles în sfârşit de ce aveam nevoie.

Se întrerupse şi când îşi termină fraza, vocea îi tremura.

- Victoria, vrei să te măriţi cu mine?

- Să... să mă mărit? repetă ea făcând ochii mari.

- Ai auzit bine... Nu-mi spune că este un şoc atât de mare.

- Dar... nu mi-am imaginat niciodată... Vreau să spun... Este ultimul lucru la care...

în efortul de a părea coerentă, dădu brusc frâu liber tensiunii care o sufoca.

- Eşti sigur că îţi dai seama ce-mi ceri?

- Evident!

Fără îndoială, ar fi cuprins-o în braţe dacă ea nu s-ar fi ferit destul de violent.

O privi cu îngrijorare, încruntat.

- Victoria, te implor, răspunde-mi.

Nemişcată, ea inspiră adânc, apoi izbucni în

plâns.

- Cum poţi să crezi că m-aş mărita cu un bărbat al cărui singur scop este de a-şi întemeia un cămin pentru fiica lui! explodă ea. Pentru că asta este, nu-i aşa? Ţi se pare mult mai uşor să mă ai alături ca să am grijă de ea! înţeleg foarte bine lucrul acesta! Problema este că nu te-am auzit nici măcar o dată spunându-mi că mă iubeşti. Poate că sunt mai demodată, mai romantică, sau cum vrei să-i spui, dar ceea ce tocmai mi-am propus nu este altceva decât un aranjament. Aşa că răspunsul este nu, ai auzit? Nu!

Cu un gest brutal, îşi trase mâna şi fugi spre şoseaua pe care o traversă alergând pentru a ajunge la poteca îngustă ce ducea spre faleză.

Luna învăluia munţii în reflexe argintii şi stelele străluceau pe un cer de catifea dar, pentru prima oară, Victoria nu fu sensibilă la frumuseţea peisajului.

Cu ochii în lacrimi, se aşeză pe o stâncă şi-şi lăsă suferinţa să izbucnească. La fel ca în ajunul plecării în Anglia, când realitatea unei despărţiri definitive de Michael era iminentă.

De ce trebuise să reapară în viaţa ei?

Işi ştergea lacrimile când un zgomot o făcu să ridice capul. In liniştea noţii, auzi zgomot de paşi, paşi ce se îndreptau spre ea.

Trebuia cu orice preţ să scape de el şi-şi aminti de o cărare ce cobora spre culturile în terase. Se repezi într- acolo exact când auzi vocea lui Michael.

- Atenţie!

Dar era prea târziu! In graba ei, piciorul îi alunecă pe marginea falezei şi simţi cu groază cum cade în gol.

- Dumnezeule!

Michael alergă către locul în care dispăruse. Dacă nu-i amortizase nimic căderea...

Cu inima bătându-i nebuneşte, se agăţă de marginea stâncoasă, apoi se aplecă spre peretele abrupt, lăsând imediat să-i scape un oftat de uşurare. Peste frunzişul întunecat al unei tufe de rozmarin sălbatic, zări pata albă a rochiei ei. Fără să ezite vreo clipă, se lăsă să alunece spre rambleul aflat la trei-patru metri mai jos.

- Totul este în regulă?

- Da, în afară de câteva zgârieturi.

Cu ajutorul lui, ea reuşi să se aşeze.

- M-ai speriat îngrozitor!

- Ah da? zise ea pe un ton amar.

- Fireşte, Victoria. Doar... te iubesc. Dacă te-aş fi pierdut, ar fi fost...

- Mă iubeşti?

- Cum poţi să te îndoieşti de asta?

- Dar... de ce nu mi-ai spus mai demult?

- Victoria... cum ai putut să te gândeşti că m-aş fi căsătorit cu tine fără să te iubesc? murmură el trăgând-o la piept. In ceea ce priveşte căsătoria, sunt la fel de romantic ca şi tine...

Auzind nişte trosnituri sinistre, el o ajută să părăsească repede acest adăpost precar al tufei salvatoare şi, câteva clipe mai târziu, ea se căţără pe marginea falezei.

Când amândoi fură în siguranţă, începură să râdă în hohote.

- Ce loc neobişnuit pentru a face o cerere în căsătorie! Dacă am mai încerca o dată?

Incă nedumerită, Victoriei îi venea greu să creadă în această fericire venită atât de brusc. Doar cu câteva momente în urmă, fusese atât de tristă şi acum, era atât de fericită.

- Da, Michael, să mai încercăm o dată...

- Victoria... te iubesc. Cee ce îmi doresc cel mai mult pe lume este să mă căsătoresc cu tine.

Vocea lui, cu o notă de infinită tandreţe, o făcu să se înfioare. Se strânse lângă el şi răspunsul ei se topi într-un sărut pătimaş.

Si în noaptea aceea, minunatul spectacol al colinelor fermecate nu se putea compara cu frumuseţea dragostei lor.

Sfâr[it